

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OUT *of* BOUNDS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KRISTIN LEE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

OUT *of* BOUNDS

KRISTIN LEE

Copyright © 2024 OUT OF BOUNDS by Kristin Lee

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yukarıda listelenen telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler veya depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Out of Bounds bir kurgu eseridir ve yaşayan veya ölmüş kişiler, isimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylarla ilgili her türlü benzerlik ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

*Basketbol ve atlar arşıtığında... Lexington, Ky. ortaya çıkar. Her ikisinin de
görkemli, hikayeli ve sevildiği bir yer. Bastır Wildcats!*

BUZLU ZEMİNDE TANITIM YAZISI

& TETİKLEYİCİ UYARILAR

Adı her şeyi anlatıyor.

Dane Greathouse yirmi beş bin kişiyi ayağa kaldırıyor, Tanrı'ymış gibi ismini zikrediyor.

İtiraf ediyorum, ben de onlardan biriyim.

Lettie:

Dane'in saçımı çektiği ve resim masasının etrafında beni kovaladığı birinci sınıftan beri ayrılmaz bir ikiliyiz.

Doğum günü partilerindeki tek kız. Odama girmesine izin verilen tek erkek. Kamp yapmak. Yüzme. Ata binmek. Aklınıza ne gelirse birlikte yaptık, tek bir şey hariç.

Dane'i kafamdan çıkarıp yatağıma götüremezsem Olimpiyatlara biletimi kesmeye ve Binicilikte altın madalya kazanmaya nasıl odaklanabilirim? Ama ben

Ona hayatımı borçluyum ve bir hevesle onu mahvedemem... kontrol edilemez bir duygu.

Dane:

Bu yıl mezun oluyoruz ve planladığımız gibi giderse NBA'e gideceğim.

On yaşımdan beri Lettie'nin yanımda olmasını planlıyordum. Ve şimdi çok daha fazlasını istiyorum. Ne yazık ki, o bir ipucu alamıyor ve en iyi arkadaşımı kaybetmek yerine, takım arkadaşlarımdan onu kızartmasını izliyorum.

Sonunda hamlemi yaptığımda, yirmi yıllık arkadaşlığımızı kaybetme korkusu bizi en iyi arkadaştan sevgiliye adım atmaktan alıkoyacak mı? Yoksa çizgide durup potaya bakacak ve hepsini kazanmak için şut mu atacağız?

- ☐ Yıldız Basketbolcu
- ☐ Olimpik Binicilik Umudu
- ☐ En İyi Arkadaşlar
- ☐ Paçavralar ve Zenginlikler

- ☐ Zıt Kutuplar Birbirini Çeker
- ☐ Bulunan Aile
- ☐ Doğru Kız, Yanlış Zaman
- ☐ DEHB temsilcisi
- ☐ Kızgın, Buharlı Üniversite Romantizmi

TETİKLEYİCİ UYARILAR:

Uyuşturucu Bağımlılığı

Ebeveyn Terki Düşük

Pislik, aldatan bir baba.

SINIRLAR DIŞI

KRISTIN LEE

İçindekiler

<u>Bölüm 1</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 2</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 3</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 4</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 5</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 6</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 7</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 8</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 9</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 10</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 11</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 12</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 13</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 14</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 15</u>	<i>Lettie</i>
	<i>Dane</i>
	<i>Lettie</i>

<u>Bölüm 16</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 17</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 18</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 19</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 20</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 21</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 22</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 23</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 24</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 25</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 28</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 29</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 30</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 31</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 32</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 33</u>	<i>Dane</i>

<u>Bölüm 34</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 35</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 36</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 37</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 38</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 39</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 40</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 41</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 42</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 43</u>	<i>Lettie</i>
<u>Bölüm 44</u>	<i>Dane</i>
<u>Bölüm 45</u>	<i>Lettie - Altı Hafta Sonra</i>
<u>Bölüm 46</u>	<i>Dane</i>
<u>EPILOG</u>	<i>Dane- Beş Ay Sonra</i>

Also by Kristin Lee

Yazar Hakkında

Teşekkür

Birinci Bölüm

LETTIE

Güz dönemi birkaç gün içinde başlıyor, bu yüzden Dane ve ben ailelerimizi görmek için Kentucky'nin doğusundaki evimize döndük.

Dün gece ailesi Dane'in çiftliğinde bir "Domuz Kızartma" partisi verdi ama bu aslında Dane'in babası için bir kampanya etkinliği idi. Dane'in yeni basketbol koçu ve ekibi de dahil olmak üzere tüm kasaba oradaydı. Kentucky'nin doğusundaki insanlar Stallion basketboluyla yaşayıp nefes alıyorlar, o yüzden bunu çok sevdiler.

Dane ve ben büyük etkinlikten önce Granny ve Paps'in kulübesinde karaoke makinemi aradık durduk. Sonunda bulduğumuzda tozunu aldık, sonra saatlerce şakalaştık ve şarkı söyledik. Dane, "Eğer hala... bilirsin, NBA kariyerimden sonra, bir country ikilisi olabiliriz" dedi. Kabul etmiş gibi omuz silktiğimi hatırlıyorum ama '*biliyorsun*' ne demekti?

Eğer hala en iyi arkadaşsak? Eğer biz... ne?

Bu yüzden, şimdiye kadar yapılmış en iyi film olan *Oyuncak Hikayesi*'nin şarkısı sabahın erken saatlerinde çalmaya başladığında, onun olduğunu anlıyorum.

Yere düşen telefonuma ulaşmak için uzanırken müzik devam ediyor. Sonunda parmaklarım tutuyor ve günaydın mesajım beni bekliyor.

Günaydın. Az önce 5 mil koştum. Binicilik mi voleybol mu?

Günaydın, kanka. İkisine de.

Bir saat içinde antrenmanını izlemek için ahırda buluşuruz.

Başparmak yukarı emoji'li mesajına dokunuyorum ve ayaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum.

"Nine? Evde misin?" Küçük yatak odamdan çıkıp oturma odasına doğru yürürken soruyorum.

"Buradayım, Lil Bit," diye cevap veriyor mutfaktan. "Aç mısın?"

"Pek sayılmaz, sadece bir muz yiyeceğim." Kollarımı ona doluyorum ve beni kabul ettiği için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Dudaklarını büzüyor ve gözlerini deviriyor. "Üniversiteye gittiğinde muz yiyebilirsin. Dün topladığınız çileklerle Fransız tostuna ne dersiniz?"

"Nefis. Kampüsün hemen dışında Dane'le gittiğimiz bir yer var ve dünyanın en iyi ikinci Fransız tostunu yapıyorlar ve orada her yediğimizde aklıma evim geliyor. Seni seviyorum." Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra pudra şekeri ve akça ağaç şurubu almak için dolaba uzanıyorum.

Çilek sepetini getirmemi işaret etti. "Temizle ve dilimle." "Peki, hanımefendi."

Büyükannem Fransız tostunu mısır çiçeği mavisi ve beyaz Corning kaplarına koyuyor. Dane'in annesinin brunch'larda yaptığı gibi çilekleri yayıyorum. "Çok güzel," diyor büyükannem sırtarak. "Greathouse'lar sana çok iyi davranmış. Onlara ne kadar teşekkür etsem az."

"Sen ve Paps de Dane'e çok iyi davranıyorsunuz. Sizin sayenizde ızgara yapmayı ve çim biçmeyi biliyor. Ve bana her zaman buradaki yemeklerin daha iyi olduğunu söyler."

Büyükannem ve ben masaya oturduk. "Evde yetiştirilen her zaman konserve kutusundan çıkandan daha iyidir."

Çatalımla Fransız tostumu iterken aynı fikirdeyim ve dilime değdiğinde mırıldanıyorum - tatlı, sıcak ve anılarla dolu.

"İyi görünüyorsun, Lettie," diye Dane.

Diamond Mine ve ben on beş dakikalık serpantin veya yılan benzeri bir konfigürasyonda atlayışları bitirdik. Dane'in bir ayağını çitin ikinci çitasına dayadığı çite doğru yürüyoruz. Tanrım, çok yakışıklı bir adam.

Kollarını çitin üzerine açıyor ve uzanıp Elmas Maden'in boynuna dokunuyor.

"Dengemi biraz kaybettim ve içeriden gitmem gerekti ama bugün biraz ağırdan alacağız." Derin bir nefes alarak korkularımı itiraf ediyorum. "Olimpiyatlara katılacak kadar iyi değilim. Oraya nasıl gideceğim? Eğer bu yıl başaramazsam, o kutucuğu asla işaretleyemeyeceğim."

"Her seferinde bir yarışma. Lanet olsun, Lettie, Grand Prix pistinde yarışyorsun. Bu seviyeyi kaldıramayacağını düşündüğün zamanı hatırlıyor musun? Başardın. Sadece daha iyi olmak için neler yapabileceğin ve Diamond Mine'in neler yapabileceği üzerinde çalışmaya devam et." Dizimi okşuyor ve sıkıyor. "Ayrıca, bu yeni antrenör seni endişelendiren tüm bu küçük şeyleri düzeltmene yardımcı olacak."

Dane bana ikimize de yetecek kadar güveniyor. O olmasaydı nerede olurdum, daha da önemlisi kim olurdum bilmiyorum. Grand Prix pistinde profesyonel bir gösteri atlayıcısı olur muydum? Cevabım yüzde yüz hayır. Belirli bir kişi olmasaydı kim olduğunuzu bilmemeniz korkutucu bir düşünce. Ön dişlerimizi kaybettiğimizden beri en iyi arkadaşız.

At ve ben parkurda birkaç kez daha çalıştıktan sonra Dane bizi ahıra kadar takip ediyor. Diamond Mine'in teçhizatını çıkarıyor ve taze bir kova suyla ahırına koymadan önce ona banyo yaptırıyoruz.

Dane iş atlarından ikisini çekip dizginleri takıyor, biz de çıplak sırtımıza atlayıp on iki yaşındayken yaptığımız patıkaya doğru yola çıkıyoruz. Ağaçların arasından parıldayan güneş ışığını içimize çekiyor ve temiz havayı soluyoruz.

Dudağını büküyor, bu yüzden aklında bir şey olduğunu biliyorum. Keşke o şey ben olsaydım, ama o beni en iyi arkadaştan öte bir şey olarak görmüyor.

"Bir sorun mu var?" Kız arkadaşı olarak ben olmadan bir gün daha yaşayamayacağını kabul etmesini umarak soruyorum.

Duruyor ve atını döndürüyor, böylece birbirimize bakıyoruz. "Dün gece annemle Koç Cappitano'yu konuşurken gördüm. Annem onun koluna dokundu.

Bunu konuklara yüzlerce kez yaptığını görmüştüm ama adam şok olmuş gibiydi. Sonra babam hışımla geldi ve üçü konuşmaya başladı. Babam ve Koç birkaç kelime daha etmeden annem çekip gitti. Tüm etkileşim tuhaftı."

"Sadece onlara sorun."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay. Babam Koç Cappitano'nun baş antrenör seçilmesinden memnun değil. Stallions spor departmanının babamın terciğini seçeceğini düşünüyordu ama onlar babamın adamı yerine Cappitano'yu seçtiler. Ama babam ve Koç birkaç yıl birlikte oynamışlardı. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Neden ailem hayatıma bu kadar müdahil olmak zorunda?"

Şaşkınlıkla çenemi düşürdüm. "Az önce ne dedin sen? Dalga mı geçiyorsun benimle? En azından senin bir ailen var. Ailenin seni sevdiği gibi sevilme için neler verirdim biliyor musun?"

"Lettie, öyle demek istemedim-"

Sözünü kestim, göz kapaklarımla arkasından yaşlar süzülüyordu. Ve akmaya hazır olduklarını çok iyi biliyorum.

"Hayatım boyunca tek istediğim, gerçekten istediğim şey ailemdi. Ama sahip olduğum şey bu değil, Dane. Ailem kokain ve meth'i kızlarına tercih ediyor. O yüzden minnettar ol." Ve kalbim biraz daha kırıldı.

Deri ipi tutarak atından atladı ve bana doğru uzandı. Beni atımdan indirip kollarına atmasına izin verdim. "Çok üzgünüm, Lettie. Tanrım, çok üzgünüm."

Başımı sallıyorum, burnumu onun Minions tişörtünün içine sokuyorum. Ve en iyi arkadaşımın beni hala rahatsız eden kalp kırıklığını yatıştırması için gereken tek şey bu.

İkinci Bölüm

DANE

Şimdi onu izlemek beni geçmişe götürüyor.

Onuncu sınıf deneyimiz için garajıma girdiği anda bir şeyler değişti. Onu yepyeni bir ışık altında gördüm, artık en iyi arkadaş olmak istemiyordum, daha fazlasını istiyordum. Öpebileceğim ve yüzünü kızartabileceğim biri.

Bay Christy bizi bir bilim projesi için eşleştirdi. Bize bir liste verdi ve Lettie "Zıplayan Toplar" projesini seçti. Bana nasıl baktığını ve "Bunu yapmalıyız" dediğini asla unutmayacağım. Çünkü biliyorsun... topları zıplatmayı seviyorsun." Gülüşü bir şekilde beni önceki on yılda olduğundan daha farklı etkiledi. İçimden hızla geçti ve ne düşündüğümü sorgulamama neden oldu.

Neden taşaklarımın onun tenine çarptığını hayal ediyordum, yeşil gözleri benimkilere bakıyor ve onun ilki olmamı istiyordu? Çapkınlık yapmıyordu. Lettie gibi davranıyordu. Açık. Komikti.

Lettie koluma vurarak beni gerçeğe döndürdü. "Dane, topların sıcaklıklarını kaydetmeyi bitirdim. Topları bırakma sırası sende, böylece her birinin ne kadar yükseğe zıpladığını görebileceğiz."

"Kusura bakmayın, basketbol seçmelerini düşünüyordum."

Dudaklarını büzdü ve eğer bunu Lettie'nin çevirirsem, yalancı anlamına geliyordu.

Lettie ve benim birbirimiz hakkında en iyi arkadaşlardan bile daha fazla şey bildiğimizi söyleyebilirim. Ama onun bilemeyeceği bir şey varsa o da ona karşı hissettiğim duygulardı.

Güneşin altında duran topu yere bıraktığımda Lettie başını salladı ve top otuz beş santim sekti. Dondurucudaki yere düştü

sadece üç inç sonra. Daha sonra, mikrodalgada olan topu ve ardından sıcak suda bekletilmiş olanı serbest bıraktım.

Lettie'nin kahverengi gözlükleri burnunun üzerinde duruyordu. Pembe jel kalemiyle sonuçları not ederken ön kolu defteri tutuyordu. O günü dün gibi hatırlıyorum, Lettie'ye karşı midemin bulandığı ilk gündü.

Saçları döküldü ve sarı bir dal yanağına düştü. Onu kulağının arkasına sıkıştırdı ve on üçüncü yaş gününde ona hediye ettiğim altın at küpelerini gösterdi. Annem ona güzel bir şey almam gerektiğini söyledi ve genç kızlar mücevherleri sever, bu yüzden Lexington'daki basketbol turnuvalarımdan birinde Alternative Jewelry adında küçük bir mağazaya gittik. Süslü pırlanta mağazalarından değildi. Eklektik ve türünün tek örneği özel mücevherler sunuyordu.

Bu at çiftini gördüğümde kararımı vermiştim. Onları özel kılmak için kenarlarına eğim verirdi.

Bunları ona verdiğimde gözleri heyecanla parladı. "Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü hediyesi," dedi ve fasulye sırtığı çerçeveme sarıldı.

Lettie küpeleri neredeyse her gün takıyordu ama proje üzerinde çalıştığımız gün kulaklarını açtığında kulak memelerinin ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Altı yaşımızdan beri en iyi arkadaştık. Onun hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum ve işte on yıl sonra yeni ayrıntılar keşfediyordum.

Bilinçsizce parmaklarım kulağına dokundu ve o da güldü. "Ne yapıyorsun?"

"Atınız onun sırtındaydı. Sadece etrafında dönüyordum." Sesim cızırtılı ve gergin çıkıyordu. Her on altı yaşındaki gibi, en iyi arkadaşım hakkında aklımdan geçen R dereceli düşüncelere engel olamıyordum.

Kahkahasının melodik tonunu duymak isteyerek kırmızı bir top aldım ve ona doğru fırlattım.

"Yanlış kızla uğraşıyorsun, Greathouse." Bir topu suya daldırdı ve geri fırlattı.

Toplarla birbirimize vurarak bahçemde yarıştık. Lettie kaçarken kendimi öne attım ve onu belinden yakaladım. Bacakları bir bez bebek gibi yana savruldu. Dengemi kaybettim. Bir şekilde yere düşmeyi başardım.

onu yaralanmaktan koruyarak yere yatırdım. Vücudu benimkinin üzerinde zıpladı ve pantolonumun içinde bir uyanış gerçekleşti. Saklamak zorunda olduğum bir şey.

Kahkahalar Appalachia'nın dağlarında yankılandı. Yemin ederim ki her hayvan, iç açıcı bir kahkaha atan bu güzel kızı görebilmek için saklandıkları yerden dışarı bakıyordu.

Saniyeler geçtikçe kahkahalarımız azaldı, bir şeylerin farklı olduğunun farkındaydık. Yıllardır onun bedeninin benimkinin altında nasıl hissedeceğini hiç düşünmemiştim ve işte oradaydım, yüzünü yaklaştırıp onu öpmek istiyordum.

Boğazıma dolanan pamukları temizlemeye çalıştım. Birbirimize baktık ve başı bir santim düştü. Kontrolü ele geçirmesine izin veremezdim. İlk hamleyi benim yapmam gerekiyordu. Ama ben düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, Lettie her zaman yaptığı şeyi yaptı - durumu kahkahalarla dağıttı ve omzumun cebine bir ahududu üflledi.

"Ben kazandım. Ben kazandım." Lettie ayağa fırladı, zaferini kutlarken vücudu sallanıyordu. Ama fark ettiğim sadece fiziksel hareketleri değildi; gözlerindeki zafer heyecanıydı.

Tabii ki, bana olan ilgisini hayal ettim ve neredeyse onu öptüğüm için içimden kendime lanet ettim. Benim gibi sıska, uzun boylu bir çocuğu kim isterdi ki? Sınıfımdaki herkesten bir karış daha uzun olmaktan, batmaktan nefret ediyordum. Her gün Bay Hager'ın kelliğinin yayıldığını görür ve saç çizgisi kaybolurken sınıfa bilgi verirdim.

Yeni bir hedefle ağırlık kaldırmaya başladım. Uzun boylu olmak konusunda bir şey yapamazdım ama cılız görünmeyeceğimden emindim. Kaslarım olduğunda, Lettie beni bir arkadaştan daha fazlası olarak görecekti.

"Tamam, Lettie. Hadi muzlu börek yapalım." Gözleri büyüdü ve hala gülerek beni evin içine sürükledi.

Şimdi bile, altı yıl sonra, bu ses beni şaşırtıyor ve tam bir korkak olduğum için, diğer erkeklerin en iyi arkadaşımı güldürmesini izliyorum ve bu beni düğüm düğüm ediyor. Büyükannesinin çamaşırları kurutmak için çamaşır ipine asmadan önce nasıl sıkıldığını düşünerek kıkırdıyorum. Bu, diğer erkeklerin Lettie'yi güldürmesinin nasıl hissettirdiğine dair mükemmel bir metafor.

Bir ses beni anılarımdan koparıyor. "Eğleniyor musun?" Reed soruyor. Hokey takımının kaptanı ve en yakın arkadaşlarımdan biri haline geldi. Kız arkadaşı Brooke, Lettie'nin en iyi kız arkadaşı ve ikinci olarak, geçen yıl beni yanan bir binadan kurtararak aramızda kopmaz bir bağ kurdu.

Boğazımdan sert bir hava püskürüyor. "Evet."

Lettie'nin flört etmesini ve erkeklerin ellerini vücudunda gezdirmesini izlemeye bayılıyorum.

Reed görüş alanımı takip ederek Brooke ve birkaç takım arkadaşım ile birlikte duran Lettie'ye doğru ilerliyor.

"Hâlâ arkadaş bölgesinde misin?"

diye soruyor. "Öyle bir şey değil."

"Sen nasıl ."

Lettie ve Brooke'u izlerken, benim Brooke'un erkek versiyonu olduğumu fark ediyorum. Lettie hayatında zıt kutupların olmasını seviyor. Brooke sessiz olması ve arka planda kalmayı tercih etmesi bakımından bana benziyor.

Lettie partinin hayatıdır. Onu partide izlemeyi tercih ederim.

Lettie onur derecesiyle mezun olacak. Yaz okulunu yeni bitirdim.

Lettie çikolatayı sever. Ben vanilya seviyorum.

Lettie 1.80 boyunda. Ben Stallions basketbol takımında forvetim.

Elimde mavi plastik bir bardakla duvara yaslanıp bardağı dudaklarıma götürüyorum. Susadığımdan ya da bira içmeye ihtiyacım olduğundan değil; duygularımı Reed'den saklamam gerekiyor.

Reed bir yudum alırken, "Ben olsaydım, takım arkadaşlarının onun kime ait olduğunu bildiğinden emin olurdum," diyor.

"Dostum, hikâyemizi biliyorsun, o zaman neden bunu zorluyorsun?" Büyük bir yudum alıyorum çünkü belki de içmeye ihtiyacım var. "Sadece onu kullanmasını istemiyorum."

"Burası üniversite. Her iki cins de bunu yapar. Deney yaparız. Hayatınızın geri kalanında o markayı istemenize neden olan birayı bulana kadar her marka birayı tatmak gibi."

Reed, Brooke ve oğlu Caleb ile tanışmadan önce kampüste tam bir playboydu.

Brooke, Lettie'yi koridora ve muhtemelen merdivenlere doğru götürüyor. Büyük ihtimalle benim daireme. Bende iki anahtar var, Lettie'de de benimkini kaybedersem diye bir tane var.

Üst sınıf öğrencileri yeni basketbol kulübümüzde lüks bir hayat yaşıyor. Dairemde ya da süitimde bir yatak odası, bir çalışma alanı, yerden tavana kadar ayakkabı bölmeleri olan bir gömme dolap, bir banyo, mini mutfak ve oldukça geniş bir oturma alanı var. Ben dört üst sınıf öğrencisinden biriyim çünkü çoğu bir ya da iki yıl içinde NBA'e gittiği için sadece dört tane inşa ettiler.

Tam dört yıl kalmayı seçtim. Neden mi? Çünkü Lettie benim bütün dünyam. Gerçi onun bunu bildiğinden emin değilim.

"Bir soru. Lettie'den başka biri olsaydı, Nick'in ona dokunması umurunda olur muydu?" Reed bir bakışla sorar.

Sorusunu duymazdan gelerek, "Gel, sana yeni evimizi gezdireyim" dedim.

Basketbol takımının yeni lojmanının adı olan *The Stable*'ın bodrum katına gidiyoruz. Oyun düzeneği olan üç oda var. İçinde duysal bileşenler bulunan son teknoloji oyun koltukları. Oyuncuların isimleriyle kazınmış kulaklıklardan oluşan bir duvar.

"Kampüsün kralları olmak güzel olmalı," diyerek biraz gölge düşürüyor. "Bundan emin değilim ama burası bize öyle hissettiriyor."

Bodrum katındaki mutfağa giriyoruz, bir bira alıyoruz ve bilardo salonuna gidiyoruz. Kırıyor ve toplar, ortasında Stallions logosu olan mavi keçenin üzerine dağılıyor. Üç çizgili top ceplere giriyor. Kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Sanırım ben çizgiliyim." diyor.

Lanet olsun, havuzda bir mola bile veremiyorum. Sıra bana geldiğinde, Lettie'nin merdivenlerden aşağı zıpladığını duyuyorum. "Büyük Dane nerede?"

Ortaokuldan beri bana böyle seslenir.

Lettie ve Brooke bilardo girdiklerinde ben masanın üzerine eğilmiştim ve onun bacakları doğrudan görüş alanımdaydı. Istakayı geri çektiğimde kalçalarının arasındaki hafif gölge dikkatimi çekiyor.

"Dane, tahmin et ne oldu?"

Lanet bilardo topunu muff ettim.

Üçüncü Bölüm

LETTIE

"Nick yarın beni macera parkına götürüyor. Hadi hep beraber gidelim."

Dane ayağa kalkıyor, gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. "Lettie, ben topa vurana kadar çılgılık atmayı bekleyebilir misin?"

Bilardo masasının üzerine çıkıp ayaklarımı sallıyorum. "Bilardoda hiçbir zaman iyi olmadın. Reed yine de canına okur. Bizimle gel." Dudakları düzleşti.

Tişörtünü çekiyorum ve o kadar yakın ki kollarımı beline doluyorum ve başım sert göğsüne çarpıyor. Kolları yavaşça sırtıma dolanıyor. Dane'in kokusunu seviyorum; taze ve odunsu. Neden diğer erkekler böyle kokmuyor? Nick kokmuyor ve ikisi de Stallions'ta basketbol oynuyor.

"Gelemem. Babamın yarın bağış toplama etkinliği var." Sarılmaktan kurtulmaya çalışıyor. Herkese normal görünür ama Dane bir şeye üzölmüştür.

"Hadi, Greathouse. Hannah geliyor." Nick kaşlarını kaldırdı, ben de göz devirmekten kendimi alıkoydum. "Biraz eğlenmen gerek."

"Babamı arayacağım. Söz vermiyorum."

Bilardo masasından sıçrayıp Dane'in yanağını iki kez gagalıyorum. "Lunaparkları ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Son sınıf atlama gününde gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Tanrım, çok eğlenmiştik."

"Hatırlıyorum. Ayrıca Turbine Twister'a bindikten sonra kustuğunu da hatırlıyorum." İki kaşını da kaldırıyor.

"Evet, evet. Bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin, değil mi? Babanı ara. Biriyle çıkarsan ne kadar mutlu olacağını biliyorsun."

"Bu bir randevu değil."

"Nick ve ben. Sen ve Hannah. Çifte randevuya benziyor. Lütfen."

Gözleri benimkilere dalıyor. "Biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Ama bağış toplantısından çıkıp çıkamayacağımı soracağım. Birinin seninle ilgilenmesi gerek."

Gözlerini gizleyen bir hayal kırıklığı var. Bu gözlere iyi ve kötü zamanlarda milyonlarca kez baktım, örneğin ailem büyükanneme ve Paps'e temiz olduklarını iddia ettiklerinde, ben de ailemle birlikte arazinin arka tarafındaki harap bir karavana taşındım. Ama iki gün sonra benim önümde uyuşturucu kullanıp bayılıyorlardı ve ocuk Koruma Hizmetleri beni bykannemlere geri götürüyordu ve onlar da reşit olmayan birinin hayatını tehlikeye atmaktan tekrar hapse giriyorlardı.

Dane bodrum katındaki verandaya çıkıyor, bir ayağını diğerinin üzerine atmış şekilde ahşap direğe yaslanıyor ve telefon ediyor.

Nick bana doğru ilerliyor ve ellerini omuzlarıma koyup sıkıyor. "Oldukça gergin. Görünüşe göre onu çözebilecek tek kişi sensin."

"Birbirimizin içini ve dışını biliyoruz. Ben sadece doğru düğmelere nasıl basacağımı biliyorum."

Sorgulayan bir kaş kaldırdı. Nick ve ben son birkaç haftadır takılıyoruz. Eminim o da herkesin merak ettiği şeyi merak ediyordu: Dane ve ben hiç seks yaptık mı? Birkaç kez pşebileceğimizi düşünmüştüm ama ikimiz de tetiği ekemedik, bu da bana çok yaklaştığımız bir zamanı hatırlatıyor.

Dane ve ben, ailesini memnun etmek için mezuniyet balosuna arkadaş olarak birlikte gitmiştik. Büyük Dane yalnız gidemezdi. Başka bir kıza teklif etmeyecekti, bu yüzden araya girip onu kurtarmak bana kalmıştı.

Balo gecesini beni mahvetti. Vücutlarımız birleşirken yavaş şarkılarla dans ettik. Başını eğdi ve ben de yaklaşmak için parmak ularıma bastım. Dane'in dudakları benimkilerin üzerinde geziniyordu ve o an Dane'in benim düşündüm. En iyi arkadaş olarak değil ama bir erkek arkadaş olarak.

Gerilim yoğundu ve onun muhtaç bakışlarını dudaklarımda hissediyordum. Sonra birdenbire beni itti ve arkadaşlarımızla dolu bir denizin içinde yapayalnız bıraktı.

Öfkeyle Jacoby Smith'i yakaladım. Gözleri parladı ve kollarını belime doladı. Büyük Dane'e ihtiyacım yoktu. Jacoby bütün sporları yapıyordu ve Dane'den daha gelişmişti.

Dans sona ererken Jacoby beni eve götürüp götüremeyeceğini sordu, ben de kabul ettim. Belki Lookout Landing'e giderdik ama gitmeden önce Dane'i bulup ona söylemem gerekiyordu. Spor salonunu aradık ama Dane'den hiçbir iz bulamadık. Dane'i bulacağımızı ve onun da sahiplenip hayır diyeceğini, büyükanneme beni eve getireceğine dair söz verdiğini söyleyeceğini umuyordum.

Park yerine gittik, arkadaşlarımız Lookout Landing'e - sevişme yeri - gitmeyi planladıkları için orası dolup taşıyordu. Tabii ki, ben hiç gitmemiştim.

Jacoby, Dane'in arabasını işaret etti. Yaklaşana kadar içeride olup olmadığını anlayamadım, camlar . Kapının kolunu çektiğimde Renee ona oral seks yapıyordu. Dane'in dudaklarını ayırarak başını yasladığını görünce ağzım açık kaldı. O dudaklar benim olmaya çok yaklaşmıştı. Jacoby, "Üzgünüm dostum. Hadi, Lettie."

Şok oldum, gözlerime su doldu. Bu kalbime saplanan ilk kesikti ama sonuncusu olmayacaktı.

O gece ilk kez bir erkeğin bana dokunmasına izin verdim ve bu Dane değildi. "İyi misin?" Brooke sordu.

"Evet, umarım Dane'in babası gitmesine izin verir."

Babası eyalet senatörü ve şimdi ABD Senatosu için yarışıyor, annesi ise bir ortaokul müdürü. Benim aileme hiç benzemiyor. Benim ailem hırsız ve uyuşturucu bağımlısı. Alışkanlıklarını desteklemek için her şeyi yapıyorlardı, büyükannem ve büyükbabam da bu benim vasilerim oldular.

Büyükanne sebze yetiştiriyor, yaz ve sonbahar boyunca yol kenarındaki tezgahlarda satıyor. Ayrıca yerel bir kuru temizlemecide terzilik yapıyor. Paps bir fabrikada çalışıyor ve Dane'in çiftliğinde hafta sonu gece bekçiliği yapıyor.

Ailelerimiz gece ve gündüz gibi. Ama Dane'in ailesi bana bir kez bile farklı davranmadı.

Brooke'a, "Keşke sen, Reed ve Caleb de gelebilseydiniz," diyorum.

Reed kolunu Brooke'un omzuna doluyor. "Üzgünüm, Caleb'in kampı var."

"Hokey kampı mı?" Ben soruyorum.

Brooke gülmekten ölür. "Hayır, beyzbol."

Nick hibirimizi iyi tanımıyor, bu yüzden Reed'in eski oda arkadaşlarının ve şimdi kapı komşularının Chicago Kodiaks profesyonel beyzbol takımının sahibi olduğunu ve diğer eski oda arkadaşının Louisville Heavyweights için profesyonel futbol oynadığını açıklıyorum.

Nick, Reed'e bakar. "Beyzbol oynamak isteyen bir oğlun mu var?"

Brooke ona daha sıkı sarılırken Reed, "Evet, küçük adamımı ne mutlu ederse," diyor. "Baş başa bir gece geçireceğiz, o yüzden eve gidiyoruz."

Brooke bana sarıldı ve "Lunaparktan döndüğünde beni ara. Kimin kustuğunu ve kimin ığlık Atan İblis'ten korktuğunu duymak istiyorum."

"Yapacağım."

Dane içeri döndüğünde elini saçlarında gezdiriyor, sonra aceleyle bırakıyor. "Babam, benimle bağış gecesine geldiğin sürece bunu atlayabileceğimi söyledi."

"Tabii ki." Zıplayıp ona sarılıyorum.

"Bu senin sevmediğin süslü etkinliklerden biri." Sırtımı sıvazlıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Bizimle Timber Thrills'e gelersen her şeyi yaparım."

Dane dudağını büktü. "Bu sefer Nick'in üzerine kusabilirsin."

Nick ellerini önünde sallayarak başını sallıyor. "Birbirimizi bunun için yeterince iyi tanımıyoruz," diyor şakayla. Ya da en azından ben şaka yaptığını düşünüyorum.

Takım arkadaşları bir sığır sürüsü gibi ses çıkararak merdivenlerden iniyor. "Yarın herkesin Timber Thrills'e gideceğini duyduk. Biz de varız. Bir parti otobüsü bulalım."

Dane'in çenesi gevşer. "Ne kadar çok o kadar iyi."

Neden çıkmak istemiyor? Her zaman takılıyor.

değil mi?

Dane büyük kalabalıklardan hoşlanmıyor, ki her iç saha maçında yirmi beş bin kişinin önünde oynadığı için kimse buna inanmaz. Küçük gruplar olmayı tercih ediyor ve basketbol sahası dışında spot ışıklarından uzak duruyor. Ama *biriyle çıkmayacağı* için çok mutlu.

Ama ben bastırıyorum. "Aman Tanrım, Hannah gitmek zorunda kaldı. Onu arayıp Büyük Dane ile randevusu olduğunu söylemeliyim."

Omzuna vuruyorum ve o da bana her zaman dizlerimin bağını çözen orantısız bir gülümseme atıyor.

"Hep birlikte gidiyoruz. Lettie, randevulara, çiçeklere ve çikolataya ayıracak vaktim yok," diyor Dane.

Nick içkisini kaldırır ve "Dostum, flört etmekle ne alıp veremediğin var?" der. "Hiçbir şey. Sadece gözümü ödülден ayırmıyorum."

Dördüncü Bölüm

DANE

Lettie'nin bu kadar bilgisiz olduğunu hayal etmek zor.

İyi miyim? Tabii ki hayır.

Nick onunla seks yapacağına söz verdi ve ben onun yüzünün onuncu sınıftan beri hayal ettiğim renge dönüşmesini izlemek zorunda kaldım. Onun neye ihtiyacı olduğunu nereden biliyor?

Ayaklarının gıdıklandığını biliyor mu?

Kıvrık saçlarını düzleştirdiğini biliyor mu? Fıstık ezmesi ve elma sevdiğini biliyor mu? Hayır, bilmiyor.

Lettie vücudunu koltuğun üzerinde döndürür. "İstiridyeler mutlu mu?"

Bir cümle.

Lettie tek bir cümleyle ruh halimi değiştiriyor.

"Gerçekten, bunu hiç düşündünüz mü? Neden böyle söylüyoruz? Okyanusa yakın bile yaşamıyoruz."

Elimi bacağına koyarak kaslı kalçasını sıkıyorum ve çocuksu kahkahası havayı dolduruyor.

"Güzel soru. Doktoranı aldığında neden tezini bu konu üzerine yapmıyorsun?" Evinin önüne geldiğimde sordum.

Lettie çok başarılı bir öğrenci. Pazartesiden perşembeye derse gidiyor, kütüphanede çalışıyor ve genellikle avluda buluşup

Öğleden sonra ata binmeye gitmeden önce kafeteryada çalışıyor ama hafta sonları serbest zaman geçiriyor.

"İçeri gelmek ister misin?" diye soruyor.

"Bu gece olmaz."

"*Heartland*'in tekrarlarını izleyecektim. Ne kadar sevdiğini biliyorum."

Alay ettim, "Hayır, teşekkürler."

"*Heartland*'i sevmiyormuş gibi davranma. Her bölümünü benimle birlikte izledin." Başını çok şirin şekilde eğiyor, gözlerini kısarak dudaklarını büzüyor.

Evet, şeyden haberi yok.

O *Heartland*'i izlerken ben de *onu* izledim. Neler olup bittiğini biliyor muydum? Evet, çünkü Lettie'yi mutlu eden ya da üzen her küçük şeyi bilmek istiyordum. Bir karakter "bayıltıcı" olduğunu düşündüğü bir şey yaptığında kalçamı sıkma şeklini. Bir karakter onu ağlattığında başını omzuma yaslayışını.

"Keşke yapabilseydim ama babamın bağış kampanyası için bir konuşma üzerinde çalışmam gerekiyor."

Eğilip yanağımı gagalıyor. "Tamam, ama Ty'ın Amy'yi ilk kez öptüğü bölümde ben de varım."

"Muhtemelen onuncu kez ."

"Evet ama ilk öpücük özeldir. Size umut veren türden."

"Nick'le ilk öpüşmen de böyle miydi? Daha fazlası için umutlanmana neden olan türden mi?"

Nick'i kıskanıyor muyum?

Aynen öyle. Benim zamanımı alıyor. Nick'ten önce o da benim gibi takılırdı. Hiç çıkmadı. Başka erkekler ya da kızlar hakkında konuşmazdık. Sadece diğer her şeyden konuşurduk. Bütün gece uyumaz, Siri'ye aptalca sorular sorar, spordan, arkadaşlarımızdan ve onların erkek ve kız arkadaş sorunlarından bahseder, asla kıskanmayacağımıza ya da kızmayacağımıza söz verirdik. Nick'e kadar her zaman önce Lettie ve ben konuşurduk.

Göğsü şişiyor ve hava ağırlaşıyor. Seks hayatımızın detayları hakkında hiç konuşmayız. İkimiz de öyle olduğunu varsayıyoruz. Lettie'nin bilmediği şey, başka kızlarla seks yapmayı bıraktığım. Onun yüzüymüş gibi davranmaktan bıktım. Beni saran onun sıcak teni ve sırtıma batan tırnakları.

Tanrım, tamamen boku yedim.

"Dane, neden soruyorsun?"

Nefes yolumu tıkayan yumruyu yutuyorum. "Sadece en iyi arkadaşımın takım arkadaşım ile ciddi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Nick senin arkadaşın."

"Evet, sanırım. Sorduğumu unut. Beni ."

Konsolun üzerinden uzanıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Aramıza asla kimse giremeyecek. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. NBA'e gittiğinde bile her maçtan sonra seni arayacağım."

Başımı sallayarak, "Sadece bu hafta son senemize başladık. Zaman çok hızlı geçiyor. On ay içinde farklı yerlerde yaşıyor olacağız." Lettie'nin her saniye yanımda olmadığı bir hayatı hayal etmek içimde bir çalkantı yaratıyor.

"Öyleyse, bu yılı şimdiye kadarki en iyi yıl yapalım."

Takım arkadaşım ile çıkarken nasıl en iyi yıl olabilir ki?

Elini birkaç kez pompaladım. Eli benimkinin içinde kadar küçük ki, sanki ben içindeki inciyi koruyan dış kabuğum.

"Anlaştık. Yarın sabah stadyuma giderken seni alırım." Lettie'nin gözleri

yumuşuyor ama ben gözlerinde dönen şaşkınlığı görüyorum.

"Dane, Nick'in beni izin vermelisin. O benim randevum. Şimdiden bizi merak ettiğini hissediyorum. Ve üniversitede deneyimler yaşamak istiyorum."

"Daha ne kadar deneyim yaşayabilirsin, Lettie? Devon. James. Tyler. Ve diğer tüm sikişler." Sözlerimi hemen ağzıma tıkmak istiyorum. Duygularımı anlayacağını düşündüğüm için kafam çok karıştı. Genelde çok uyumluyuzdur.

Elini benimkinden çekti. "Ne diyorsun lan sen? Sanki milyonlarca kızla takılmadın mı?"

"Ben ..."

"Kadınların değil de erkeklerin gündelik seks yapmasının iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi geriliyor ve çatlıyor. "Ve hayattan tek gecelik ilişkilerden daha fazlasını istiyorum. Ama sen... sen..."

"Ben ne?"

"Herkesi kaçırıyorsun."

Güzel.

"İlişkimizle başa çıkamayacaklarsa seni hak etmiyorlar."

Oflaya puflaya kapısını açtı. Dışarı atladım ve onu karşıladım. "Lettie, sen bu kampüsteki en güzel ve en akıllı kızsın. hak ediyorsun..." Kalbim bedenimin kaldırabileceğinden daha hızlı atıyor. "Kim..."

"Kim ne?" Kollarını belinin üzerinde kavuşturuyor. "Kim bana her şeyi verebilir?" Ayak parmağını kaldırırma vurarak, "Nick'le birlikte stadyuma . Bana bir iyilik yap. Yarın daha iyi bir ruh halinde uyan. Baban sana ne dedi bilmiyorum ama onunla konuşurkenki ruh halinden bıktım."

Babam sürekli şunu yap, bunu çalış diye tutturuyor. Sanki hiç yeterince iyi değilmişim gibi ve bundan bıktım. Bu kampanya onun da aklını başından aldı, yani Lettie haklı. Kartlarımı masaya koymalı ve beni ittiğini anlamasını sağlamalıyım.

Ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttıktan sonra ona özür dileyen bir şekilde sarılıyorum. "Özür dilerim, seni seviyorum Bug." O her zaman benim Lettie Bug'ım oldu.

"Seni seviyorum, Büyük Dane."

Dairesinin kapısını kapattığında, orada durup yıldızlara bakıyorum. Kaç kez ona gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyecek gücü kendimde bulmayı diledim. Bu gece neredeyse ona söyleyecektim ama tabii ki yanlış kelimeler çıktı ağızımdan.

Ben kıskanç bir pisliğim ve buna hakkım yok.

Dairesinin önünde otururken ilişkimizin bu yıl ne kadar değişeceğini merak ediyorum. Ve eğer bu gece bir gösterge ise, yanlış bir yöne gidiyor.

Beşinci Bölüm

LETTIE

Dane ile tartışmayı düşünürken gözlerim nihayet kapanıyor. Uyandığımda aklıma gelen ilk kişi o oluyor. Dane ile kavga etmek içimi bulandırıyor. Sahip olduğum her şeyin sebebi o.

Dane ve ailesi sayesinde üniversitede okuyorum ve binicilik dalında Olimpiyat Seçmelerine hazırlanıyorum. Birinci sınıfta tanıştık ve ben ailesinin büyük bitişiğindeki bir karavanda büyüdüm. Mülklerinde birkaç ahır vardı ve büyükbabam hafta sonları gece bekçisi olarak hizmet veriyordu.

Birçok yaz gününü Dane'in evinde geçirdim. Annesi, belirli bir görevi tamamlamak için yeterince uzun süre odaklanamadığımı fark etti, bu yüzden büyükbabam beni DEHB, Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu teşhisi konulan doktora götürmeye ikna etti.

Doktor Bayan Greathouse'un arkadaşıydı ve ona ata binmenin DEHB'li çocuklar için terapötik olduğunu söyledi. Ertesi öğleden sonra ilk dersimi aldım ve bağımlısı oldum. Dane'i beyaz çite yaslanmış, kollarını üst çıtaya dayamış ve çenesini bileğine dayamış olarak gördüğümü hatırlıyorum. Sekiz yaşındaydık. O zaman da şimdiki kadar yakışıklıydı, sadece daha gençti. İnsanların her zaman "Kalp kıran biri olacak" dediği çocuklardan biriydi.

Ailesinin beni neden aldığını hiç anlamadım. Ev adresim büyükbabam ve büyükbabamın karavanı ama hayatımın en az yarısında Dane'lerde uyudum. Beş yatak odaları var ve biri benim.

Günaydın, Bug. Özür dilerim.

Ben: Günaydın, Pamuk Şeker
mi, Vişne Dondurma mı?

ama, cevabı biliyorsun.

Hızlı bir duş aldıktan sonra saçlarımı at kuyruğu yapıyorum, bikinimi giyiyorum, koşu şortumu ve atletimi giyiyorum. Market evimden çok uzakta değil, ben de oraya gidip onun en sevdiği içeceği alıyorum - dün geceki tartışmamızı telafi etmek için pamuk şekerli bir slushie. Basketbol antrenmanları tüm hızıyla devam ettiğinde, onlara tövbe edecek ama şimdilik bu benim barış teklifim.

Daireme dönmek yerine kendimi yeni basketbol kulübesinin önünde buluyorum ve tam ona mesaj atarken Dane dışarı çıkıyor.

Telefonundan başını kaldırıyor. "Hey, Nick seni almaya gitti bile." "Oh, bu senin için." İçkiyi uzatıp ona sarılıyorum.

"Teşekkürler. Nick'in seni alacağını bildiğin halde neden buradasın?" Kaşları düşüyor.

Atletimin etekleriyle oynuyorum. "Sana bir *Icee* alıp aramızın iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Biz dinamik bir ikiliyiz. Hiçbir şey ya da hiç kimse giremez. Bunu biliyorsun, değil mi?" Beni kendine çekip sarıldı. "Nick'i arayıp birkaç dakika içinde orada olacağımızı söyleyeceğim."

Büyük, mavi bir charter otobüsü stadyumun otoparkında duruyor ve on-on beş arkadaşımız dışarıda sohbet ediyor. Nick bira dolu bir soğutucuyla geliyor.

Diğer kolunu boynuma doluyor. "Kablolarımız mı karıştı? Seni alacağımı sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim ve senin için geleceğimi düşündüm ama sen çoktan gitmiştin."

Diliyle ve geniş, ukala bir gülümsemeyle *işaret* ediyor. "Oh, benim için geleceksin."

Vücudumda bir kızarıklık oluşuyor, ama sonra Dane'in gözlerini devirdiğini görüyorum ve tek düşünebildiğim Dane'e gelmek oluyor. Nick'in elini tokatlarken zihinsel olarak kendimi uyarıyorum.

Kolunu. "Dur."

Hannah geldi, çok tatlı görünüyordu. Örgülü atkuyruğu Stallions'ın yıpranmış beyzbol şapkasının deliğinden dışarı sarkıyor, Lululemon koşu şortu ve dar mercan rengi bir atlet. Neden Dane'e onu ayarlamaya çalışıyorum? Duygularımı örtbas etmek için, işte bu yüzden.

Çünkü o da tıpkı onun gibi mükemmel. İki mükemmel insan.

"Hey, geç kaldığım için özür dilerim. Oda arkadaşımın erkek arkadaşı geldi ve tavşan gibi sevişiyorlardı. Uyuyabilmek için ailemin yanına gitmek zorunda kaldım."

Dane ona gülümsüyor ve ben de keşke sormasaydım diyorum. "Ne kadar kaba," diyorum, en iyi *Full House*'dan Stephanie taklidimi yaparak.

"Hadi binelim," diye bağılıyor Nick ve saat erken olmasına rağmen herkes otobüsteki yerini aldıkça konuşmalar daha da artıyor.

Birisi küçük bir hoparlör getiriyor, böylece arkadaşlarla geçirilen bir günün başlangıcının tadını çıkarırken şarkıları dönüşümlü olarak seçiyoruz. Kızlar birlikte oturup Taylor Swift şarkıları seçerken, erkekler çoğunlukla Drake ya da diğer rap sanatçıları söylüyor. Bunun Dane'i çıldırttığını biliyorum çünkü o bir country çocuğu ve iki Luke'a bayılıyor: Luke Bryan ve Luke Combs.

Nick soğutucudan bira ve sert maden suyu alıp etrafa dağıtıyor. Ben kendiminkini açtıktan sonra Hannah reddediyor. Dane de Icee'sini kaldırıp "Ben böyle iyiyim." diyor.

Neden mi? Çünkü en sevdiği yemeği aldım. Büyükanнем hep der ki, "Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer."

Hannah sürekli Dane'e bakıyor ve o bize her baktığında kızarıyor. Kızların ona sırlıslıkla aşık olmasına alışkın olduğumu sanırsınız ama kıskançlık damarlarıma işliyor.

Timber Thrills Macera Parkı'nın tabelası görünür hale geliyor ve çöpe atılan teneke kutuların hışırtısı otobüsün içinde yuvarlanıyor. Müzikten kim sorumluysa müziği kapatır ve herkes önce ne yapmamız gerektiği konusunda konuşmaya başlar. Ama Nick dördüncü birasını açarken Hannah ile yer değiştirmek istiyor.

Nick'e bakarak soruyorum: "Diğer okulunda da bu kadar çok içiyor muydun? Dane bunun vücudunu susuz bıraktığını ve iyi performans gösteremediğini söylüyor." En iyi arkadaşım fazla içmez, bir ya da iki tane içer ama daha fazlasını asla içmez.

Dane'in kafasına bir fiske vuruyor ve Dane elini .

"Seni temin ederim; her zaman performans gösterebilirim," diyor Nick gözleri üzerimde parlarken.

Kendini beğenmişliği tüylerimi ürpertmesi gerekirken beni etkilemiyor, ben de karşılık veriyorum. "Birisi egonu şişirmiş."

Otobüs durdu ve şoför ayağa kalkarak bize talimatlar verdi ve bu alanda park halinde kalacağımızı ve park kapandığında ayrılacağımızı bildirdi ve ben de park yeri numarasını ve sırasını telefonuma kaydettim.

Erkeklerden birkaçının kız arkadaşı var, bir de ben varım, Nick'le ciddi olup olmadığımızı bilmediğim garip bir aşamadayım. Bundan şüpheliyim, Nick'in yaptığı hiçbir şey ciddi değildir. İyi vakit geçirmek için dışarıda. Ve aklıma bir soru geliyor... Nick seks yaptıktan sonra beni terk edecek mi?

Muhtemelen, yoksa onu terk ederim.

Bilet kuyruğu çok uzun. Dane omuzlarımdan tuttu. "Önce neye bineceğiz?"

"Kahretsin, ahbap, ellerini kız arkadaşımın uzak tutabilir misin?" Nick alay eder ama ses tonu mizahtan yoksundur.

Dane ellerini indiriyor ve göğüs göğüse gelecek şekilde dönüyor. "Kız arkadaşın mı?" "Evet, kız arkadaşım."

"Ona istediği şeyin bu olup olmadığını sordunuz mu, çünkü o-"

Dane'in sözünü kesiyorum. "Dur. İçimde yemek kalmadan doğruca Türbin Twister'a gidelim." Dane'in koluna yumruk attım. "Tamam."

Bana gergin bir sırıtışla bakıyor. "değil. Bugün üzerine kusacağın kişi ben olmayacağım."

Devon ve kız kardeşi önce Screamin' Demon'a gitmek istiyor.

Nick'in elini tutup onu arkamdan . Yirmi kişi baş aşağı giden roller coaster için sırada bekliyoruz. Beklemek lunaparkın tek dezavantajı. Sonunda görevliler yolculuğun kapılarını açıyor. "Güneş gözlüklerinizi emniyete alın," diye bağırarak onları göğüs dekoltemin arasına sıkıştırıyorum.

Kızlardan biri "Benimkini nereye koyacağım?" diye soruyor. Kulüp takımında futbol oynuyor ve ince bir vücudu var ve onları sabitleyecek hiçbir şey yok.

Ozzy, takımın ilk beş oyuncusu değil ama genç ve umut dolu, avucunu uzatıyor. "Onları fermuar cebime koyacağım."

"Teşekkürler," diyor.

Çubuğu aşağı çekiyoruz ve sırtımız yere paralel olana kadar hız treni tırmanıyor. Bardak altlığının burnu yavaşça aşağı inerken beklenti artıyor.

Tıkla. Tıkla. Klik. Klik. Ta ki yere doğru burun üstü çakılıp bir virajın içine savrulana ve sonra baş aşağı düşene kadar. Benim ellerim yukarıda, Nick'inkiler barın üzerinde. Önümde, elleri havada çırpınırken Hannah'nın tarafı Dane'e bastırıyor.

Hız treninin yavaşladığı ve sizi baş aşağı asılı bıraktığı bölüme ulaşmadan önce iki tirbuşon daha. o batma hissinden nefret ediyorum ama seviyorum da. Dane başka kızlara baktığında da aynı duyguya kapılıyorum, ama bana o yavru köpek kahverengi gözlerini gösterdiğinde eriyorum. Ne yazık ki bunu benim istediğim gibi yapmıyor.

Baş aşağı asılı dururken parmak uçlarımdaki kanı hissediyorum. Bizi sarsarken herkes çılglık atıyor ve yolculuğun geri kalanında uçarken güneş gözlüklerim saklandıkları yerden düşüyor.

Bacaklarımız titreyerek, yüzümüz kızararak ve çocuklar gibi kıkırdayarak yolculuktan inerken saçlarımız karmakarışık. Tanrım, gülmek çok iyi hissettiriyor.

Dane kolunu bana doladı. "İyi iş çıkardın, Bug."

"Kusmadım. Hadi tekrar binelim."

"Tower Drop'u yapmak istiyorum. Başka isteyen var mı?" Nick soruyor.

Herkes kabul ediyor ama biz oraya varmadan Nick kaldırımdaki arabadan bir bira daha alıyor. Ağır kolunu omzuma koydu. "Dane ve Hannah iyi anlaşıyorlar."

"Dane rakunlara iyi davranır."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kıskanç değilsin. Değil mi, Lettie?"

Evet.

Dudaklarımı üflüyorum. "Hayır, tabii ki değil. ben yaptım, unuttun mu?"

"Evet, tatlı yanaklar. Hatırlıyorum," diyor Nick kıcımı sıkarken.

Bir barda dans etmediğim sürece herkesin önünde sevgi gösterilerinden hoşlanmıyorum. "Dur," diye bağırarak onu itiyorum.

Nick, "Sakin ol," der ve başını sallarken gözlerini kısar.

Ben uzaklaşıyorum ve Nick hemen Katrina'nın yanına yanaşiyor. Onu geçen yıl kardeşi Devon'la birlikte partilerde görmüştüm. Sessiz ve tatlı bir kız ama Nick koluna dokunduğunda sarsılıyor. Devon hemen ona sesleniyor ve yüzüne karşı ayağa kalkıyor. Tartışma alevleniyor ve çok geçmeden takım arkadaşları onları ayırmak zorunda kalıyor.

Devon gergin olabiliyor. Geçen yıl, yarı yolda takıldık ama Dane'e söylemesini istemediğim için vazgeçtim. Ağır öpüşme seansının aramızda kalacağına söz verdi. Sonra birkaç ay konuşmadık, ta ki bir gün benimle tekrar konuşmaya başlayana kadar.

Dane araya giriyor, "Nick, biraz centilmen ol."

"Sen artık sevişmiyorsun diye benden de sevişmememi bekleme." Nick, Dane'in yüzüne güler.

Dane Nick'i agresif bir şekilde kendine doğru çeker, sıkıdığı dişlerinden öfke okunmaktadır. "Sen tam bir pisliksin."

Dane birkaç adımda, Hannah ve beni şok içinde bırakarak fırlayıp gitti. İkimiz de az önce ne olduğundan emin olamadığımız için şaşkın bakışlar atıyoruz.

Yürümeye devam ederken Hannah ve ben diğer arkadaşlarımızın gerisinde kalıyoruz, ikimiz de Nick'in Dane'in erkekliğini sorgulayan sözlerine değinmek istemiyoruz. Dane bir erkek fahişe değil ama bu kampüste pek çok kızla birlikte oldu.

Timber Tower'a vardığımızda, Nick'in sarhoş olması ve grupta gerginliğe yol açması dışında herkes olayı geride bırakmış görünüyor. Bana göre, çizgiyi aşmaya çok yaklaştı.

Dane elinde peluş bir hayvanla yeniden ortaya çıkıyor ve bir Icee daha içiyor. Pembe peluş sincabı Hannah'ya uzatır. "Bu bana seni hatırlattı."

"Ben mi?" diye soruyor.

"Evet, uzun kuyruğun." Hannah'nın örgülü at kuyruğunu çekiştirirken ona sırtıyor. Birden kendimi iyi hissetmemeye başladım ve bu roller coaster'a bindiğim için değildi -Dane dikkatini Hannah'ya veriyor.

Altıncı Bölüm

DANE

Nick'i sarhoş bir pislik olduğu için azarlamak istercesine dişlerimi sıkıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. Ama babamın kampanyasını düşünmek zorundayım. Yapacağım herhangi bir şey ona olumsuz yansıyabilir. Burnumu temiz tutmam için beni defalarca uyardı.

Tuhaf, etrafta yatıp kalkmamla ilgili söylentiler babamı rahatsız etmiyor. Bunun ailenin itibarını zedelediğine inanmıyor, bunu daha çok bir geçiş töreni gibi görüyor, böylece istediğin ve istemediğin nitelikleri biliyorsun.

Birkaç hafta önce, Lettie ve onun Nick'le olan abartılı flörtleri yüzünden sersemlemiştim. Nick'e kötü ruh halimin gerçek nedenini söylemek yerine, ona rastgele kızlarla seks yapmaktan bıktığımı söyledim. Yuva kuracak birini bulmaya hazırdım ve sanırım bunu sekse tövbe ettiğim şeklinde anladı.

Nick ya da Lettie'den başka bir şeye odaklanmam gerektiğinden, nefesimi vermeden önce yanaklarım şişiyor. Burası Timber Thrills ve ben iyi vakit geçireceğim. Nick eğlencemi mahvetmeyecek. Kendimi toparlayarak tek başıma orta yolda yürürken, küçük deliğe su fışkırtmanız gereken tüfek oyununu görüyorum. Oynamak zorundayım ve kazanacağımı biliyorum çünkü hep kazanıyorum. Büyük evler kazanır.

Safari yeşili giysili çalışan bana üç ödülün birini seçmemi söylüyor: pembe bir sincap, bir uğur böceği ve bir Yoda peluş oyuncak.

Lettie için bir uğur böceğiyle geri dönemem. Çocuklar sadece arkadaş olduğumuzu bilseler bile bana bok atarlar. Lettie de Star Wars'u seviyor, bu yüzden çalışan pembe sincabı zincirden çekip bana verdi.

Kuledeki gruba tekrar katıldığımda Hannah'ya sincabı veriyorum ve o da ayak parmaklarının üzerine basarak beni yanağımdan öpüyor. "Çok tatlısın."

Lettie onun arkasında duruyor, uzun nefesler alıp veriyor. Dudakları gergin ve titriyor.

Ödülümü Hannah'ya verdiğim için kızgın mı?

Ben ona ulaşamadan güvenlik yanımdan hızla geçiyor. Kızların hepsi parmak uçlarında dururken bakışlarım korumaları takip ediyor ve görüşüm platformun kenarına işeyen Nick'e takılıyor.

"Başka ne yapabilirdim ki?" diye bağılıyor. Buraya ilk işeyen ben değilim, biliyorum. Sıradaki yerimi kaybedemem."

Güvenlik onun diğer uzun adamlarla birlikte olduğunu fark etti ve bize gelip "O da sizinle mi?" diye sordu.

Devon, "Ne yazık ki." diyor.

"Bu yıl için Timber Thrills'e katılması yasaklandı. Sanırım birinizin onunla gitmesi gerekecek."

Devon, "Otobüsle geldik ve oraya kendi başına gidebilir," diye cevap veriyor.

"Siktirin gidin. Bazı takım arkadaşları olduğunuzu iddia ediyorsunuz. *Biz Biriz'e* ne oldu?" Nick basketbol takımımızın sloganını kusuyor.

Devon yüzüne vurur. "Çünkü bir ders almalısın. Üniversitemizi nasıl temsil edeceğini ve kadınlara nasıl davranacağını."

Kendimi onların arasına yerleştirdim. "Nick, otobüste görüşürüz." Lettie'ye bakıyorum ve onu takip etmemesine şaşıyorum. Aslında ona tek kelime etmiyor, arkasını dönüyor ve kollarını kavuşturup diğerleriyle konuşuyor.

Birkaç dakika sonra, bir yanımda Hannah, diğer yanımda Lettie olduğu halde iki yüz metre aşağıya iniyoruz. Hannah kolumu sıkıyor ve Lettie heyecanını kontrol edemeyerek çılgılık atıyor.

Sporcu olmanın bir özelliği de her zaman aç olmamız ve ağaç evdeki oturma alanına ulaşmak için merdivenleri tırmanmak zorunda kaldıkları eşsiz bir yemek mekânı olan Treehouse Pizzeria'ya koşmamızdır. Alt katta bir alan olmasına rağmen, Lettie birlikte bir macera yaşamak istedi.

Hava sıcak, nemli ve su gezintisi zamanı. Üç büyük su gezintisi için hızlı geçiş kartı aldık ve kıyafetlerimiz için kilitli dolaplar kiraladık. Kızlar tanklarını çıkarıyor ve lanet olsun, Lettie'nin ağız sulandıran bir var. Bakmamaya çalışıyorum

hafifçe bronzlaşmış göğsü. Onu binlerce kez bikiniyle görmedim değil, ama her yıl fark etmememi daha da zorlaştırıyor.

Ya da salyalarını akıtmamak için.

Nefesimin altında mırıldanıyorum, grubun duyamayacağı şekilde. "O benim en iyi arkadaşım. O benim en iyi arkadaşım. Onun taş gibi vücudu ve bulaşıcı kahkahaları benim için fark etmez."

Ama kesinlikle öyle.

Hannah lavanta rengi takımıyla çok şirin görünüyor. Lettie'ninkiyle aynı tarz, sadece farklı bir renk ama yine de tamamen zıt görünüyorlar. Hannah sportif görünüyor, Lettie ise mercan rengi bikini üstüyle olgun bir şeftali gibi görünüyor.

Yutkunuyorum, ağzımda kalan azıcık nemi de yutuyorum.

Alpine Crusher'a üç kişi binebiliyor; en ağır olan arkada, en hafif olan önde oturuyor. Çalışanlar bizi yerleştirdiğinde ben arkada, Lettie ve sonra Hannah. Dizlerimizden geçerken bizi sabitlemek için parmaklıklı küçük girintiler var. Ama kütüğün içinde yükselirken, Lettie başını arkaya eğiyor.

"Seninle takılmama izin verdiğin için teşekkürler."

Parmaklarımla kollarını sıyrıyorum. "Her zaman, Lettie Bug."

Başını eğiyor ve baş aşağı bile olsa çok güzel, mavi gökyüzü onun tuvali gibi. Bu duyguları kontrol altına almalıyım çünkü onsuz yaşayamayacağım tek şey bir insan ve o da Lettie. Babamın deyişiyle "dürtüler" yüzünden arkadaşlığımızı mahvetmek gibi bir seçeneğim yok.

Kütüğümüz zirveye doğru yol alırken babamın sözleri aklımdan geçiyor. Yazın başlarında babama Lettie hakkındaki düşüncelerim konusunda kafamın karışık olduğunu söylemişim. Dün akşamki kampanya etkinliğine katılmaktan vazgeçip vazgeçemeyeceğimi öğrenmek için onu aradığımda, Lettie'nin beni asla bir erkek arkadaş olarak görmeyeceğini söyledi, ama aklıma takılan tek kelime uygun.

"Arkadaşlığınızı aşkla karıştırıyorsunuz. Romantik aşk farklıdır. Birbirinizin kıyafetlerini parçalamak için sabırsızlandığınız yerdir. Lettie seni bu şekilde görmüyor. Tüm lezzetleri tatmana bir şey demiyorum ama NBA'den önce kendine uygun bir hayat arkadaşı bulmalısın. Lettie'yi seviyorum... Gerçekten seviyorum ama sen geçmiş ve arkadaşlığı aşkla karıştırıyorsun."

Benim için Lettie'den daha uygun kim olabilir? Profesyonel bir basketbolcu olup olmamam onun umurunda bile değil, daha çok eğlenmek, gece geç saatlerde mesajlaşmak ve sabah erken saatlerde mesajlaşmakla ilgileniyor.

Kütük burun üstü düşüyor ve bedenim ileri doğru itiliyor. Ellerim kendimi desteklemek için uzanıyor ve Lettie'nin çıplak beline dolanıyor. Başparmaklarım ipeksi teninde gezinirken elektrik yanığı gibi hissediyorum. O an iç çektiğini hissediyorum ve dokunuşumla inlediğini hayal ediyorum ama üzerimize su tabakaları yağdığında ateş çabucak sönüyor. Elime usulca dokunuyor, kıkırdıyor ve güneş ışığı gibi hissettiriyor.

Gezintiden çıkarken, tüm erkekler kızların mayolarının çakıllı meme uçlarını fark ediyor. Dudaklar yalanıyor ve aletler ıslanmayı düşünüyor. Nereden mi biliyorum? Çünkü ben bir erkeğim ve bu adamlarla birlikte yaşıyorum. Sopalarını başka yere daldırabilirler. Lettie yasak bölge.

Kollarımı Hannah ve Lettie'nin üzerinden sarkıtarak onları dev su kaydırağına yönlendiriyorum. Ekibin geri kalanı arkamızdan geliyor ve sıramızı beklemek için merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

"Korkuyorum," diyor Hannah kocaman gözlerle Dane'e.

Mississippi'nin bu yakasındaki en yüksek kaydırak olan şeker çizgili heybetli yapı beliriyor. Dik eğimi yerçekimi kanunlarına meydan okuyor ve kalbi zayıf olanlar için değil. Merdivenlerden tepeye tırmanırken, ekibin geri kalanı arkamızdan gelirken kalbim hem korku hem de heyecanla çarpıyor.

Aşağı bakarken, açının bu kadar hafif olmasıyla sonuma düşmenin mümkün olup olmadığını merak etmekten alamıyorum.

"Sadece dediklerini yap. Ayak bileklerini çapraz yap, kollarını göğsünün üzerinde kavuştur ve yukarı kalkma." Ona çarpıyorum. "Sen halledersin."

Hannah başını sallar.

Lettie, "Önce ben gideceğim, Dane de Hannah'nın peşinden gidebilir, böylece sizi rahatlatılabilir. İnsanlara kendilerini iyi hissettirme konusunda iyidir." Hannah'ya sarılıyor, Hannah'ya pelüş bir sincap kazandırdığım için hiç üzgün değil. "Ve sen aşağıya indiğinde ben de zıplayıp ."

"Tamam," diyor omurgasını düzeltirken ve derin bir nefes alırken.

"İşte başlıyor." Lettie şeker çizgili kaydırığa uzanıyor ve ayakları dalmadan önce vücudu küçük tümseğin üzerinden süzülüyor ve aşağı inerken bağılıyor.

Hannah'yı beklese iyi olur. Lettie yerinde duramıyor, bu yüzden her panayırda bir binekten diğetine koşuyor. Eğlenirken DEHB'si daha da kötüleşiyor. Bu sabahki karmaşada ilaçlarını alıp almadığını sormayı unutmuşum.

Ona ilk kez neden hafta sonları almadığını sorduğumda, "Çünkü gerçekte kim olduğumu asla *unutmak* istemiyorum" dedi.

Hâlâ bunu düşünüyorum. İlaç almak ve vücudunuzun olmak istemediği biri olmak nasıl bir his olurdu? Kendine karşı savaşmak.

Hannah titriyor, ben de avuçlarımı omuzlarına koyuyorum. "Tam arkadayım."

Gözleri sımsıkı kapalı bir şekilde kayıyor ve otuz saniye sonra kayarak aşağıda duruyorum, Hannah'nın gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor. "Başardım. Başardım." Kollarıma atlıyor ve bacaklarını belime doluyor. Bir kadının merkezinin beni sıyırmasından zevk almak yerine Lettie'ye bakıyorum.

Yedinci Bölüm

LETTIE

Hannah'nın bacakları ona sarılmışken gözlerimiz çarpışıyor.

Kollarında başka bir kız varken neden bana bakıyor? Ve neden başka tarafa bakamıyorum? Neden acıyor?

Bir gün ona nasıl hissettiğimi söylemek için çok geç olacak. Hayatı boyunca onunla birlikte yürüyecek mükemmel, şeker gibi tatlı bir partneri olacak ve bu beni nereye bırakacak?

Hiçbir yere.

Yakın zamana kadar NBA'e gitmesini olumsuz bir şey olarak düşünmemiştim. Dane'i sadece profesyonel olarak oynarken hayal ediyordum ama şimdi fark ediyorum ki ben uzak bir anı olacağım. Aramalarımız gittikçe azalacak. Birbirimize ne kadar değer verdiğimiz ya da ne kadar değerli anılarımız önemli olmayacak, kız arkadaşı ya da karısı bunu anlamayacak.

Devon imdadıma yetişirken boğazımdaki yumruyla savaşıyorum. "Nick'i terk etmeli ve bana ikinci bir şans vermelisin."

"Sadece ."

Devon sırtlıyor. "Yani, bu bir şansım olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Grand Prix antrenmanları ve yarışmalar için birkaç hafta içinde ayrılıyorum, bu yüzden dikkatimi dağıtacak şeylerden uzak durmam gerekiyor."

Göz kırpıyor ve çikolata gözleri parlıyor. "Üzerinizdeki baskıyı azaltmak için dikkat dağıtmak iyi olabilir."

"Dikkat dağıtacak bir

şey yok." "Dane bile

mi?"

"Neden dedin ki? O benim en iyi arkadaşıım."

Dane, Hannah'nın ayaklarını tekrar yere koyarken gözlerini Dane ve benim aramda gezdiriyor.

"Dane dikkat dağıtıcı olabilir gibi görünüyor." Kulağıma fısıldıyor, "Onu başka bir kızla görmek isteyip istemediğini kendine sormak isteyebilirsin... kalıcı olarak."

Cevap veriyorum, "Kimse benim yerimi alamaz. Altı yaşımızdan beri her şeyi birlikte yaptık."

"Her şey mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, her şey değil." İçimde midem ters taklalar atıyor.

Onun yerine grubun geri kalanına dönüyorum. "Şimdi nereye? Yerimde duramayacağımı biliyorsunuz." Özellikle de en az bir kişinin Dane'in güvenilir yardımcısından daha fazlası olmak istediğini hissettiğinin fazlasıyla farkında olduğum şu anda.

Dane diyor ki, "Hadi Turbine Twister'a binelim. Lettie'nin favorisi." Arkamdan gelip omuzlarımı sıkıyor.

"Üzerine korkmuyor musun?"

Dane'in elleri boynumdaki sütunun üzerinde kayıyor ve Devon'ın dudakları bilmiş bir gülümsemeyle köşelerden çekiliyor.

"En iyi arkadaşlar ne içindir? Birbirimizin üzerine kusmak en iyi arkadaşların en iyisi olduğumuz anlamına gelir," diyor Dane, sesinde alaycılık var.

Ortak arkadaşımız Devon, aramızdaki gerginliğin tamamen farkında olarak eğlenerek sırtıyor.

"Türbin Twister'a en son giden kişi parlayan kolyelerden almak zorunda!" Koşmaya başlarken .

"Lettie Bug, yanlış yöne gidiyorsun!" Dane'in sesi gürlüyor.

Aramızdaki elektriği neredeyse hissedebiliyorum. Yolculuğa en son kimin çıkacağına dair dostça rekabetimize odaklanmaya çalışıyorum.

Bilin bakalım son sırada kim var? Hayır, ben değil-Dane. Beş parasız olduğumu biliyor çünkü bu yaz eğitim nedeniyle çalışmadım. Arkadan gelirken kasıtlı olarak geçmeme izin veriyor.

O benim en iyi arkadaşım ve beni bir duvara yapıştırıp Dane Greathouse'un ne kadar *harika* olduğunu göstermesini istiyorum. Bu kafa karıştırıcı düşünceleri vücudumdan atmam gerekiyor ve bunu yapmak için rollercoaster'dan daha iyi bir yer olabilir mi?

Koltuğun içine doğru kayarken, parmaklıklar omuzlarımızın üzerinden aşağı iniyor. Yerine kilitleniyor. Kalp atışlarını hızlandıran hız trenine binerken ellerim havada, midemdekileri içeride tutabilmeyi umuyorum.

Rüzgar saçlarımı savururken, saçlarım her yöne uçuyor. Birkaç kez tirbuşon dönerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve adrenalin kokusu içime pompalanıyor. G kuvveti bizi koltuğa yapıştırırsa bile, Dane basit bir dokunuşla beni sakinleştiriyor, bacağına bilerek benimkine bastırıyor. Bu, lisedeyken hasta olduğum bölümdü.

Her şeyi hatırlıyor.

Yolculuk bitiyor ve kolunu bana dolayarak beni şakacı bir şekilde kendine çekiyor. "İyi iş çıkardın, Bug." Bana öylesine sıcak bakıyor ki aramızda bir şeylerin değiştiğini hissetmiş olmalı diye düşünüyorum ama ben gülümsemeye vakit bulamadan gözlerini Hannah'ya dikeyor. "Ve kolumda iz bırakmış olabilirsin."

Ne var? Neden parmaklıklara tutunmasın ki? Güvenlik için mi?

"Beni koruyacağını biliyordum," diyor prenses gözleriyle.

Onunla nasıl rekabet edebilirim? Özellikle de Dane kusmuğumun nasıl koktuğunu ve hafta sonu kampında dış fırçası kullanmadığım için nefesimin nasıl koktuğunu bildiği için.

"Dane herkesi korur," diye . Dane'in kaşları ya şaşkınlık ya da kızgınlıkla kalktı.

Hannah, "Tuvalete gitmesi gereken var mı?" diye soruyor.

Birkaç kız ve erkek onunla birlikte gidiyor ve havai fişek gösterileri için lagünün yanında buluşmaya karar veriyoruz. Grubun geri kalanı içecek ve atıştırmalık almak için ayrılırken, Dane ve ben parlayan kolyeler ve asalar aramaya çıkıyoruz.

Güneş batmış, ufukta sadece pembe ve mercan rengi bir çizgi uzanıyor. Dane'in tüm sert çizgileri kenarlarda yumuşamış. Gecenin bu saatinde tam ayrıntıları göremiyorsunuz, sadece bir yüzün ana hatlarını görebiliyorsunuz, koyu kahverengi saçlarının nerede bittiğini ve kare çenesinin nerede başladığını bilmiyorsunuz.

Dane parmağını uzatıyor. "İşte stand." Elini bırakıyor ve uzun parmakları benimkinin etrafında kıvrılıyor. Binlerce kez el ele tutuştuğumuzu söylesem,

gerçeğe yakın olmazdı, daha çok on bin gibi. Hep birbirimizi sürükledik.

Peki, neden dudaklarımın arasında bir gülümseme var? Neden midem seğiriyor?

"Hangi renkleri almalıyız?" diye soruyor.

"Aygırlar için mavi."

"Olimpiyat halkalarının renginde kolyeler almaya ne dersiniz? Çünkü olimpiyatlara katılacaksın."

Her şeyi yapabileceğime inanıyor, tıpkı benim ona inandığım gibi. Bunu asla bozmak istemiyorum.

"Umarım öyledir. Hadi yapalım şu işi."

Dane kırmızı, yeşil, mavi, sarı ve siyahları olmadığı için çok renkli olanları alıyor. Asalar için de mavi alıyor. "Çubukları tutun."

Elinden kırmızı bir kolye alıyor, diğer kolyeleri kalçalarının arasına koyduktan sonra ellerini boynuma doluyor. Başını omzumun üzerinden geçirerek parlayan çemberi kavırıyor.

"Enerjik, tutkulu Lettie Bug'ım için kırmızı."

Tutkulu mu?

Çenemi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Her şeyi yapabilirsin. Ne istersen alabilirsin. Senin olanı al."

Olimpiyatlardan mı yoksa kendisinden mi bahsediyor?

Göğsüm annesinin süslü akşam yemeği partileri için pişirdiği sufle gibi kabarıyor ama Dane'in parmak eklemleri sabit. O her zaman sabittir.

Gölgeler yüzünü ve ifadesini gizliyor, sözlerinin beni nasıl etkilemesini istediğini anlamak için çaresizce görmem gerekiyor. Ama sonra öpücük fısıltısı dudaklarıma geliyor. O kadar hafif ki, gerçekleştiğinden bile emin değilim.

"Nick'ten daha iyisini yapabilirsin, biliyorsun. Ne renk giymeliyim?" diye soruyor hiçbir şey olmamış gibi. Belki de hayal etmişimdir.

"Umm... yeşil çünkü gergin olman gereken zamanlarda bile sakin ve soğukkanlısın."

Eğilip boynuna takmama izin verdiğinde elinden yeşil bir tane alıyorum.

Havai fişekler başımızın üzerinde patlıyor ve açılış törenlerinde ABD Takımı ile birlikte yürüdüğümü hayal ediyorum. Yırtık pırtık bir karavandan gelen, uyuşturucu bağımlısı ebeveynleri olan küçük bir kız Olimpiyatlara katılabilir mi?

Eğer yaparsam, bu Dane yüzünden olacak. Sahip olduğum hayatı ona borçluyum.

Sekizinci Bölüm

DANE

Günaydın. MadShroom mu yoksa Don Julio's mu?

Lettie: Günaydın. Pizza için çok erken.

Sınıfta iyi günler. Antrenmandan sonra görüşürüz.

Lettie: Sana da.

Lettie'yi neden öptüm? O da beni öpmedi ve belli ki beni sadece bir arkadaş olarak görüyor. Şimdi o öpücüğü nasıl unutacağımı bulmalıyım. Mükemmel dudaklarının biberli pizzadan nasıl tuz tadı aldığını. Havai fişekler düşüncelerimi örtbas etmemi sağladı ama binlerce parçaya ayrıldıklarında kalbim de parçalandı. Friendzone'da çok uzun süre kaldık ve oradan çıkamıyoruz.

Timber Thrills'in üzerinden birkaç gün geçti ve onu görmedim ya da telefonda konuşmadım. Nick'le sonra birkaç gün beklemek istediğini söyledi, ama acaba odadaki fili, yani öpücüğü ele almak istemiyor mu?

Umarım 16 yıllık arkadaşlığımızı mahvetmemişimdir.

Devon bana bir smaç attı ama ben görmedim. Sadece çemberin üzerinden süzülüşünü izliyor, günlerdir beni görmezden gelen, ders çalışması ve antrenman yapması gerektiğinden yakınan en iyi arkadaşımı düşünüyorum.

Koç Cappitano düdüğünü çaldı. "Bu da neydi, Greathouse?"

Başımı salladım. "Üzgünüm, Koç."

"Kafanı oyuna ver."

"Evet, efendim." Ama Lettie hâlâ aklımın bir köşesinde. Önümüzdeki ay boyunca antrenman ve yarışmalara katılacak, bu yüzden profesörleri ona önceden çalışmalarını sağladı.

Son yılımızın var olmayan bir öpücük ve günaydın mesajlarımızla başlayacağını düşünmemiştim. Genellikle, Lettie ve ben derslerin ilk Pazartesi gününden sonra Winchell'e gidip öğle yemeği yer, ardından bir film izler ve en sevdiğimiz dondurma dükkânı olan Nibbles'a gideriz.

Onun yerine, Hannah'nın mesaj atıp bana çıkma teklif etmesiyle sona eriyor. Ona yanlış bir fikir vermek istemediğim için reddediyorum. Basketbola konsantre olmam gerektiği bahanesine inanmış görünüyor. Taraftarların Stallions basketbol takımından beklentileri yüksek ve benim de kötü bir yıl geçirmeye tahammülüm yok. Hayat hedeflerim bu sezona bağlı.

Eğer adımı NBA seçmeleri için meşhur şapkaya koysaydım, ilk yirmi içinde seçileceğim tahmin ediliyordu. Beni üniversitede tutan iki sebep var. Lettie ve babamın kampanyası. Benim nedenim Lettie. Babamın nedeni daha az romantik, senato kampanyasını kazanması için bana ihtiyacı var.

Kaptan olarak, antrenmandan sonra koridorlardan koçun ofisine doğru ilerliyorum. Kapıyı tıkladıp beni içeri buyur ediyor. Birkaç saniye sonra telefonu kapattı.

"Bugün antrenmanda kaybolduğum için özür dilemek istedim. Bir daha olmayacak."

"Dane..." Duraklıyor. Koç öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine koyuyor ve parmaklarını birbirine sürtüyor. "Mükemmel olmak zorunda değilsin ama dikkatini vermelisin. Babanın kampanyası seni zorluyor mu?"

Omuzlarımı kaldırıyorum ve hızla düşmelerine izin veriyorum.

"Biliyorsun ki seçilmek onun işi, senin değil. Senin işin basketbol oynamak ve notlarını yükseltmek."

Babamla Koç arasındaki tüm hikâyeyi öğrenmek istesem de, onun harika bir koç olduğunu ve beni önemseydiğini fark ettim ve "Evet efendim" dedim.

Nefesini dışarı üflüyor. "The Stable'da işler nasıl? Görünüşe göre çocuklar Nick'e kızgın. Birinin kızı için kavga mı ediyor?"

Lettie ile ilgili sorunun bana yöneltildiğini biliyorum. Birbirimize karşı oynadığımız gayri resmi antrenmanların birkaçına geldi, yani yeni koç ekibi bile onu tanıyor.

"Hayır, efendim. Timber Thrills'de kendini rezil etti ama takımdan özür diledi."

Başını sallıyor. "Bu sezon kızların dikkatimizi dağıtmasına izin vermeyelim. Ulusal bir şampiyonluk için tüm parçalara sahibiz ve bunun sezon başlamadan önce bir kız yüzünden raydan çıkmasını hiç istemem."

bir aşk üçgeni varmış gibi Lettie'yi ima ettiğinden oldukça eminim. Üçgen falan yok. Ben Lettie'yi seviyorum, Lettie de beni seviyor ama istediğim şekilde değil. Nick aynı konuşmada bile değil.

"Endişelenme, Koç."

"Defol git buradan. Antrenmanı Cumartesi sabahına aldım. O gece önemli bir kampanya etkinliğiniz olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler." Şu anda babamın en çok ilgisini çeken kişi benim ve keşke olmasaydım. İhtiyacım olan şey kırdığım şeyleri düzeltmek.

Koç'un telefonu çaldı ve eliyle beni dışarı gönderdi.

Antrenman salonuna geri dönüp Lettie'yi arıyorum ve sesli mesajını alıyorum.

"Hey, sadece Cumartesi günü benimle birlikte kampanya etkinliğine katılacağından emin olmak istedim. Sabırsızlanıyorum. Bu hafta seni çok özledim."

Çöp kutusundan bir top alıp sol köşeden başlayarak yirmi beş şut atıyorum ve 25'te 17 isabet kaydediyorum. Üç sayı çizgisinin etrafında dolanıyorum, korna boyunca yaklaşık aynı ortalamayı tutturuyorum. Burada bir tek ben varım, sorunumu çözmeye çalışıyorum. Ama en çok işe yarayan şey sahada ilerlemek, karşıdan karşıya geçmek ve ardından canavar gibi bir smaç vurmak.

Lettie'nin zil sesi olan Queen'den "You're My Best Friend" çalıyor, ben de topu kolumun altına sıkıştırıp telefona doğru koşuyorum.

"Merhaba," diyorum boğazımı temizleyerek.

"Hey, ummm... Bağış gecesinde giyecek bir şeyim yok ve ders çalışmam gerekiyor," Lettie'nin sesi kesiliyor ve ne söyleyeceğini biliyorum.

"Timber Thrills'e gidersem geleceğine söz vermiştin. Bu işten sıyrılmana asla izin vermem. Ayrıca, annem Chauncey'de senin için bir randevu ayarladı. Sana söylediğini söyledi." Saati kontrol etmek için duvardaki devasa dijital saate bakıyorum. "Randevunuz saat ikide. Yola çıkıyorum."

Cevap veremedim telefonu kapattım. Neden benden kaçıyor? Onu öptüğüm için özür dilemeli ve aklımdan çıkarmaya çalışmalıyım. Soyunma odası boş olduğu için rekor sürede duş alıp giyinebildim.

Evinin önüne geldiğimde, elinde bir çift topuklu ayakkabıyla kaldırımda bekliyordu. Rahat bir nefes aldım.

"Antrenman nasıldı?" diye soruyor.

"Güzel." Yalan. *Ben de seni düşünüyordum.* "Koç herkesin Nick'e nasıl davrandığını fark etti ve bana sordu."

"Ne dedin sen?"

"Sadece Timber Thrills'de bir pislik gibi davrandı." Boğazımdaki yumruyu yutmak zor, en iyi arkadaşımı izinsiz öptüğümü hatırladım.

"Nick benden bahsetti mi?"

"Pek bir şey yok." Bana asıldığını düşünmesi dışında. Vay canına, yanlış anlamış. Keşke benim de vurulduğumu bilseydi.

"Güzel, şu anda erkeklere ayıracak vaktim yok," diyor kapıyı ona açarken.

Lettie beni rahat bırakıyor, bir cümleyle geçiştiriyor, böylece samimi bir konuşma yapamıyoruz. Arabaya binip marşa bastığımda gülüyor. "Özellikle de halka açık bir yerde işeyenler."

Kıkırdıyorum. "Yani... tuvalete girme nezaketini gösteren erkeklere ayıracak vaktin var mı?" Dudağına dokunurken ona bakıyorum.

"Hmm. Daha iyi bir olabilirdi."

Elimi dizinin üstüne koyarak iki kez pompaladım. "Seni özleyeceğim." Lettie'nin iki Grand Prix Show Jumping yarışması var ve yeni antrenörü

Kendisini ve atının formunu mükemmelleştirmek için tam bir ay boyunca.

"Sana eşlik edecek bir sürü kız var. Sadece bir ay."

"Biliyorum ama bu üç kat daha fazla." Ayrı kaldığımız en uzun süre on gündü. "Keşke her etkinlikten önce iki hafta gitmek zorunda olmasaydın. Keşke ben de sana destek olmak için orada olabilseydim."

"Ben de öyle. Ama sen NBA'de ilk sırada seçilmek istiyorsun, benim hedefim ise Olimpiyat Seçmeleri'ne katılmak için yeterli puanı toplamak," diyor ve arkama uzanıp sırtımı okşuyor. Dokunuşu boynuma ve kafa derime ürpertiler gönderiyor. "Oh, dur. Dur. Şu küçük çocuk limonata satıyor. Çok tatlı değil mi? Yazın limonata standı kurduğumuz zamanları hatırlıyor musun?" diye soruyor öne doğru eğilerek.

Arabayı durdurup dışarı atlıyor ve küçük çocuk gururla gülümsüyor. "Çilekli mi istersin, normal mi?" diye soruyor.

"İki çilekli alalım lütfen," diyor.

Çocuk içkileri dolduruyor ve yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor. "Sen... sen Dane Greathouse'sun. Ülkenin en iyi oyuncususun. Neden NBA'e gitmedin?"

Lettie kolumu itiyor. "Beni bırakamazdı. Beni çok seviyor."

Muhtemelen dokuz ya da on yaşlarında olan çocuğun siyah saçları ve koyu maun rengi gözleri var. "Kalmana şaşmamalı."

On yaşındaki bir çocuk bunu görebiliyorsa, o neden göremesin?

Dokuzuncu Bölüm

LETTIE

Chuansey's'deki satış görevlisi geldiğimizde benim için beş elbise seçmişti. Bayan Greathouse fotoğraflar için ailenin birbirine karışmasını istiyor. Bütün elbiselerim şeftaliden mercana kadar turuncu tonlarında.

Bu elbise straplez ama göğüs dekoltesinde bir "v" kesimi var. Bir süperstar basketbolcunun dikkatini çekmek için mükemmel ve Dane'in yüzündeki büyülenmiş ifadeye bakılırsa bu elbise satıldı.

Gözlerinin vücudumda gezinme şekline bakılırsa, Timber Thrills'de beni öpmüş olabilir ve bu benim hayal gücümün bir ürünü değildi.

"Ne düşünüyorsun?" Yavaşça dönerken soruyorum. Önünde durduğumda kendini ayarlıyordu, ki bu alışılmadık bir şey değil. Erkekler bunu her zaman yapar ama o nefesini tutuyor.

"Bu bir... Amerika Güzeli olabiliymişsin gibi görünüyor," diye boğuk bir sesle konuşuyor.

"Peki, satın almalı mıyım?"

Ne diyorum ben? İnanmıyorum, o öyle. Ya da ailesi, ki bu da aynı şey.

"Evet, üzerinde güzel duruyor. için yardıma ihtiyacın var mı?"

Sesi de elleri gibi kadifemsi. Arkamı dönüp saçlarımı omzumun üzerinden geçiriyorum ve parmak eklemleri fermuarla birlikte omurgamda geziniyor. Bedenimi ele geçiren ürpertiye durduramıyorum. Eli duruyor ve yemin ederim arkamdan gülümsüyor.

"İşte."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Teşekkürler."

Dane elini cebine atıyor ve kredi kartını iki parmağının arasında tutuyor. Ben giyinirken ödemeyi yapmak için satıcı kadınla birlikte yürüyor.

Dışarı çıktığımda, Dane'in elinde, ön tarafında Chauncey's işlemeli, zengin mavi bir elbise çantası vardı. "Hazır mısın?"

"Evet." Kaldırımında yürüyoruz. Dane'le birlikte olmak garip olmamalı.

"Şimdi Brooke'a mı gidiyoruz?"

Dane Caleb'i seviyor ve Brooke da Dane'in Caleb'e bakması konusunda kendini rahat hissediyor, ben de "Caleb'e sen mi bakıyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Brooke geleceğini söyledi," diye cevap veriyor, parmaklarını direksiyona vurarak.

"Kahretsin, yemek partisini tamamen unutmuşum." "Başka planların var mı?" diye sorar.

"Hayır."

"Güzel, Ahır'a uğrayalım. Geçen hafta Caleb'e küçük bir basketbol potası almıştım."

Dane'in düşünceliliği ve cömertliği karşısında gülümsemem genişliyor. "Ben arabada bekleyeceğim."

"Lettie, Nick'in seni evimden uzak tutmasına izin verme."

"Alıkoymayacağım. Sadece acele et."

Sert ahşap gibi görünen ve çelik harflerle "Ahır" yazan modern binaya doğru koşar. Geceleri harfler mavi renkte aydınlatıldığından sanki parlıyorlarmış gibi görünür. Dane anahtar kartını kullanarak içeride kayboluyor. O tekrar içeri girmeden önce lunaparka gittiğimizden beri olanları düşünecek zamanım bile olmuyor.

Bana potayı ve Stallions basketbol logosuyla damgalanmış yumuşak, mavi kauçuk topu uzatıyor.

"Bu çok şirin."

Arkadaş grubumuzun hepsi birbirine komşu. Brooke ve Reed'in evi, Hagan ve Adalee'nin evinin hemen yanında bulunan Harper ve Logan'ın evinin bitişiğinde. Hagan ve Harper ikiz ve büyük, mutlu bir aile gibiler.

Ya Dane ve ben birlikte yaşamaya başlarsak?

Arka bahçeden sesler geliyor, biz de garaj yoluna doğru yürüyoruz ve Reed ile Brooke'un "Buraya gelin" diye bağırdıklarını duyuyoruz.

Izgaranın yanında Logan ve Harper ile takılıyorlar. Logan NFL seçmelerinde Louisville Heavyweights takımının bir numaralı oyuncusu rağmen, Harper tıp fakültesini bitirene kadar burada yaşıyorlar. Logan yeni doğan bebeklerini kucağına almış, ona vücut parçalarıyla ilgili bir şarkı söylüyor.

"Onu tutabilir miyim? Onu hastaneden eve getirdiğinizden beri bir aydır görmedim."

Harper dezenfektanı bana uzatıp gözlerini devirirken, "Önce yüzünü yıka," diyor.

Logan, Harper'ın tepkisini fark eder. "Ne? Bebeğimizi hastaneden uzak tutmak istiyorum. Sen doktor olacaksın; bunun için elinden geleni yapmalısın."

"Evy'nin ağzını oyuncaklarla doldurduğunu biliyorsunuz. Oyunağı alıyoruz ve ellerimizi yıkamadan ona geri veriyoruz. Sorun yok, koca adam."

Harper'ı öpmeden önce Evy'nin yanağını öpüyor ve en büyük korkum bu tür bir aşkı bulamayacağım. Logan Evy'yi bana uzatıyor ve ben de başını tutarken elimden gelen en iyi bebek konuşmasını yapıyorum. Dane uzun parmağını karnına sokuyor ve o da miyavlıyor. Tabii ki Dane için miyavlıyor.

Hangi kız istemez ki?

"Çok sevimli," diyor Dane gözleri .

Logan'ın gözleri küçük kızına bakarken gururla parlıyor. "Öyle değil mi? Bir yıl önce *alemler* yapıyorduk, şimdi ise yetişkin yemeklerine gidiyoruz. Basketbol topu Evy için mi?"

Dane utancından kızarır. "Ona bir hediye getirmediğim için üzgünüm. Bu Caleb için."

O anda beyzbol oynayan Hagan ve bir Stallion jimnastikçisi nişanlısı Adalee de katılır.

Reed başını sallar, "Siz onu beyzbol ve basketbol oynamaya teşvik ederken Caleb'i nasıl bir hokey fenomeni yapabilirim?" Logan'a bakar. "Futbol oynaması için ona baskı yapmayan tek kişi Logan."

Harper suyunu sıcak yaz havasına üfler ve histerik bir şekilde güler. Reed sorar, "Ne?"

Harper, Caleb ve başka bir küçük çocuğun futbol oynadığı bahçenin diğer tarafını işaret ediyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye bağılıyor Reed.

Brooke kolunu onun beline doluyor. "Belki de dört spor dalında birden oynayan ilk D1 sporcusu olacak."

Gülüyorum. "Her şeyi oynamasına izin verin ve hangi spora aşık görün."

Reed iğrenmiş görünüyor. "Babamın NHL komiseri olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Brooke'un babası da Stallions'ın hokey koçu."

Dane söze girdi. "Üzgünüm ama eski bir All-Star NBA oyuncusunun oğlu olmak gerçekten berbat bir şey. Reed, ya sen büyürken babanın çok başarılı bir profesyonel oyuncu olduğunu bilseydin?" Sesinin altında ağır bir kızgınlık yatıyor.

Dane'in omuzlarındaki yükü daha da arttırmak istemediğimiz için hepimiz sessizliğe gömüldük. Babası burada ve NBA'de oynamıştı, Dane'e doldurması için büyük görevler bırakmıştı.

Şöyle devam ediyor: "Onun mirasına ve başarılarına layık olmak için çok fazla baskı var. Lise zaten yeterince zor, bir de becerilerimizin ve başarılarımızın sürekli karşılaştırılması ve kıyaslanması eklenince boğucu oluyor. Caleb için bunu istemeyebilirsiniz. Farklı bir spor yaparsa kendi yolunu bulabilir."

Şaşkınlık içinde ve biraz da nutkumuz tutulmuş bir halde orada oturuyoruz. Dane'in korkuları ve güvensizlikleri hakkında benden başka biriyle açıkça konuştuğunu en çok duyduğum andı. Bu onun için konuşması kolay bir konu değil ve babasının onu seçmelerde bir numara olması konusunda sıkıştırıp sıkıştırmadığını merak ediyorum. Dane'in babası seçmelerde on ikinci oldu ve dürüst olmak gerekirse, bence babası Dane'in kendi rakamlarını geçmesini istiyor. Dane geçemezse, kendini başarısız sayacak.

Bir süre sonra Harper sessizliği yumuşak bir sesle bozdu: "Özür dilerim Dane. Hiçbir fikrimiz yoktu." Tek yapabileceğimiz destek ve anlayışımızı sunmak.

"Sonsuza dek aygırlar" diye Logan. "NFL'deki kısa deneyimimden yola çıkarak söyleyebilirim ki burası üniversiteye hiç benzemiyor. Çocuklar şehrin ya da çevre kasabaların her yerinde yaşıyor ve antrenman dışında birlikte vakit geçirmiyorlar. Bekâr olanlardan bazıları vakit geçiriyor ama bu kolejde geliştirdiğiniz arkadaşlıklara hiç benzemiyor. İnişli çıkışlı zamanlarda birbirimizin yanında olacağımıza söz verelim. Bu, inişlerin daha yüksek görünmesini sağlayacaktır."

Herkes yemin ediyor ama Dane Kentucky'de olmayacak çünkü burada profesyonel basketbol takımı yok. Korkularımı yutuyorum.

"Kızlar, içeri girip biraz çilekli kokteyl yapalım. Erkekler bugün ayık kalacak. Değil mi?" Brooke sorar ve onlar da olumlu anlamda başlarını sallarlar.

Dane için endişelenmeme gerek yok zaten. Bir ya da iki kadehten fazla içmez.

"Harper pek sık mola vermiyor ve bugün çocuklardan erkeklerin sorumlu olmasına izin vereceğiz," diyor Brooke, geniş gülümsemesine dayanarak güne başlamak için endişeli görünüyor.

Blender buz ve çilekleri ezerken adanın etrafında duruyoruz. Adalee içki içmiyor çünkü annesi öldüğünde babası alkolik olmuştu. Bu yüzden Harper ona bakire bir daiquiri dolduruyor.

"Hey, bir bakire daha yapabilir misin?" Rica ediyorum. "Tabii, senin için?"

"Hayır, Dane için. ICEE'lere bayılır, yüzden buna da bayılacaktır."

Ağızlarında küçük sırtışlar beliriyor. Bana mavi bir fincan uzatıyor ve ben de ekstra geniş çizgili bir pipet alıp ona götürüyorum.

Dane ellerini bu günlerde daha kısa giydiği atletik içine sokmuş. Hayranıyım. Topuklarından ayak parmaklarına kadar sallanıyor ki bu onun için gergin bir alışkanlık. Bu adamları bir yıldan fazladır tanıyor. Neden gergin olsun ki?

"Hey, bak sana ne yaptım? Harper yaptı. Alkol yok." "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler, Bug."

Çocukların yüzlerinde sırıtmalar olduğunu ve Reed'in kaşlarını kaldırdığını fark edince, "Ne? Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?" diye soruyorum.

Dane beni yanına çekti. "Sadece Koç Cappitano hakkında konuşuyorduk."

Gözlerim kısıldı. Yalancı. Her birinin gözlerinin içine baktıktan sonra içeri girip kızlarla vakit geçirmenin daha iyi olacağına karar veriyorum. Olanları birine anlatmam gerekiyor. "Bu kadar ilginç bir sohbeti bölmek istemem." Yürümek için . Sehpanın üzerinde donmuş bir daiquiri beni bekliyor ve erimesini istemiyorum.

Kızlar, on sekiz aydır nişanlı olan Hagan ve Adalee'nin yaklaşan düğünü hakkında konuşuyor ve kokteyl saatinden yeminlere ve resepsiyon çalma listesine kadar her ayrıntıyı tartışmadan duramıyor.

İçimi alıp Brooke'un yanındaki kanepeye oturuyorum ve ayaklarımı rahatça altına sokuyorum. Dane'le ilgili düşüncelerimden kaçmak için hevesle sohbetlerine katılıyorum.

"Dane için biraz country müzik çaldığınızdan emin olun. Tanrı ona pek çok şey bahşetmiş. Şarkı söyleyebiliyor ve spor yapabiliyor ama sallanabileceği bir müziğe de ihtiyacı var."

"Oh, aşağıda kutsanmış mı?" Brooke gözleri kasıklarına kayarken söyleniyor. "Senin olduğunu bilmiyordum...."

Kolunu tokatlıyorum. "Eminim kutsanmıştır; 1.80 boyunda. Ama ben şahsen hiç görmedim." Ergenler gibi kıkırdıyoruz. Bazen sadece kız arkadaşlarınızla birlikte olmanız gerekir. Brooke sayesinde bu gruba girdim. Reed, Harper, Logan ve Hagan'la oda arkadaşıydı. Bu iyi bir şey çünkü diğer arkadaşlarım Tessa ve Jules baharda mezun oldular ve memleketlerine geri döndüler.

Adalee soruyor, "Dane'in düğünümüzde eşi olmak için yarışmaktan zamanında dönecek misin?"

"Evet, bir ay içinde döneceğim ama Dane başka biriyle gerçek bir randevuya çıkmak isteyebilir."

Kıs kıs gülüyorlar.

"Ne oldu? Belki de sadık yardımcısından bıkmıştır. Hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum."

Brooke diyor ki, "Dane bir hamle yapmadı mı?"

Tıpkı dışarıda olduğu gibi, oda gürültülü bir sessizliğe bürünür. "Hayır, elbette olmaz. Geri kalanlar için kankalar." Sıvı cesaretinden uzun bir yudum alıyorum.

"Sen ve Dane, Adalee'den daha inatçısınız. Ve bu da bir şey ifade ediyor." Harper başını sallar.

"Hey! Kendime geldim. Sadece Hagan gibi bir adamı hak etmediğimi düşündüm. Tüm o ukalalık ve çalım."

Harper cıvıldıyor, "Evet, Hagan'ın kız kardeşi olmak kesinlikle berbattı. Sanırım taşan özgüveni, anne karnında tüm besinlerimi almasının bir sonucu."

Grup kahkahalara boğuluyor ve ben de kendimi tutamayıp katılıyorum, odadaki neşeli ortam için minnettar hissediyorum ama onun sözlerinden bağımsız olarak hepimiz Harper ve Hagan'ın derin ikiz kardeşlik bağını anlıyoruz. Sohbet etmeye ve şakalaşmaya devam ediyoruz ama Dane hakkındaki endişelerim unutulmuş değil.

"Dökül bakalım, az önce Reed'den bir mesaj aldım. Bize bir şey söyleyip söylemediğini bilmek istiyor." Brooke benimle yüz yüze gelecek şekilde pozisyon aldı.

Derin bir nefes alarak odadaki gerginliği dağıtmaya çalışıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Dane'in benimle boy ölçüşebilecek bir kızı nasıl bulacağını bilmiyorum," diye ekliyorum biraz abartarak, gözümde şakacı bir parıltıyla.

Brooke, Adalee ve Harper gülüyorlar, daiquiri bardağım boş olduğu için her zamanki alaycı halime döndüğüm için rahatlamışlar. "Tekrar doldurmam gerek."

"Ben de." Brooke fincanını bana uzattı. "Ama döndüğümüzde temize çıkacaksın."

İçeri girdiğimde Adalee, "Özür dilerim. Hagan ve ben Dane'le birlikte düğüne katılacağınızı düşünmüştük ama ikiniz de yanınızda birilerini getirmek isterseniz yerimiz var. Son oturma planlarını birkaç hafta yapmayacağım."

"Sorun değil. Kız arkadaş istemiyor. Tatlı Hannah'yı bile geri çevirdi ve o kız mükemmel."

"Peki ya sen?"

Sakin davranmaya çalışarak, "Bilmiyorum. Sanırım bir erkek arkadaş a hazırım. Aylardır takılmadım. Nick'i öptüm ama o kadar."

İnsanların önünde bu kadar eli sıkı olmasından hoşlanmadım ve ayrıldım." "Dane biliyor mu?" Brooke soruyor.

"Aslında lunaparka gitmeden önceki gece Nick hakkında küçük bir tartışmaya girdik. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Birbirimizin ders dışı aktiviteleri hakkında hiç konuşmayız. Hiç konuşmadık. Ama o gece... Devon'la, James'le ve onun deyimiyle 'diğer tüm pisliklerle' yatıp kalkmamı gündeme getirdi."

Ağızları açık kalır. "Bunu Sweet Dane mi söyledi?" Harper başını öne eğerek soruyor. "Bu biraz stres yaratmış olmalı." Kendisi de kaygılı olan Harper'ın başkalarıyla kurduğu empati saf ve gerçek.

"Onun yatıp kalkmasının sorun olmadığını ama benim sorun olmadığını düşünüyor. Ben de onu yola getirdim, o da özür diledi. Sonra Timber Thrills'de Nick kovuldu."

"Duyduk." Adalee daha fazlasını duymak için öne doğru eğilir.

"Nick'in benim tipim olmadığını fark edince bir rahatlama hissettim. Belki de ben 'çıkıyorum', tırnak işareti kullanıyorum. "Dane'in arkadaşları ona yakın olmak için. Ughh, bunu yüksek sesle söylemek beni muhtaç ve bağımlı biri gibi gösteriyor. Değilim; neredeyse kendimi yetiştirdim."

Dane'in ailesi de bana iyi bir ebeveynlik yaptı. Beni beslediler, atlarına binmeme izin verdiler ve eğitmenleri beni eğitmek için haftada birçok saat harcadı. Sahip olduğum her eyeri bana onlar aldı.

Adalee yanıma geldi ve bana sarıldı. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Kendini yetiştirmiş biriyle konuşmak istersen beni ara."

"İçeceğim." O kadar büyük bir içki alıyorum ki beynim donuyor ve ellerimi bir dakika boyunca başımın iki yanına bastırmak zorunda kalıyorum. "Olay şu. Grubun geri kalanı havai fişekleri izlemek için yer tutarken Dane ve ben parlayan kolyeler almaya gittik. Dane kolyemi boynuma taktığında gecenin o karanlık ve tozlu vaktiydi. Gözlerimi kapattım ve dudaklarıma bir şeyin dokunduğunu hissettim."

"Aman Tanrım, Dane seni öptü ve sen bana şimdi söylüyorsun!" Brooke çılgık atıyor. "Reed'le geçirdiğimiz geceki gibi yerde kurabiye yemeliyiz..."

"Birincisi, sen ve Reed erkenden ilişkiye girdiniz. Dane'i bisiklete binmeye başladığımdan beri tanıyorum."

Harper ciyaklıyor. "Nasıldı? Aç mıydın? Muhtaç? Baştan çıkarıcı mı? Tanrım, Evy'nin seks hayatımı böldüğünü söyleyebilirsin."

Adalee ona sarılır. "Bu gece Hap. Hagan ve ben Evy'ye birkaç saat bakacağız. Bunu önerdiğimde, Hagan'ın burnunun sıkışma şeklinden küflü peynir yediğini düşünebilirdin. Bebeğiniz olmasına rağmen seks yaptığınızı düşünmekten kesinlikle hoşlanmıyor."

Harper kanepeye sırtını yaslar. "Oh, Tanrı'ya şükür. Biraz Logan sevgisine ihtiyacım var. Ama Lettie ve Dane'in öpüşmesine dönelim."

"Beni öpüp öpmediğini bile bilmiyorum. O kadar hafifti ki saçlarım ya da parmakları ."

Brooke, "Kızım, eğer parmaklarıyla dudaklarına dokunuyorsa, o zaman hoşlanmıyor demektir," diyor. "Uzun zamandır ikinizin de yanındayım ve onun senden hoşlandığını hep biliyordum, ama sen bunu görmeyi reddediyorsun."

"Nasıl? Hannah gibi mükemmel kızlar onu isterken. Beni çamur içinde gördü."

Harper kaşlarını kaldırıyor. "Bu bir erkeğin ıslak rüyası."

"Lettie, sanırım seni öptü. Reed'e söylemiş olmalı çünkü başka neden Reed bana mesaj atsın ki?"

"Bu hafta sonu onunla konuşacağım." Dane'i düşününce dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama benim daha iyi bir fikrim var. Neden gidip Dane'in Reed'e ne dediğini öğrenmiyorsun?"

. Git. Git ve babanın ona ihtiyacı varmış gibi davran," dedim çok hızlı bir şekilde.

"Bence Lettie Dane'i en iyi arkadaştan daha çok seviyor," diye takılıyor Brooke.

Onuncu Bölüm

DANE

Ayak parmakları ne zamandan beri seksi? Cipimin ön panelini sıkıştıran soluk pembe boyalı ayak parmakları beni deli ediyor. Lettie'nin ayak parmaklarını milyonlarca kez gördüm. Gıdıkladım. Onları çektim. Ve bir kez bile onun ayak parmaklarının bacağımanın uzunluğunu geçip şortumdaki çıkıntıyı sıyırdığını düşünmedim.

-Şimdiye kadar. Bana *arkadaştan öte bir şekilde* dokunmasını hayal etmeden duramıyorum.

Ve onun altın rengi bronzlaşmış kalçaları, unut gitsin. Çıplak olduğumuzda kalçalarının kulaklarımı sıktığını ve belime dolandığını hayal ediyorum.

Onuncu sınıftayken Lettie'ye farklı bakmaya başladım ama eskiden kontrol etmek kolaydı. Bir kere bile Lettie'nin beni istediğini düşünmedim. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca benim önümde erkeklerle flört etti ve öpüştü. Son yılımızdaki balo gecesi hariç hiçbir zaman kıskançlık belirtisi göstermedi çünkü onu öpmeye bir santim uzaktaydım, sonra dışarı koştum ve Lettie arabanın kapısını açtığında bir BJ'nin ucundaydım, bu yüzden adil olmak gerekirse kıskanç olmayabilirdi, sadece şok oldu,

Yemekte çocuklara onu öptüğümü ve onun da beni öpmediğini anlattım. Ben hikâyeyi anlatırken Mac Callaghan geldi. Stallions'da beyzbol ve futbol oynuyor ve eskiden Logan ve Hagan'la birlikte yaşıyordu.

"Ona nasıl bir öpücük kondurdun?" Mac Teksas aksanıyla söylüyor. "Belki de bunun 'iyi ki *buradasın*' gibi bir arkadaş öpücüğü mü yoksa '*içinde olmak için sabırsızlanıyorum, öpücüğü*' mü olduğunu bilmiyordu."

Bütün çocuklar onun sözlerini düşünerek başlarını salladılar. Onlara bunun tereddütlü, tüy kadar hafif ve dudaklarını zar zor emen bir öpücük olduğunu söylememiştim. O sadece

Her dağılan sa telleriyle çok güzel görünüyordu.

Bu gece onunla bu konuyu konuşmayı planlıyorum. Binicilik gösteri atlama yarışmalarına gitmeden önce nasıl hissettiğini bilmeliyim. Yoksa beklemeli miyim? Odaklanmaya ihtiyaı var. Hedefi her zaman Olimpiyatlara katılmaktı ve her yarışmada puan topluyor. Eğer yeterli puanı toplarsa, Olimpiyat Seçmelerine davet edilecek.

Kelsey Ballerini'nin "Half of My Hometown" şarkısının sesini kısarken Lettie, "Hey. şarkı söylüyordum." dedi. Sonra sesi tekrar amaya başladı. Sesi sırayla açıp kapatarak kavgı ediyoruz. "Dur."

Glmeden önce kaşlarını çatarak burnunun bir tarafını hafifçe kaldırıyor. Yetenekli bir şarkıı ama bunu hiç sürdürmemiş. "Sinirlendiğinde çok tatlı oluyorsun." Yarı glerim.

"Bu şarkıya bayılıyorum."

"Biliyorum. Senin hakkında her şeyi biliyorum." "Her şeyi değil." diye mırıldanıyor.

Hayır, ama keşke onun vücudunun benimkinin altında, üstümde, duvara karşı nasıl hissettirdiğini bilseydim. Elbette, bir noktada bu pozisyonların hepsinde bulunduk ama asla tene tene, saçlarımdan ter damlayacak kadar sert bir şekilde sevişmedik. Onunla her şeyi yaşamak istediğimi ağzımdan kaçırmamak dudaklarımı düz bir çizgi halinde bastırarak bir nebze olsun kontrol sağlamaya çalışıyorum.

"Bykannemi ve Paps'i göreceğim için heyecanlıyım." Nefes alıp veriyor ve omuzları kyor. "Onları terk ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Ailen bana kıyafet ve eyer aldığı için kendimi kötü hissediyorum. En azından kendi eğitim ve giriş cretlerimi kendim dedim. Sponsorlar için Tanrı'ya şükürler olsun. NBA'e gittiğin için hem mutlu hem de zgnm. Büyükannem ve Paps'in de böyle hissettiğini tahmin ediyorum... Hayatımı yaşıyorum, niversiteye gidiyorum ve inşallah Olimpiyatlara katılacağım. Benim için mutlu. Onlar için zgnm," diye saçmalıyor Lettie.

Düşüncelerinin bir anda dökülmesi gibi ve bunu seviyorum çünkü filtrelenmemiş. Ama bu sefer ilacını aldı mı yoksa onu öptüğüm o zayıflık anı aramızdaki şeyleri değiştirdi mi emin değilim. Reed, Brooke'a Lettie'nin onu öpüp öpmediğini sormuş olsa da bu konuda konuşmadık.

düşüncesiz öpücükten bahsetti. Bahsetmişti de ama Brooke Lettie'nin fikirlerini saklı tutacağına yemin etmişti.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum ama yine de istiyorum. NBA'e gitmek istiyorum ama üniversiteyi ve arkadaşlarımızla takılmayı özleyeceğim. Ama sana ve ailemize her zaman zaman ayıracağım. Pazar günü Granny ve Paps'i görmeye gideceğiz."

"Ciddi misin?" diye sorarken gülümsemesinin sıcaklığını hissediyorum. Memleketimizin bağış kampanyasından bir saat uzakta olduğunu biliyorum."

"Senin için her şeyi yaparım, Lettie Bug. Her zaman arkanı kollamadım mı?"

"Evet, ama ben de seninkileri yaşadım. Darla Springer'ın senin bebeğine hamile olduğunu söylediği zamanki gibi."

"Tanrım, bunu unutmuşum. Onu iki pembe çizgiyi boyarken gördün."

"Evet, bunun için bana hâlâ teşekkür ediyor olmalısın, yoksa Büyük Dane yerine Baba Dane olurdun. Bunun işe yarayacağını düşündüğüne inanabiliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Bir sonraki ay hamile kalması delilik. Ona hiç dokunmadım."

"Bu bir ilk olurdu," diyor alaycı bir şekilde. "Yaklaştık mı?"

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak aklımdan geçen tüm düşünceleri zapt ediyorum. Ona öpücükten ya da bu virajlı dağ yollarında nasıl hissettiğimden bahsetmiyorum. Kalbim durabilir.

"GPS yirmi dakika diyor," diyorum ona telefonumu göstererek.

"Yirmi üç dakika."

"Kesin olmak zorunda değilsin."

"Ben bir istatistik . Sayılar kesindir. Yalan söylemezler."

Birçok yönden birbirimizin zıttıyız. Yen ve yang. Fıstık ezmesi ve jöle. Ben rahatım ve akışına bırakırım. Lettie her zaman hareketli, insanları güldüren ve sorulara kafa yoran biri. Her ne kadar zekası benim anlayışımın ötesinde olsa ve arkadaşlarımız onun ne kadar zeki olduğunu bilse de. Lettie asla mükemmel bir not ortalamasına sahip olmakla ya da büyük şirketlerden aldığı iş teklifleriyle övünmez.

üç muhasebe firması ve büyük bir sigorta şirketinin risk değerlendirme bölümü.

Bu konuyu açacak ne takatim ne de yeterli zamanım kaldı. Buttermilk Şelalesi'ndeki tesise vardığımızda onunla konuşacağım. Lettie ne hissettiğimi anlayacak ve ben de gerçeği söylemenin getireceği kaosla yaşayacağım.

GPS'teki ses, "noktanıza ulaştınız. Buttermilk Şelalesi'ndeki Tatil Köyü."

Teşekkürler, büyük çeşmeyi görebiliyorum.

Resepsiyonda on kişilik bir sıra var. Neyse ki annem lobide.

"Tatlım." Kollarını iki yana açarak yanımıza geldi. İkimizi de aynı anda kucağına alıyor. "Erken gelmenize çok sevindim. Lettie, bizim için spa randevuları aldım. Ve Dane, baban bazı arkadaşlarıyla buluşmak için onunla kumarhanede buluşmanı istiyor. Yolculuk nasıldı?"

Dane kıkırdıyor. "Lettie, takımın antrenmanını anlatışımı dinlemek zorunda kalmamak için possum oynadı."

Annem gülümsüyor ama Lettie başını kaldırıp dudaklarına dokunurken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Neden keseli sıçan oynadı diyoruz? Neden Lettie uyuyormuş gibi davrandı demiyoruz?"

"Çünkü biz taşralıyız ve bu daha ilginç." Kolumu omzuna atıp güldüm.

Anneme baktığımda, klasik bir annenin timsali olduğunu görüyorum; kısa küt saçları, kulaklarında elmas küpeler ve ceketiyile uyumlu bir elbise. "Bu akşam babamın arkadaşlarıyla tanışamaz mıyım?"

Annem gömleğimi çekiştiriyor ve düzeltiyor. "Yukarı çık ve bir polo yaka pantolon ile şort giy, sonra babanla tanış. Bu hafta sonu onunla ve onun hedefleriyle ilgili."

Her zaman onunla ilgili. Benimle ilgili olsa bile, onunla ilgili.

Lettie'yle öpücüğü ve geçen haftaki tuhaf davranışlarının nedeninin bu olup olmadığını konuşmak için zaman isteyerek derin bir nefes veriyorum.

Müdür bizi bankonun sonuna çağırdı ve girişimizi yaptı. Lettie'ye bir anahtar uzattım. "İyi eğlenceler."

"Yapacağım. Sen de öyle."

Bir sirk hayvanı gibi gösterilmekten nefret ettiğimi biliyor. Ama daha kötüsü, birlikte yalnız kalmayacağımız için rahatlamış görünüyor.

On Birinci Bölüm

LETTIE

Bu lüks bir hayat. Yaşadığım her şey Greathouse ailesi tarafından bana hediye edildi. Bahar Tatili, Dane. Meksika'ya gemi seyahati, Dane. Lüks restoranlar, Dane. NBA maçları, Dane. ⁸. Washington DC gezimiz, Dane. Yüzme dersleri, Dane. Ve tabii ki Greathouse Farms eğitmeninden ücretsiz binicilik dersleri aldım.

Ancak Resort at Buttermilk Falls kadar zengin bir yer görmedim. Zengin toprak tonları ve ağır ahşaplar, kristal avizelere ve beyaz şezlonglara fon oluşturuyor. Ev gibi ama burada kalmaya sadece zenginlerin parasının yeteceğini biliyorsunuz.

Bir görevli bize soyunma odasını gösterip anahtarları ve kuralları veriyor. Telefon ya da saat yasak. Bayan Greathouse Rolex'ini çıkarıyor ve diğer kıyafetleri ve küçük çantasıyla birlikte içeri yerleştiriyor.

Banyoya gidip mayomla çıkıyorum. Bayan Greathouse, "Toksinlerden arınmak için kaplıcalarda on beş dakika geçireceğiz, sonra da masaj ve yüz bakımı yaptıracağız" diyor.

"Bağış toplantısından önce biraz kestirmeyi umuyordum." "Zamanın olabilir. Hadi gidelim.

Dışarıda, kaynakların pürüzsüz kayalarla çevrili olduğu yerde yürüyoruz, konuklar kayalara yaslanmış dinleniyor ve bazıları da suyun ortasında yüzüyor. Bazıları mayolu, bazıları mayosuz. Bayan Greathouse'un her yaş için harika bir vücudu var ama elli yaşında umarım ben de öyle görünürüm. Tonlarca paranız olduğunda güzel olmak daha kolaydır ve her gün yüz bakımı yaptırabilir, masaja beş yüz dolar ya da göz gerdirmeye bin dolar harcayabilirsiniz. göz gerdirme yaptırdığını söylemiyorum, ama birkaç botoks parti yaptırdı nerede onu

Dermatolog evine geliyor ve arkadaşlarını ofis dışında işlem yaptırmaya davet ediyor.

Birkaç kişiyle konuşuyor ama sonra yanıma oturuyor. Ben sessiz kaldığımda da "Aklında bir şey mi var?" diye soruyor. Dane'in annesi ne zaman keyifsiz olduğumu hep anlamıştır. Kızgın ya da üzgün değil, sadece keyifsiz.

"Dane ve benim aramda işler değişiyor. Bir yıldan kısa bir süre içinde ayrı yaşıyor olacağız. Bunu düşünmek bile zor."

"Nasıl değişiyor?" diye soruyor annesi. "Onunla nasıl hissettiğin hakkında konuştun mu? Sensiz bir yerde olmak isteyip istemediğini sordun mu?"

Başımı sallıyorum. "İlk defa garip anlar oluyor. Bir gün büyümek zorunda olduğumuzu biliyorum. Sanırım önümüzdeki hafta bir aylığına gidiyor olmam iyi bir şey. Deneme sürüşü gibi olacak." Tüm iç çekişlerin anasını yaşadım.

"Senin gitmen iyi oldu çünkü tıpkı Dane gibi sen de hedeflerine ulaşmak için çabalıyorsun. Senin kimliğin Dane'in en iyi arkadaşı olmak değil. Boktan bir aileye sahip olma şansını yenmiş, harika bir kızsın. Dilimi mazur görün."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Onu işte bu yüzden seviyorum; bana inanıyor ve sadece Dane için değil, benim için de en iyisini istiyor. *Üvey annem* olan annesine sırrımı açarken, Dane ile beni bir çift, bir tabu olarak görme ihtimalini düşündükçe endişeleniyorum. İki ayağımla atlıyorum ve diyorum ki, "Geçen hafta beni öptü. Bu kadar hızlı olduğundan emin değildim ama bana şimdiye kadar verdiği öpücüklerden farklıydı."

Annesi gülümsüyor. "Ne demek çok hızlı oldu ve emin değilsin? Ya seni romantik bir şekilde öptü ya da her zaman yaptığı gibi bir öpücük verdi. Bunun hakkında konuştunuz mu?"

"Hayır ve her şey tuhaf." Gün batımını, parlayan kolyeleri ve benimkini nasıl taktığını anlattım ve sonra omzuma yaslanarak oyalandı ve ben gözlerimi kapadım.

"Neden gözlerini kapattın? Seni öpmesini mi istedin?"

"Bilmiyorum ve neden beni öpsün ki?" Öpecekti kelimesinin altını çiziyorum.

Bayan Greathouse elimi okşadı. "Sen onun için özelsin. Bunu biliyor olmalısın."

Onun bilgece sözleri için minnettarım, Dane NBA'e ulaştığında arkadaşlığımızın devam edeceğine dair bir heyecan duyuyorum. Ve onun bir anne figürü ve güvenilebileceğim biri olması beni rahatlatıyor.

Dane ve benim özel bir bağımız var ama bu kırılmaz mı? Beni öptü ve sonra daha iyisini düşündü. Yoksa neden durdu ve bana cevap verme şansı vermedi?

Birbirimiz olmadan kaybolurduk ve arkadaştan öte bir ilişkiye girersek ve bu ilişki yürümezse bağımız kopardı. Sonunda ikimizden biri zarar görürdü.

Ev sahibimiz, "Hanımlar, masaj zamanınız geldi." diyor. Havluları uzatıyor. "Hanımefendi, mayonuzu çıkarıp dolaba koymanız gerekiyor."

"Peki ." sonra bize cübbelerimizi verdi.

Birkaç dakika sonra bir deliğin içine gömüldü ve biraz panikledim. Kapana kısılmaktan hoşlanmıyorum. Masöz ağır örtüyü başıma örtüyor ve ben "Hayır. Hayır." diyorum.

Bayan Greathouse "İyi misiniz?" diye soruyor.

"Hayır, lütfen örtüyü başıma örtmeyin. Çok ağır ve nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum."

Bayan, sıcak ağırlıklı örtüyü omuzlarıma kadar yuvarlıyor ve rahatlamış bir nefes ve kaslarım biraz gevşiyor.

"Bu daha mı iyi?" diye

sorar. "Evet, teşekkür

ederim."

Güçlü ama narin elleri sırtımdaki gergin kasları yoğurup yatıştırıyor, gözlerimi kapatıyorum ve sonunda yastıklı masada rahatlıyorum. Lavanta ve okaliptüsün tatlı aroması havayı doldururken endişelerim zihnimin girintilerine itiliyor. Arka planda çalan yumuşak enstrümantal müzik beni huzurlu bir transa sokuyor ve şımartılmanın mutluluk verici hissine teslim oluyorum.

Terapist sihrini konuştururken, içimi bir gençleşme duygusunun kapladığını hissediyorum. Ama çeşit narenciye yağını bacaklarıma derin ve uzun vuruşlarla sürerken, Dane'in görüntüsü beliriyor ve ellerinin tek bir amaç için vücudumda kayarken nasıl hissedeceğini düşünüyorum - beni memnun etmek için. Beni boşaltmak için.

Kalçama dokunuyor, muhtemelen gerildiğimi . "Dönüş zamanı." Çarşafı ve battaniyeyi kaldırıp başını çevirirken ben de dönüyorum. Lana arkama geçip kollarımdaki ve bacaklarımdaki kaslara masaj yapmadan önce boynuma ve omuzlarıma çalışıyor.

"Hanımlar, on dakika içinde sizi yüz bakımınıza götürmek için geri geleceğim. Zihninizi açık tutmaya çalışın."

"Lettie, tuvaleti kullanmam gerek. Birazdan görüşürüz. Acele etme ve bu hissin tadını çıkar."

Başımı sallıyorum ve kapı kapandığında elim yan taraftan kalkıyor ve göğsümü örtmek için yukarı kayıyor. Ne yaptığımın farkına varmadan diğer elim usulca bacaklarımın arasını keşfediyor ve meme uçlarım sertleşiyor. "Dane, Dane."

Dudaklarının göğsümü emdiğini ve parmaklarının ıslak kıvrımlarımda gezindiğini hayal ettiğimde bacaklarım geriliyor ve birbirine yapışıyor. Sırtım masadan kalkıyor. "Ahhh." Sırtım masaya çarpıyor ve uyarılmışlığımın dışarı sızdığını hissediyorum.

"Ne yapıyorum ben?" Kendime yüksek sesle soruyorum.

Bunun benim kaotik düşüncelerimden kaçışım olması gerekiyordu, ama sadece onları ön plana çıkardı. Bu duyguları kontrol edemediğim çok açık. Dane ve ben konuşmalıyız.

On İkinci Bölüm

DANE

Babam kolunu bana doladı. "İşte benim oğlum. Dane, bunlar Bay Langer ve Bay Dorsey."

Her birinin elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum." "Barbut oynar mısınız?" Bay Dorsey sordu.

"Hayır, efendim."

İçten bir kahkaha atıyor. "Yapmazsan daha iyi olur. Oyun kısa sürede senden binlercesini alabilir."

Üçünün de önünde yüz dolarlık fiş var.

Bay Langer bana "Greathouse, sen at ve eğer biz kazanırsak baban da katkı olarak bunu kazanır" dedi ve pit patronundan onay aldı.

Bu benim param değil ama ya ben kaybedersem ve babam hiçbir şey alamazsa?

Bir çift altılı atıyorum ve masa alkıştan yıkılıyor. "İşte benim oğlum," diye tezahürat yapıyor babam. Sonra krupiye on beş bin dolar ödedi.

Babamın arkadaşları çekmeye devam etmem için ısrar ediyor. Kazanırken eğlenceli olduğunu kabul etmeliyim. Bir saatten fazla yuvarlandım ve babamın kampanyasına bağışlayacakları yüz bin dolara yakın para kazandım.

Ailemin varlıklı olduğuna ve babamın tüm kampanyasını finanse edebileceğine şüphe yok, ancak siyaset böyle yürümez. Bağışçılar sizin için yapar, siz de onlar için yaparsınız.

Fişlerini sonra saunaya gitmemizi ve Lettie'yle yüzleşmek için odaya dönmemizi öneriyorlar ama yirmi dakika onun spadan dönmesini bekledikten sonra babam "Gel buraya" diye sesleniyor.

"Yola çıkıyorum."

Erkekler basketbol takımının nasıl göründüğünü bilmek istiyor. Birlikte kaynaşıyor muyuz? Hepsini kazanmak için bir şansımız var mı?

Her soruya cevap veriyorum. "Henüz erken ama herkes yaz antrenmanları için buradaydı ve çok sayıda hazırlık maçı oynadık. Eğer gelişmeye devam edersek ulusal şampiyonayı kazanma şansımız var. Birlikte Timber Thrills'e gittik ve çok eğlendik."

Bay Langer öksürüyor. "Eğlenceli mi? Birinin duydum."

"Hayır. Hepimiz birlikte geldik ve ayrıldık." *Yalan söylemiyorum, Nick dışarı çıkarıldı, kovulmadı.* "Bunu nereden duydun?"

"Evlat, biz büyük bağışçılarız. Her şeyi biliyoruz ama takım arkadaşını Stallion Nation'ın meraklı gözlerinden koruman iyi bir şey," diyor Bay Dorsey.

"bir lider," diyor babam.

Onlar Stallion'un basketbolu hakkında sohbet ederken ben de Lettie ile aramızdaki garipliği düşünüyorum. O tam bir ikilem. Bir yandan, tanıdığım en disiplinli insanlardan biri. Lettie hiçbir zaman A'nın altında not almamıştır ve bir matematik sihirbazıdır.

Diğer yandan, spontane ve insanlar onun eğlenceyi seven kişiliğine yöneliyor. Perşembe'den Cumartesi'ye kadar parti yapıyor. Lettie sınırları zorlamaktan hoşlanır ve eğer ondan bir uçaktan atlamasını isterseniz, atlayacaktır. Hiç soru sormadan. Korktuğu tek şey kapana kısılmak. Saklambaç onunla kolaydı çünkü asla bir yatağın altına ya da dolaba saklanmaz, bir çalının ya da kapının arkasına saklanmayı tercih ederdi.

Ona bir şey olup olmadığını sordum ama hatırlamıyor.

Onuncu sınıftayken bir lise partisinde Sasha Houpp'un ailesi şehir dışındaydı. Parti pizza yemek ve film izlemekle başladı ama Cennette Yedi Dakika oyunuyla sona erdi. Benim ve Lettie'nin adının birlikte çekilmesini umuyordum ama şans eseri ilk çağrılan isimler Dane ve Angela oldu. Dolaba girdik. Benden ne yapmamı istediğini konuştuk ve beni şaşırtarak, "Ne istersen, gerçekten ne istersen" dedi.

O zamana kadar Lettie'ye karşı hislerimin değiştiğini zaten biliyordum ama Angela'yı tam yedi dakika boyunca öptüm ve bana mastürbasyon hayır demedim. Yedi dakika bana sonsuz gibi gelmişti ama onun eliyle orgazm olmam için yeterince uzun değildi. Bizi dışarı çıkardıklarında, ben hala kendimi pantolonuma geri sokarken bir sürü tezahürat vardı. O gece itibarım arttı.

Sonra, Kent ve Lettie'nin isimleri şapkadan çekildi. Kent futbol oynuyordu ve bir sürü kız arkadaşı olan hoş görünümlü bir adamdı. Lettie'nin onu sevimli bulduğunu biliyordum. Zıpladı, Kent'le birlikte dolaba girmeye hazır ve istekliydi. Ciğerlerim yanıyordu çünkü onun dudaklarını kendi dudaklarında istiyordu. Ama Lettie benim en iyi arkadaşımdı ve Kent onu mutlu edecekse ben kenara çekilirdim. Lettie "Çıkarın beni" diye bağırdığında sadece iki dakika geçmişti.

Kapıya koştum ve menteşenin kilidini açtım. "İyi misin?" Lettie başını göğsüme yasladı ve ben Kent'e ters ters bakarak kızardığını gördüm. "Ne yaptın lan sen?"

"Hiçbir şey, söz veriyorum." Bilirsiniz, öpmek için kollarımı ona doladım ve sarsılmaya başladı ve sonra çığlıkları duydunuz.

Kent iyi bir adamdı. Eski kız arkadaşları onun hakkında asla aşağılayıcı bir şey söylemedi. Gözlerimi kısmıştım. "Pekâlâ, Lettie'yi eve götürüyorum."

Neyse ki ehliyeti olan birkaç kişiden biriydim. Lettie evime giderken hiç konuşmadı ve bodrumda Heartland'i izlemeye başladık. Bir an onu öpmeyi düşündüm ama gecenin onun başka bir an yaşamasıyla bitmesini istemedim.

"Dane."

Başımı sallayarak nerede olduğumu unutuyorum. "Ah, pardon..."

ne?" "Bir kızı düşünüyor olmalı," diyor Bay Langer.

Bay Dorsey kıkırdar. "Her zaman bir kız."

Zamanlayıcı bip sesi çıkardığında ve adamlar yavaşça sıralarından sözleri kilometrelerce uzaktaymış gibi görünür. Yanılıyorlar. Bir kızı düşünmüyorum; şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlığı nasıl yok edebileceğimi düşünüyorum.

Babam dedi ki, "Dane, Carl'a smokinini süitine astırdım. Saçını düzelt."

"Peki efendim. Bir saat içinde aşağıda olurum."

Bacaklarım erişte gibi, ama odama ulaştığımda Lettie hâlâ yoktu. Onun elbisesi ve benim smokinim yatak odasındaaydı.

Saunadan sonra sıcak mı yoksa soğuk duş mu almam gerektiğinden emin olamadığımdan, kaslarımı rahatlatmak için sıcak duşta karar kılıyorum. Saçlarımı köpürtüyorum, sonra ellerimi sabunluyorum ve vücudumda toksin kalmamasına rağmen yıkanıyorum. Aletimi sabunluyorum ve Lettie'yi ve o lanet boyalı ayak parmaklarını düşündükçe sertleşiyor. Şaftımı aşağı yukarı kaydırırken elimi ve başımı duvara yaslıyorum.

"Lettie," diye , tekrar ve tekrar.

On Üçüncü Bölüm

LETTIE

"Evet?" Adımı duyduğumda banyonun kapısını iterek açıyorum. Dane duşta - cam duş, buhardan buğulanıyor ve eli sikinin üzerinde adımı . Alçak sesle ve heceler bozuk.

Olduğum yerde donup kaldım, içeri girmişim ve hiçbir şey duymamışım gibi mi davranmalıyım yoksa onunla birlikte mi atlamalıyım bilemiyorum. Kesin olan bir şey var ki, bir avucumu duvara dayamış, diğer avucumla vücudunu öfkeyle pompalarken gözlerimi ondan ayıramıyorum. İzlerken, elimi külotumun içine sokup kendi çılgınlığımı yaşıyorum.

Homurdanıyor ve gözlerimi açıp vücudunun gevşemesini izliyorum. Yakalanmak istemediğim için banyodan gizlice çıkıyorum ve oturma odasının yanındaki banyoya koşuyorum, külotumu indiriyorum ve kapıya yaslanıyorum. Bir bacağıma lavaboya uzatarak onun üzerime geldiğini hayal ediyorum. Nefes nefese, sıkarak, beni tatmin etmeyen ve daha fazlasını isteyen bir orgazmın peşinden gidiyorum.

"Hey." Dane banyonun kapısını çalıyor. "Hemen döneceğim. Annemin bana ihtiyacı var."

"Umm, tamam. Döndüğünde hazır olacağım," diye ciyaklıyorum, sesini duyunca neredeyse orgazm oluyorum.

Kapının klik sesini duyduğumda bavuluma koşuyorum ve pembe Lettie pleaser'ımı bulmak için karıştırıyorum. Yatağa atlıyorum ve sırtımı yatak başlığına yaslayarak oturuyorum. Vibratörü klitorisime bastırıyorum, hızlı hareket ettiriyorum, ama daha fazlasına ihtiyacım var, bu yüzden düğmeye basıyorum, yumuşak silikon kabuğun altındaki yuvarlak nodüllerin açılmasını ve bir masaj koltuğu gibi yoğurulmasını sağlıyorum.

"Evet," diye mırıldandım. İşte bu . İçeri ve dışarı pompalıyorum. ". Buna ihtiyacım var."

Dane'in ağır çekimde kendini yumruklayışını hatırlayarak diken üstündeyim. "Dane. Dane." Tatmin edici olmayan bir doruğa ulaştığımda sesim çatlıyor.

"Geri döndüm!" Dane bağılıyor.

Sikeyim. Siktir, siktir. Vibratörüm sularıyla kaplıyken yatağa kartal gibi uzandım, "Bir dakika. Orada kal."

Kendimi temizlemek için banyoya koşarken, kuaförün düzleştirdiği ve sonra bana büyük dalgalı plaj dalgaları verdiği birkaç saç yerine koymak için tarağını saçlarımın üzerinde gezdiriyorum.

Elbisemin içine adım atarak, onu kalçalarımın yukarı ve belime doğru çekip yerinde tutuyorum. En azından giyinirken içeri girmesini istemiyordum gibi görünüyor.

"Dane, bana yardım edebilir misin?"

Kapıyı çalıyor. "Bana ihtiyacınız var mı?"

Sırtım ona dönükken, "çekebilir misin?" diye sordum.

Sıcak nefesi kürek kemiklerimi gıdıklarken fermuarı o kadar yavaş çekiyor ki her bir metal dişin birbirine çarpma sesini duyuyorum. Fermuarı çektiğimde iri elleri sırtımda kayıyor ve sonra saçlarımı omzumun üzerinden sırtıma doğru kaldırıyor.

"Bunu senin için aldım. Giymek ister misin?" diye soruyor, yüzümü ona çeviriyor ve beni görünce nefesi kesiliyor. "Sen... sen çok güzelsin."

O da öyle. "Her zaman siyah kravat takmalısın. Sözümü geri alıyorum. Seni normalden daha fazla kızla paylaşmak zorunda kalacağım."

"Beni paylaşmak zorunda değilsin. I...."

Süitin kapı zili çalıyor. Kelebek kanatları karnımı gıdıklarken "Sanırım gitme vakti geldi" diyorum.

"Bekle. Bunu senin için aldım. Giymek ister misin?"

Örgü şeklinde bükülmüş yapay elmas ve incilerden oluşan bir tarak. Ben cevap vermeden önce saçımın sağ tarafından geçiriyor ve yerine sabitliyor.

Yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, aklımdan geçen mahrem düşünceleri hissetmek istemediğimde bunun benim savunmam olduğunu öğreniyorum.

"Kızların saçlarına aksesuar takmayı ne zaman öğrendin?" Ona bakıyorum. Dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkmış. Neden bu kadar mükemmel?

"O yaz bana saçını örmeyi öğrettiğin zamanı hatırlamıyor musun? Annem bizi kaç kez Claire's Boutique'e götürmüştü, orada hep tek erkek ben olurdum. Saç örgülerine dekoratif tokalar takmaya kafayı takmıştın ama arkayı göremiyordun, ben de senin için yapıyordum." Sesi şu anda duştaki homurtuların yanında alçak bir müzikal kaliteye sahip. "Bunu mağazalardan birinde gördüm ve bana seni hatırlattı."

"Teşekkür ederim. Yani, başka kadınlarla pratik yapmadın mı?" Ağzımdan çıktı ama sesimi zar zor tanıyabildim. Şakacı yerine baştan çıkarıcı çıktı.

Başını yana eğerek parmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. "Hayır. Sadece sen."

Hayal görüyor olabilirim ama parmakları hâlâ yanağımda dururken yüzü bana biraz daha yaklaşıyor. Nefesinde tarçınlı şekerin sıcak kokusunu hissediyorum.

Dudakları çok yakın, ama bu sefer gözlerimi kapatmıyorum. Deli olmadığımı bilmem gerek. Bu sefer ben de onu öpüyorum çünkü hava karanlık değil. Otel odamızda güneş batmıyor. Rüzgâr esmiyor ki saçlarımın dudaklarıma değdiğini düşüneyim.

Parmaklarımı pazularına dolayarak onu hafifçe kendime doğru çekiyorum.

İşte bu kadar.

Dane ve ben öpüşeceğiz.

"Çocuklar!" diye bağılıyor annesi. Yatak odasının kapısında dururken sarsılarak ayrıldık. "Özür dilerim, bir sorun olduğunu düşündüm ve anahtarımı kullandım."

Dane boğazını temizler ve sorar, "Peki neden odamın anahtarı sende?"

Soruyu duymazdan geliyor. "İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz," diyor Dane'i yanağından öperken ve sonra ellerimi tutarken. "Ve bu elbise mükemmel. Şimdi gidelim. Geç kalmak istemeyiz."

"Evet, hanımefendi."

Harika zamanlama. İkimiz de Five & Dime'dan bir şey çalarken yakalanmışız gibi görünüyoruz.

Bölüm On Dört

DANE

Annemi asansöre kadar takip ederek Lettie'yi aşağı indiriyorum, elimi sırtına koyuyorum, teni yerine elbisesinin kumaşına dokunuyorum. Çünkü kendimi küçük bir iplikle bir arada tutuyorum.

Dikkatimi dağıtmak için vites değiştirdim. "Anne, çok güzel görünüyorsun. Babam çok şanslı bir adam."

"Teşekkür ederim. Bazen insanlar burunlarının dibindekini fark etmezler." Annem omzunun üzerinden bakıyor. Sesinde belli belirsiz bir duygu var. Lettie ve beni mi kastediyor yoksa babamın onu olduğu gibi güzel bir insan olarak görmediğini mi düşünüyor?

Metal kapı, renkli elbiseler giymiş kadınlar ve siyahlar giymiş erkeklerle dolu büyük bir fuayeye açılıyor. Lettie o kadar endişeliydi ki koltukta dizlerinin üzerine çöktü. Ne zaman aksiyon başlasa doğrulup sırtını dikleştiriyordu.

"Affedersiniz, babanızı gördüm" diyor annem, doğruca babama ve arkadaşlarına yöneliyor. O da benim gibi büyük çoğunluğun üzerinde yükseldiği için kolayca görülebiliyor.

"Kokteyl mi istersiniz yoksa Chardonnay mi?"

İçten bir kahkaha atıyor. "Canavar yok mu?"

"Hayır, bu gece parası olan yetişkinler gibi davranacağız. Bizim için en iyi şarap ve likör."

"Dane, üniversite tarihindeki tüm oyunculardan daha fazla NIL sözleşmen var. Mütevazı turtanı sponsorlarına ve bağışçılara sakla. Zengin bir kulüp kızını etkilemeye çalışmıyorsun."

Onu yüzüme doğru döndürerek, "Sanki ben bir pislikmişim gibi konuşuyorsun. Birincisi, tüm sponsorluk paramı biriktirdiğimi biliyorsun. Ve ikincisi, ben

seni etkilemeye ihtiyacım var. Zaten işe yaramıyor."

"Üzgünüm, yaklaşan yarışmalar yüzünden gerginim. Ya Olimpiyatlara katılacak kadar iyi değilsem?"

İçkilerimizi sipariş ediyorum, ona sodalı kızılçık votkası uzatıyorum ve parmaklarımız birbirine değdiğinde gözlerimiz kilitleniyor. Bakışlarımı tutuyor ve önce dudaklarına, sonra da yuvarlak göğüs dekoltesini gösteren elbisesinin dekoltesine bakıyorum.

"Kendinden şüphe etmeyi bırak. Sen eyaletlerdeki en iyi binicilerden birisin ve Diamond Mine da ilk on at arasında yer alıyor. Başaracaksın."

Ben dirseğimi uzatıyorum, o da kolunu bağlıyor. Odada dolaşıyoruz ve tabii ki her beş saniyede bir durdurulup Stallions basketbol takımı hakkında konuşmak istiyorum.

"Hey, bu yıl Ulusal Şampiyonayı kazanacak mısınız?"

"Planımız bu." "Yeni koç nasıl?" "Motive edici biri."

"NBA seçmelerine katılmak yerine neden burada kaldın?" Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasında bir kadın soruyor. Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki Lettie'ye bakıp gülümsüyor. "Üzgünüm, bu kişisel bir soruydu."

"Hayır hanımefendi. Sadece nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. İnsanların yarısı kaldığım için aptal olduğumu düşünüyor, diğer yarısı ise kalmamı istiyor. Siz hangisisiniz?"

"Kalmana kesinlikle sevindim. Kentucky'li bir çocuğun üç sayılık atışlarda takımın lideri olması her şeyi daha heyecanlı kılıyor."

Yemin ederim bu eyaletteki insanların tek şey basketbol.

Lettie kolumu sıktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum ama arkadaşımın şekerini yüksek tutmak için biraz yiyeceğe ihtiyacı var."

"Sizi tuttuğum için üzgünüm. Bu sezon sana iyi şanslar. Kocam ve ben yarı sahanın yakınında oturuyoruz, bu yüzden eminim yakında görüşeceğiz." Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan o dar AF elbisesinin içinde kalçalarını sallamadan önce göğsümü okşuyor.

Lettie koluma yumruk attı. "Şeker hastası olduğumu düşünecek. Ve neden yaşlı, evli kadınlar sana asılıyor?"

Kıkırdıyorum. "Sadece sosyal olmaya çalışıyordun." "Ve senin hiçbir şeyden haberin yok."

Bilgisiz biri varsa, o da sensin.

Garsonlar pastırmaya sarılı karides ikram ediyor ve Lettie burnunu kırıstırıyor. Ağzıma iki tane atıp onu şarküteri masasına sürüklüyorum. Bir tabak dolduruyorum ve dışarıdaki verandaya gidiyoruz. Sedir ağacından bir çıta ile kaplanmış demir millerden oluşan bir parmaklığa yaslanıyoruz.

İçkilerimiz neredeyse bitmek üzere ve bu bizi rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Her cümle zorlama gibi geliyor. Sarışın dalgaları ve doğal güzelliğiyle yarışmak yerine onu daha da güzelleştiren makyajıyla o kadar güzel ki. Göz kapaklarındaki kahverengi tonları yeşil gözlerini ortaya çıkarıyor ve ısılatıyor. Dudaklarındaki leke ise ağız sulandıran derin bir şeftali renginde.

Tabağı parmaklığa dayayıp bir küp peynir alıyorum ve ağzından kıl payı uzakta tutuyorum. Dudakları açan bir çiçek gibi açılıyor. Çok güzel, her zaman da öyleydi.

"Dane?"

Baktığımı fark ettim. "Hmm?"

"Greathouse diye bağıyorlar. Bu senin işaretin."

Derin bir iç çekerek, onu arkadaşın daha fazlası olarak istediğimi itiraf etmem beklemek zorunda kalacak ve ona balo salonuna geri dönmesi için rehberlik ediyorum.

Sunucu herkesin yemek masalarındaki yerlerini almalarını istedi. Zengin erkekler ve kadınlar birbiri ardına sahneye çıkarak babamı ABD Senatörlüğü için desteklediklerini açıklıyorlar. Lettie'nin bifteğinin sadece yarısını ve çok sevdiği ızgara kuşkonmazından birkaç ısırık yediğini fark ediyorum.

Bir sorun var ve tahminimce mesafeyi hissediyor.

Avucumu çıplak omzuna koyuyorum ve " bir yemek istememi ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, ben iyiyim. Dediğim gibi, sadece bir aylığına ayrılacağım için gerginim. Derslerime devam edebilecek miyim ve akademik bursumu koruyabilecek miyim?"

Parmaklarım doğal bir şekilde teninde geziniyor. "Sana güveniyorum. Ama Lettie, gerçekten yalnız konuşmamız gerekiyor."

Sunucu "Greathouse ailesi için ellerinizi birleştirin" diyerek kalabalığa enerji veriyor ama Lettie ile yapmam gereken konuşmayı erteliyor.

"Görünüşe göre sende, 11 numara."

Forma numaram on bir ve kimseye nedenini söylemedim. Koçlar, takım arkadaşlarım ve dostlarım "Neden babanın numarasını giymiyorsun?" diye sordular.

Ben kendimim, bu .

Bir gün paylaşacağım ama bu gece değil.

ailemle birlikte podyumda durarak kalabalığa istediklerini . "ABD Senatosu'nda bir Aygır istiyor musunuz?"

"Evet."

"ABD Senatosu'nda bir Greathouse istiyor musunuz?" Kalabalık "Greathouse" diye bağırıyor.

Dışarı bakıyorum ve Lettie'nin gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görüyorum.

"Babamı neden Washington'da istediğimi biliyor musun?" Duraklıyorum ve odaya bir sessizlik çöküyor. "Çünkü büyükannesiyle birlikte çiftliğimizin yanında yaşayan domuz kuyruklu bir kızı eve getirdiğimde, ondan daha iyiymişiz gibi davranmadı. Annem ve babam onu kollarını açarak karşıladı. Ailesinin sorunları vardı ve bu yüzden ailem ona ihtiyacı olan her şeyi vermek için çalıştı."

Lettie başını hayır anlamında sallar.

"Biliyorum ki babam, hayatında eline kötü bir şans geçmiş insanlar için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Bayanlar ve baylar, babam Gregg Greathouse."

Babam koruyucu aile, eğitim ve Kentucky'nin doğusuna iş getirmek hakkında kısa bir konuşma yapıyor. Sonra herkese bitişikteki balo salonunda dans edileceğini söyledi.

Lettie'ye doğru ilerlerken, ayağa kalktı ve hışımına gitti. Konuşmam için beni öven ve gelecek sezon için iyi dileklerini başışçılar tarafından durduruluyorum. Tüm bu süre boyunca kafalarının üzerinde Lettie'yi arıyordum.

Onu elinde bir içkiyle verandada buluyorum. "Bunu neden söyledin?" Zümrüt rengi gözlerinde ateş parlarken soruyor, gözlerinin etrafı kızarmış

yeşil küreler.

"Adını söylemedim."

"Sonunda arkadaşlığımızın senin için ne olduğunu görmeye başlıyorum... bir hayır işi," diye homurdanıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Lettie, bebeğim." Ona hiç bebeğim demedim. Tokat yemekten korktuğum için asla cesaret edemedim, peki neden ağzımdan kaçtı?

Ağzı açık kalıyor ve başını eğerek sözlerimi dinliyor ama sonra bir yudum daha içiyor.

"Evcil hayvan isimlerini forma takipçilerinden birine sakla."

Bıkkın bir şekilde iç çekerek sandalyeye oturdum ve ona soru sordum. "Neler oluyor?" Onu kucağıma çekmeye çalıştığımda direniyor ama teslim oluyor. Üzerimizdeki ışıklar parıldıyor ve elbisesinin yırtmacı bacağına yanlarına düşerek uzun kaslı kalçasını açıkta bırakıyor.

"Bana kızma ama DEHB ilacını aldın mı?" Elimi bacağına koyarken soruyorum ve irkiliyor. "Konuş benimle."

"İki aydır ilk kez alıyorum. İlk birkaç gün kendimi hep tuhaf hissederim, sanki kendimde değilmişim gibi." Başını omzuma yaslıyor.

"Biliyorum. Üzgünüm ama ilaçlar olmadan sorumluluklarınızı ve ilişkilerinizi idare edebileceğinizi düşünüyor musunuz? Mesela, ilaç almamak size bir şey yapmayı ya da bir yerde olmayı unutturdu mu? Ya da düşünmeden karar verdiğiniz oldu mu?"

"Ne ilişkisi? Brooke'un Reed ve Caleb'ı var. Tessa ve Jules mezun oldu. Şu anda kendimi kimseye yakın hissetmiyorum."

Bu çok ağır bir yumruk. Sesimi bulmak için zorlandım. "Ben

bile mi?" Parmaklarına bakıyor ki bu da ihtiyacım olan tek bilgi.

Ben bile.

Sanki nefes alamıyormuşum, temiz dağ havasını içime çekebilmek için mücadele ediyormuşum gibi geliyor. Eğer Lettie bana yakın hissetmiyorsa, o zaman dünya dönmüyor olmalı.

Lettie konuyu değiştirir. "Benden saçına perma yapmamı istemedin. Yeniden moda oldu, biliyorsun." Gözlerini kısıyor ve dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bu seni bana yakın hissettirir mi? Beni tekrar Saved by the Bell'deki Screech'e benzetmene izin verirsem."

Alay ediyor ve kucağımda dönüyor. "Olabilir. Ama artık kıvrıcık saçlı erkeklerden pek hoşlanmıyorum."

"Devon'ın kıvrıcık saçları var. Ve son sınıfta Craig King'e sırılsıklam aşkıydın. Ve benim için deli oluyorsun."

"Saçların kıvrıcık değil, kalın telli ve dalgalı." Avluyu tararken kıkırdıyor. "Dürüst olabilir miyim?"

"Umarım bana karşı her zaman dürüst olursun." Nasıl hissettiğim konusunda ona karşı dürüst olmasam bile.

Kalçasını okşarken, ikimiz de aynı anda aşağı bakıyoruz. Çenesi bana doğru kalkıyor. Burnunun kenarı kırışıyor ve gözleri duygularla doluyor ya da belki de ben onun ne istediğini değil de kendi istediğini okuyorum. Timber Thrills'de beni öpmemişti.

"Lunaparktaki gece kafamı karıştırdın." Dudaklarını ağzının içine sıkıştırıyor ve vücudu titremeye başlıyor.

Sıkı kalçasını okşayarak itiraf ediyorum, "Kafam karıştı. Hayatta emin olduğum bir şey varsa o da sana ihtiyacım olduğudur, en iyi arkadaşıma."

Çıplak omzunu öpüyorum ve dudaklarım boynuna, oradan da kulağına gitmeden önce oyalanıyor. "Özür dilerim. Duygularımı o kadar uzun süre sakladım ki artık kendimi kontrol edemiyorum ama arkadaşlığımızı tehlikeye atmak istemiyorum."

"Oh." Nedense hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Yani, beni öptün mü?" "Öpmek zorundaydım. Dudaklarının tadının nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu."

On Beşinci Bölüm

LETTIE

"Mecburdum. Dudaklarının tadını bilmek zorundaydım." Sesi günahkâr gibi geliyor, daha önce hiç duymadığım bir ses. Ve o anda, o alçak tonu tekrar duymaya ihtiyacım var.

"Beni öptüğünü hayal ettiğimi sanmıştım," diye mırıldanıyorum, elimi boynundan yukarı kaydırıp çenesinin altında durduruyorum. Çocukken neredeyse öpüşüyorduk ama bu farklı hissettiriyor.

Dili dolgun alt dudağında geziniyor, onunla ilgili hissettiğim tüm yaramaz duyguları ortaya çıkarıyor. Göğsüm kabarıyor ve göğüslerim neredeyse elbisemden fırlıyor. Dane'in eli hâlâ üst baldırında, başparmağı dışarıda ve uzun, zayıf parmakları tehlikeli bir şekilde ateşe yaklaşıyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Dolgun dudaklarıyla fısıldıyor, "O zaman sana ne kadar ihtiyacım olduğunu gösteremedim. Seni ne kadar öpmek istediğimi. Bana ikinci bir şans verir misin?" Gözlerini benimkilerden ayırıyor, bakışları dudaklarıma düşüyor. "Beni tatmak ister misin, bebeğim?"

Bana bebeğim dediğinde, bacaklarımın arasında uyarılma havuzları oluşuyor. Sadece dokun bana. Parmaklarıyla dokun bana. Dudaklarıyla. "Sadece dokun bana," diye bağırlıyorum içimden ama tek yapabildiğim başımı sallamak.

Bir kolunu sırtıma doluyor, bacağımdakini koluma geçiriyor, sonra omuzlarımda ve göğsümde gezdirip boğazıma konduruyor. İki parmağıyla dudaklarımı çiziyor. Ve onları ayırdığımda mırıldanıyor, "Siktir. O kadar mükemmelsin ki."

Parmaklarına ıslak bir öpücük konduruyorum. Neden? Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu an, şimdiye kadar yaşadığım tüm öpücüklerden daha samimi görünüyor. Ve

Beni hala öpmedi. Neyi bekliyor? Meseleyi kendi ellerime alarak parmaklarımı bileğine doluyorum ve elini tekrar indiriyorum, tenini benimde hissetmek istediğimi bildiğinden emin oluyorum.

eli yukarı kayıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek beni öne doğru itiyor. Dudakları ıslak, ağzımın köşesine şehvetli bir emici öpücük konduruyor, sonra dudakları benimkilerle örtüşmeden önce diğer tarafa geçiyor. Acele etmiyor, yumuşak şapırtı sesleri ve dili dudaklarımın arasından kayarken kızılılık tadı bedenimi ateşliyor, misk kokulu erkeksi kolonya duyularıma sızarak baş döndürücü bir etki yaratıyor.

Beni

keşfetmek.

Tadımı

çıkarmak.

Öpüşme daha aç, daha sert oluyor. Dillerimiz en güzel dansa karışıyor. Bu bir vals ya da tango değil, bu bir gece kulübü dansı; vahşi ve özgür.

Sanki kaçmaya çalışacakmışım gibi parmaklarının baskısı başımı yerinde tutuyor. Hiç şansın yok. Dane'le ilgili her şey çok iyi hissettiriyor, sanki yılların sevgisi ve kahkahası bir araya gelmiş gibi.

Parmağını dantel şeridin altından geçiriyor. "Benim için ıslandığına inanamıyorum," diyor başka bir öpücüğe gülümserken. Cevap vermeme izin vermiyor, her iki dudak setini de sahiplenmeye devam ediyor.

Başparmağıyla sinir düğümlerime bastırarak beni ağzının içinde inletiyor. Vücudum titremeye başladı. Biri bana böyle dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ne diyorum ben? Daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı. Üniversitedeki erkekler partnerlerini çılgına çevirmek için zaman ayırmazlar. Ama ona boşuna Büyük Dane demiyorum, her şeyde mükemmel. Yaptığı her şeye zaman ayırıyor ve ayrıntılara dikkat ediyor ve ben de onun araştırmalarından faydalaniyorum. Ellerin başka birine dokunduğu düşüncesiyle kıskançlık ve ihtiyaç birlikte dönüyor.

Orgazmım artıyor ve öpücükten çekiliyorum, burnumu boynuna dayayıp adını mırıldanıyorum. Eğilip omzumu öpüyor, duyduğumuzda bacaklarım nihayet gevşiyor. "Dane biz de onu arıyorduk..."

Babası.

Dane sandalyeden zıplayarak babasının beni görmesini engelliyor ve beni yüz yüze konuşmanın utancından kurtarıyor, evet, oğlun az önce deliklerimden birine tek bir şey sokmadan beni orgazm etti. Kendi kendime kıkırdıyorum ve konuşmadan önce Dane'in işaretini bekliyorum.

"İşin bitince içeri gel."

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve birlikte geçirdiğimiz tek an sona eriyor. Dane'in omuzları, arkasından bakıldığında pişmanlık gibi görünen bir şekilde düşüyor. Tanrım, biz ne yaptık?

Arkasını dönüyor, gözlerimin içine bakıyor ve kalbimde bir delik açıyor. "Hiçbir şey değişmeyecek, Lettie."

Başımınla onaylıyorum ama bu her şeyi değiştiriyor.

On Altıncı Bölüm

DANE

Son on altı yıldır her zaman yaptığım gibi elimi onun elinin içine sokuyorum. Yuvarlak yeşil gözlerini incelerken içimi bir panik kaplıyor ve ağzımdan "Hiçbir şey değişmedi" cümlesi dökülüyor.

Gözleri yumuşuyor ama ağlamak üzere olduğunu belli eden işareti görüyorum. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini kabul ederken alt dudağı titriyor.

"Umm, tuvalete gidiyorum." Başını eğdi ve yanımdan geçti. Aptal ben gitmesine izin verdim.

Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek Lettie'yle geçen yarım saatin her anını kaydediyorum. Ona en mahrem yerlerinden dokunmama izin verdi ve vücudunun benim için nasıl olduğunu tadını çıkarırken kendimi lanet bir kral gibi hissediyorum. Dudaklarının ne kadar esnek ve yumuşak olduğunu ve on altı yıllık bir arkadaşlığı nasıl mahvettiğini.

"Seninle geleceğim," diyorum çaresizlikle örtülü sesimle. "Tualete tek başıma gidebilecek durumdayım."

Lettie bir adım atıyor ve elbisesinin kaçan uzun bacağına gösteriyor. Sıcak bir yumruyu yutuyorum ve o aşağı bakıyor.

"Lettie." Elim onunkini buluyor ve vücutlarımız donuyor. Kendimi bekleme pozisyonunda iniş işaretimi bekleyen bir uçak gibi hissediyorum.

"Merak etme Dane," diye fısıldıyor. "Ben birinci aşama bir yapışkan değilim. Hiçbir şey değişmez."

"Lettie."

Elimden kayıp balo salonunda gözden kayboluyor. Dirseklerimi parmaklıklara dayayıp başımı göğsüme yaslıyorum. Duygularım karmakarışık. Ne zaman korksam ya da gerilsem, Lettie "Kemerini bağla, Büyük Dane," derdi ama şimdi değil. Bu gece sinirlerimi yatıştıramaz. İkimiz de o öpücüğü ve parmaklarımın onun kıvrımlarında kaymasını silemeyeceğimizi biliyoruz. Siktir, çok doğru hissettirdi.

Kemerini bağla.

Doğruluyorum, smokin ceketimi ilikliyorum ve parmaklarım yüzümde gezinirken onun tatlılığını kokluyorum.

Kemerini bağla.

Bardan bir içki alıp annemle babamı buluyorum. "Hey ufaklık, eğleniyor musun?" diye soruyor babam göz kırparak. Verandadaki aksiyonu bir anlığına gördüğünü varsaymak zorundayım. Lettie olduğunu bilip bilmediği ise bir soru işareti.

"Evet."

"Bu Bay Dorsey'in kızı Daphne Ann. Bu yıl üniversiteye başladı."

"Birinci sınıf öğrencisi misin?" Ona sordum. O kadar uzun ki, gözlerimin içine bakmaktan sadece yarım adım uzakta.

Ailelerimizi arkasında bırakarak bana doğru ilerliyor. "Bu benim üçüncü yılım. Stallions'ta voleybol oynamak için seçildim."

"Koçumuz inanılmaz. Tebrikler."

Babam omzuma vurdu. "Seni dans pistinde bekliyorum."

Dans etmekten nefret ederim ve gerçekten de çok fazla içmeyi sevmem, ama şimdi en iyi arkadaşımı öptüğüme göre, hafta sonunun geri kalanını atlatmak için buna ihtiyacım olacak.

Daphne Ann diyor ki, "Dans etmeden önce bir kadeh şaraba ihtiyacım var."

Daphne Ann ile bara geri dönüyorum. Bu kez bir Heineken söylüyorum, çok fazla karışık içkinin beni çok hızlı sarhoş edeceğini biliyorum. Daphne Ann ile konuşurken omzumun üzerinden balo salonunu tarıyorum ve Lettie'nin sakarin gülümsemesiyle karşılaşıyorum. O kadar güzeldi ki

Mercan rengi elbise, bedenden kalçalara kadar oturur ve sonra bacaklarını örterek dışarı çıkar.

"Hey. Her şey yolunda mı?"

"Neden olmasın ki?" diye tersliyor ve ses tonundaki alaycılığı fark etmiyorum.

"Tamam, sadece uzun zamandır yoktun."

Lettie ağzını yana doğru kapatıyor. "Bacağıma dikkat etmem gereken bir şey döküldü."

Heineken'imde boğuluyorum.

"Merak etmeyin. Leke tutmadı." Gözleri eğlenerek dans ediyor ve hınzır bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiyor. Makyajını tazeledi ve ben o hınzır dudakların bana sarılmasını istiyorum.

"Ben Lettie. Elinizi sıkmak ama hiç ." İçkisini ve elindekini kaldırdı. İşte sevdiğim insan bu. Komik, alaycı. Ama numara mı yapıyor?

Daphne Ann'in yanından uzaklaşıyorum ve bir üçgen oluşturuyorum. "Bu Daphne Ann. Stallions için voleybol oynuyor."

"Aslında ben Daisy'yim. Sizinle tanışmak bir zevk. Elbisene bayıldım."

"Teşekkür ederim. Dane seçti."

Lettie kendi bölgesini mi işaretliyor? Eğer öyleyse, gerek yok. Ben her zaman ona aittim.

On Yedinci Bölüm

LETTIE

" , Greathouse. Bana bütün gece dans edeceğimize söz vermiştin." Parmaklarımı Dane'inkilere geçiriyorum.

"Bu gece iyi eğlenceler," diyor Dane, *Daisy*'ye gülümseyerek ve külotu muhtemelen parçalanıyor, benimkinin parçalandığını biliyorum. Dane Greathouse'un parmaklarının mahrem yerlerimde gezindiğini düşünmek bile beni yeniden ıslatıyor.

Bu gece gerçek Lettie olmalıyım, ilaçlı versiyonu değil. Dane dokunuşunun beni ne kadar etkilediğini göremiyor, bu yüzden onu dans pistine doğru çekerken kıkırdıyorum. Grup bir Prince şarkısının versiyonunu çalıyor ve bu bana Bayan Greathouse'un temizlik yaparken ya da yemek pişirirken müzik çalmasını hatırlatıyor, bu yüzden 80'lerin ve 90'ların müziğine düşkünlüğüm var.

Tüm yaşlılar gruplar halinde durup şarkı söylerken, ben kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum, gevşemek istiyorum.

Dane sırtıyor.

Evet. Bu donum kalmayacak.

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken ona yaklaşıyorum. Şaşkınlıkla ellerini başımın üzerine kaldırıp benimkilerle buluşturuyor. Benden bir karış daha uzun olduğu için kolları bükülü ve sonra elleri çıplak kollarımdan aşağı kayıyor ve belimin kıvrımında dinlenmeden önce yanlarımı sıyrıyor.

Tenim sivilceleniyor ve müziğin hızlı temposu arzumu besliyor. Bakışlarıyla beni yerimde sabitleyen fiziksel yakınlığı, Dane Greathouse'a olan ihtiyacımı körüklerken onun sıcaklığını ve enerjisini hissetmemi sağlıyor.

Grup birbiri ardına hızlı şarkılara başladı. Dane beni döndürüyor, sırtım göğsüne dönük dans ediyorum. Romantik değil ama şakayla karışık beni bir o yana bir bu yana sallaması eğlenceli. Hiç şu anda olduğum kadar mutlu olmamıştım. İlişkimizin bu kısmının değişmeyeceğini umuyorum ama belki de cinsel faydalar ekleyebiliriz. İçimden bir ses Dane'in sunacak çok şeyi olduğunu söylüyor. Bunu düşününce kıkırdıyorum.

"Ne?" diye fısıldayarak kulağıma bağıyor.

Çok yakınımda. Başımı eğip ona bakıyorum. "Sadece nasıl bekleyemeyeceğimi düşünüyordum..."

"Ne için?" Ağzının kenarları kalkıyor ve içimden bir ses ne demek istediğimi anladığını söylüyor.

Sırıtiyorum. "Sırada ne varsa." Sesim normalden daha boğuk çıkıyor ve yanağıma bir öpücük kondururken kolları beni sıkıca sarıyor.

Vücut ısım yükseliyor ve tenime bir kızarıklık yayılıyor. Bu normal bir yanak öpücüğü değil. Açık dudaklı. Mükemmel derecede nemli. Yanağıma *kondurduğun* öpücük, *"beni delirtiyorsun ve seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum"* öpücüğü.

Ve yemin ederim Tanrı izliyor çünkü grup yavaş bir şarkıya geçiyor. Beni kendisine doğru döndürmeden önce birkaç vuruş boyunca göğüs göğüse duruyoruz.

Ellerimi göğsüne koyuyor ve kollarıyla belimi çevreliyor. "Odadaki en güzel insan sensin."

"Hadi ama Greathouse, bundan daha iyisini yapabilirsin," diye takılıyorum, iltifatı hafifletmeye çalışarak.

Göz kırpıyor ve orantısız bir gülümseme takınıyor. "Oh, size ne kadar daha iyisini yapabileceğimi göstermekten memnuniyet duyarım."

"Sanırım çok fazla içtin. Bizmişiz gibi davranıyorsun..."

"Neyiz biz?" diye soruyor dudakları kulağımın kabuğunda gezinirken.

Ama sözlerini hatırlıyorum, *hiçbir şey değişmiyor*. "En iyi arkadaşız."

On Sekizinci Bölüm

DANE

Lettie'yi en iyi arkadaşım olarak kaybetme düşüncesi bile kanımın durmasına neden oluyor. Bencilce davrandığımı, daha fazlasını istediğimi biliyorum ve onu öptükten, gerçekten öptükten sonra işim bitti. Ve bunu riske atmaya hazırım.

Alnım onunkine yaslanıyor. "Biz en iyi arkadaşız ama seni tekrar öpmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Parmak uçları benimkilere dolanıyor ve beni dans pistinden uzaklaştırıyor. Asansörde duruyor, yüksek topuklu sandaletlerini çıkarıyor ve eline geçiriyor.

"Ayakların acıyor mu?" Başparmağımı elinin dışında gezdirirken soruyorum.

"Biraz."

Asansörün kapıları açılıyor ve ben on ikinci katın düğmesine basıyorum. Kollarıma atlayıp bizi arka duvara çarparken kalp atışlarım beklentiyle hızlanıyor ve topuklar sallanıp gözüme batıyor.

"Tanrım, bu işte pek iyi değilim. Sen iyi misin?" Kıkırdıyor ve bu çok tatlı bir ses.

"Ver onları bana," diye hırlıyorum, alay ederek. Kolunu indiriyor ve kayışları kışının altındaki parmağımın kıvrımına yerleştiriyor. "Bu silahları geri almanın tek yolu, ben içindeyken dizlerinin üzerinde olman."

Dürüstlüğüm karşısında nefesi kesildi. Ve ağızlarımız birbirine çarpıyor. Bana ne oldu bilmiyorum. Duygularımı yıllarca saklamaktan, bir düğmeyi çevirmeye geçtim. Saat işliyor. Bir yıldan kısa bir süre içinde, farklı şehirlerde ayrı hayatlar yaşıyor olacağız. Ama onu hiç istemediğimi düşünecek olursa lanetleneceğim, oysa ben başka kimseyi istemedim.

Bu öpücük dudaklarımı yakıyor. Yumuşak değil. Tereddütlü değil. Bu doğrudan bastırılmış bir şey ve onu otel odasına götürdüğümde, her arzusunu besleyeceğim ve sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğiz.

"Bunu neden yıllar önce yapmadık?" diye soruyor, başını geriye çekip tüylerinin diken diken oluşuna gülümserken.

Dilimi her bir çıkıntının üzerinde tembelce gezdirirken, parmaklarım boynunun zarif kıvrımlarında geziniyor ve "Hiçbir fikrim yok. Çok fazla zaman kaybettik."

"O zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim." Sesi fısıltının biraz üzerinde, hipnotik bakışları üzerimde ve aynı manyetik çekimi yaşadığımızın farkındayım.

Asansör aniden sarsılarak durur. Lettie karmaya, burçlara ve diğer mistik kavramlara sıkı sıkıya inanır, bu yüzden asansörde birlikte mahsur kalmanın bir işaret olduğuna inandığına şüphe yoktur. İyi mi kötü mü henüz belli değil.

Matematiksel yönü arasında büyük bir tezat var. vakit geçirmeyi sevmemin nedenlerinden biri de ilginç olması. Lettie'nin inanılmaz düşünceleri var ve onunla konuşmak çok eğlenceli. Diğer kızlar dedikodu yapmak ve salata yemek isterken Lettie hayattaki küçük şeyleri düşünür. *Neden ağaçların filizlendiğini hiç görmezsiniz? Neden birden bire iki metre boyunda oluverirler?*

Aceleyle dönüp sırtını duvara yaslıyorum, bu bana daha fazla kaldıraç sağlıyor ve onu şiddetle öpüyorum.

Kapalı alan her dokunuşu ve hissi güçlendiriyor, ikimizin de birbirimizi daha çok arzulamamıza neden oluyor. Bacakları omuzlarıma dökülürken onu daha yükseğe kaldırıyorum. Dantel parçasını yana kaydırıyorum ve sıcak, parlayan merkezine üflüyorum. İyi yerleştirilmiş öpücükler ve emişlerle sırtı duvara çarparak dengemi bozuyor. Kontrolü yeniden ele alıyorum ve merkezini yüzümde tutuyorum, kıvrımlarını yalıyorum ve şişmiş klitorisini emiyorum, o da umutsuzca ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi bulmak için dikenli kirli sakallara doğru öğütüyor.

Tatlı krema dudaklarımdan akıyor ve vücudu kadar nazıkçe yalıyorum. Onu bacakları omuzlarımdan düşecek kadar kaldırıyorum ve gövdesinin göğsümden aşağı kaymasına izin veriyorum. Alnına bir öpücük konduruyorum ve dünyama açılan pencereleri göstermesini bekliyorum.

Yavaşça açıldığında, tembel, memnun bir gülümseme taşıyor. Birkaç dakika boyunca ona bakıyorum; yüzüne bu ifadeyi yerleştirdiğimi bilmek kendimi kral gibi hissettiriyor.

Kızarmış ve doymuş bir halde başını yana eğiyor. "Bana tekrar oral seks yapar mısın?"

"Her zaman. Her yerde." Dudaklarını arasında yakalamadan önce kıkırdıyorum. Dudaklarımda ve dilimde kalan tatlı kalıntıları paylaşırken inliyor.

Tanrım, beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. En büyük korkusu olan asansörde mahsur kaldığımızı fark edip çılgına düşündüğüm anda omuzlarımdan aşağı itiyor.

Cızırtılı bir kahkaha atarak, "Oh, şimdi mi demek istiyorsun?" diyorum.

"Ağzınla kuş *A alabileceğini* hep biliyordum." Sırıttıyor. "Ya da senin tadına bakabilirim."

Smokin pantolonumdaki sert şişkinliğe bakıyor. "Senin için çok sertim bebeğim, ama benim için dizlerinin üzerine çöktüğünde, bir süre orada kalacaksın."

Avucunu pantolonumdaki torpidonun üzerinde gezdiriyor, başka bir dünyaya - Lettie'nin dünyasına- doğru patlamaya hazır. Kafamın içinde bir uyarı zili çalıyor ama bu benim kafamın içinde değil. Asansör kabini titreşirken Lettie göğsüme doğru hamle yapıyor ve bir bip sesi boşluğa nüfuz ediyor.

"Sorun yok. Seni her zaman koruyacağım." Ellerimi sırtında gezdiriyorum, artık bir çıkış yolu olmadığını anladığına göre onu yatıştırmayı umuyorum. "Asansör yeniden çalışıyor. Kısa sürede buradan çıkacağız."

Beni daha sıkı sıkarak başını sallıyor. Aramızda ne olursa olsun, Lettie'nin bana ihtiyacı olduğu her yerde olacağım. Bana ne zaman ihtiyacı olursa.

Sonunda, asansör kabini yükselirken iki bakım görevlisi belli belirsiz emirler yağıdırıyor.

"Onuncu... On birinci... On ikinci," diyorum onu sakinleştirmek için. Çelik kapılar yavaşça açılmadan önce takırdıyor.

Lettie'ye koridorda süitimize kadar rehberlik ederken, havanın büyük ölçüde değiştiğini fark etmeden edemiyorum.

Işıkları açıyor. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Bugün DEHB ilacını aldığını ve içtiğini fark ettim. Ben de içiyordum. Aklımız başımızda mı? Bunun farkına varmamla birlikte ayıldım.

Onunla yüzleşirsem bana saldıracağını biliyorum. *Ben bir kadınım ve istediğim her şeyi yapabilirim.* Onun yerine ceketimi çıkarıp kanepeye atıyorum ve aklını bana getirmeye çalışıyorum.

Gıcır gıcır beyaz gömleğimin düğmelerini açarak ona doğru yürürken sesim normalden bir oktav daha alçak çıkıyor. "Hey," diye arkasına geçiyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor. Ama bana döndüğünde dudaklarını yalıyor. "Bir daha asla düşünmeden asansöre binemeyeceğim..."

"Benim hakkımda mı?" Nedense, her asansöre bindiğinde beni düşündüğü düşünsüküşmüş bir domuz gibi gülümsüyorum.

"Ciddi ol, Dane. Çocuklarımı tatilde havuza götüreceğim ve asansöre bindiğimizde kocam yerine seni düşünüyor olacağım.

Boş ver onu. Lettie benim.

"Belki kocan olurum." Kelimeler ağızından kaçıyor ama gerçek şu ki Lettie'den başka kimseyi yanımda hayal etmedim.

Gözleri yuvarlak ve bir kaşı kalkık. Gülümseyerek başını ileri geri hareket ettiriyor ve sonra "Ne yaptığımıza inanamıyorum" diyor.

"Teknik olarak ben yaptım," diye şaka yapıyorum ama onun bir kocası ve çocukları olduğundan bahsetmesi midemi bulandırıyor. oluyor böyle? Yıllarca gözümün önünde erkeklerle flört edip öpüşmesini izledim ve şimdi başka birinden çocuk sahibi olmaktan bahsetmesini hazmedemiyorum.

"Kapa çeneni."

Elini çıplak göğsüme bastırıyor ve sanki damgalanmış gibi hissediyorum. Bunun uzun vadede nereye gideceği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu gece, başladığımız şeyi bitirmem gerekiyor.

Nutkum tutuldu, liderliği ona bıraktım. O ne isterse, en iyi arkadaşım onu alır. Zihnim fazla mesai , umarım şehvetli bir gece

bizi değiştirecek. Ve bir parçam bunun ilişkimizi farklı bir yola sokacağını umuyor.

Tüm bunların ne anlama geldiği konusunda kafam ne kadar karışık olsa da, aletim pantolonuma öyle değil. Lettie aklımdan geçenleri okuyor ve düğmeyi delikten nazikçe itiyor. Nefes alıyorum, parmaklarının karnımın alt kısmına sürtünmesinin tadını çıkarıyorum.

Aynı fikirdeymişiz gibi görünüyor ama bunu duymam gerek. Bana tüm sinyalleri veriyor olsa da, o benim en iyi arkadaşım ve ona "Lettie, ne istiyorsun?" diye sormadan bu riski göze alamam.

"Topuklularımı istiyorum ve sana borcumu ödemek istiyorum." "Ödemek zorunda değilsin.

Bu bir kısasa kısas değil."

"şaka mı yapıyorsun? Bunu uzun zamandır düşünüyordum." Gözleri neredeyse parılıyor.

"Ne kadar ?"

"Beni öptüğünden beri."

"Asansörde ya da verandada."

Alt dudağını ısırarak kıkırdıyor. Kaşını kaldırıyor. "Veranda. Gördün mü... uzun zaman oldu."

Sonra pantolonumun fermuarını açıyor ve siyah parlak ayakkabılarımın yanına bırakıyor. Dışarı ıktım ve ayakkabılarımı çıkardım.

Onu bu yüzden seviyorum. Bana oral seks yapmak üzere olduğu için değil, alaycılığı ve mizahıyla korkularımı hafiflettiği için.

Çevik parmakları boxer külotumun içine giriyor ve başımın üzerinde daireler çiziyor.

"Oh bekle. Tam etkiyi görebilmeniz için topuklu ayakkabılarıma ihtiyacım var." Küçük fuayeye doğru zıplayıp topuklu ayakkabılarını alıyor ve kanepeye oturup boyalı ayak parmaklarını ayak tabanına sokuyor. Tatlı zamanını alıyor. Kayışı bileğine geçirirken benimle dalga geçiyor.

Önünde çömelerek diğer ayakkabıyı bağladım. Ellerim elbisesinin altından vücuduna doğru kayarken ayak bileğinin iç kısmını öpüyorum. Uyluklarının iç kısımlarını kemiriyorum. Göğüslerinin kabarıklığına doğru ilerliyorum.

"Bu elbiseyi çıkarmanı istiyorum," dedim

boğuk bir sesle. "Beğendiğini sanmıştım."

Onu ayağa kaldırıyorum, açıkta kalan her santim derisini öpüyorum. Parmaklarım gizli fermuar düğmesini buluyor ve kolsuz elbise düşene kadar indiriyor. Lettie'nin vücudunu ilk kez iç çamaşırlarıyla görüyorum.

"Siktir, bebeğim." Tanrım, zar zor nefes alabiliyorum. Straplez sütyeni ve tangası elbisesinin rengine ve teni yazdan parlıyor.

Başını eğerek biraz utangaçlık gösteriyor. "Beni milyonlarca mayo içinde gördün."

"Biliyorum. Ama bu farklı. Seni becermeye hazırlanmıyordum. Seni çıtırçıplak soymaya hazırlanmıyordum."

Bana doğru adım attı. "Emin değilim..."

Kalbim kontrolden çıktı.

Duruyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor, boxerımı yere itiyor ve soluk soluğa kalıyor. "Çok... büyük."

"Ben iri bir adamım. Ne bekliyordun ki?" Sesim zımpara kağıdı gibi çıkıyor. Ona bakıyorum, hafifçe sikime dokunurken bakıyorum. Ve başlamadan bitmesin diye geriliyorum. Aylardır seks yapmadım ve sadece parmak uçlarının sıcaklığı bile yakıyor.

Elini şaftımın etrafına sararken, dilini döndürerek ağzını ucuna indiriyor. Ama beni ağzına alırken inlediğinde, buna dayanamıyorum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip uçlarını kafa derisine bastırıyorum.

"Bana yardım eder misin?" diye soruyor uzun kirpiklerinin ve şehvet dolu gözlerinin altından.

On Dokuzuncu Bölüm

LETTIE

Gerçekten de onun ateşli füzesini ağzıma almaya hazırlanıyor muyum? Hayatımda sadece bir kez oral seks yaptım ve uzun olduğunda korkutucu oluyor. Güçlü. Ateşli. Dane'den yardım istediğimde cevap vermedi. Onun yerine başı geriye düşüyor ve saçımı çekerek kendini sabitliyor.

Uzun boylu takım arkadaşlarından bazılarıyla çıkmış olsam da onlarla hiç seks yapmadım. Bir tanesine elimi verdim ama Dane'in boyuna yakın bile değildi, o yüzden kıyaslama yapmamalıyım.

Dane ağır, kapüşonlu göz kapaklarıyla aşağı bakıyor. Parmakları kafa derimde daireler çiziyor.

"Bana neyi sevdiğini söyle. Bana yardım et."

Boğazını temizliyor ve kelimeleri kırık ve zayıf çıkıyor. "Benim gözümde yanlış yapamazsın."

İçimde ağır bir çekim hissediyorum. Sözleri benim için çok şey ifade ediyor. Ne kadar çok şey ifade ettiğini anlamadığından eminim. Bu adamı hayatım boyunca sevdim ve onu kaybedemem. Ya yanlış yaparsam? Ya bundan sonra bana bakamazsa? Şu anda beni çıplak istiyor, bunu biliyorum. Ama yarın? En iyi arkadaş olmaya geri mi döneceğiz? Bu mümkün mü?

Dudaklarımı kadifemsi başına bastırarak durduğumun farkında değilim. "Sen... biz..." diye bir nefes verdi.

Bir elimle şaftını tutarken, diğer elim kıkına gitmeden önce uyluğunun arkasını sıkıyor. Kaslı ama derisi yumuşak ve onu öne doğru bastırıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor onu ağzıma alırken.

Bir ritim tutturamadığımda, eli başımı hafifçe itiyor ve kafamda Luke Combs'un *The Kind of Love We Make* şarkısının ritmini buluyorum. Kendime daha fazla güvenerek tempoyu artırıyorum ve o da kalçalarını yüzüme doğru pompalıyor. İticiler vahşileşiyor ve ben dağılıyorum. Onun ya da benim dokunuşum olmadan dizlerimin üzerine çöküyorum. Başıyla dudaklarım arasında tükürük telleri uzanıyor.

Özür dilememe fırsat kalmadan uzun ipler boynumu ve göğsümü boyuyor. Dane dudağını ısıyor, bu onun gergin alışkanlıklarından biri ama şu anda onun da gergin mi yoksa benim kadar anın içinde kaybolmuş mu olduğunu bilmiyorum.

"Üzgünüm, bu konuda iyi değilim."

İki elini birden bana uzatarak beni ayağa kaldırdı. "Ciddi misin sen? Sen mükemmeldin. Mükemmelsin." İki parmağıyla göğsüme bulaşan uyarılmışlığıyla bir şeyler yazıyor. "Az önce tüm zamanların fantezilerimden birini gerçekleştirdin."

Şok olmuş bir şekilde soruyorum, "Dizlerinin üzerinde bir kız. Eminim ben ilk değilimdir." Ağzımdan çıkan kelimelerden nefret ediyorum, güvensizliğimin omurgamda gezinmesine izin veriyorum.

"Sen. Diz çok. Benim için. Eller aşağı, bir numaralı fantezim."

"Ben mi?" diye soruyorum utanarak. Yirmi beş bin ya da daha fazla insanı ayağa kaldıran, bütün bir eyaletin hayran olduğu ve kadınları bala giden arılar gibi kendine çeken Dane Greathouse'un benimle ilgili nasıl fantezileri olabilirdi?

Beni şefkatle öpüyor. "Evet, seni."

Askısız sütyenimi çözüyor, gömleğini alıyor ve göğsümü siliyor.

Sessizlik beni yoğunluğun çatırdadığının aşırı farkında yapıyor, bu yüzden anı bozuyorum. Boşluğu doldurmak zorundayım, yoksa rahatsız oluyorum, bu yüzden "Bu topuklularla kendimi çıplak bir fahişe gibi hissediyorum" diye ağzımdan geçiriyorum.

Kıkırdayarak, "Çıplak değilsin. Hala külot giyiyorsun."

"Üzerimde ince bir dantel parçası var. Bana nedenini söyleyecek misin?" Kaşlarımı çatarak ve sırtarak bir cevap bekliyorum.

"Bebeğim kötü bir kız mı olmak istiyor?" Parmakları meme uçlarımdan etrafında dönüyor.

Yaramaz bir sırıtışla beni omzuna attığında nabzım hızlanıyor. Yüzüm doğrudan kışının üzerinde ve baş aşağı bile olsa muhteşem.

Beni filmlerdeki gibi büyük boy yatağın üzerine bıraktığında gülüyoruz. Bedenim bulut gibi bir şeyin üzerinde zıplıyor ama bakışlarıyla karşılaştığımda gözbebekleri büyüyor ve öfkeli bir boğanın gücünü gösteriyor.

Her ne düşünüyorsa, umarım hepsini bana yapar.

Beklenti. Kahretsin, üzerimde gezinirken her şey daha da artıyor. Ellerimi gövdesinde gezdiriyorum.

Ayak bileklerinin üzerine düşüyor ve yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarıyor. "Bunlar bir tendonumu yırtabilir ya da... Kendimi korumam gerekiyor." Ondan kaçan kıkırdama arzu ile bağlanmış.

Gülümsüyorum ama içimden, kontrol edemediğim duygularımın kaçak treninden kendimi nasıl koruyacağımı merak ediyorum. Dane hakkında.

Koyu renk, dağınık saçları öne düşen en güzel adam eğilip önce kalçamı, sonra karnımı öpüyor ve göğsümde duruyor. İri elleri mango büyüklüğündeki göğüslerimi küçük gösteriyor. Her iki elinde de birer tane var, sıkıyor.

Olgunlaşmışlar. Söz veriyorum.

"Göğüslerini bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Bir meme ucunu sıkıştırıp ağzına çekti.

"Yine mi?"

Gülüyor ama sesi karanlık ve tozlu. "On yaşındayken sivrisinek ısırıklarını . Splash Park'taki büyük kaydırdan aşağı indin. Ve..." Dişlerini kaya gibi sert meme ucuma sürtüyor ve yataktan kalkmama neden oluyor. "Ve deniz mavisi-yeşil iki parçan sudan çıktığında küçük meme uçlarını gösteriyordu." Aralarında tembel, ıslak bir dil . "Ve sana sarılmak için yaklaştım. O zaman bile sivrisinek ısırıklarını benden başka kimsenin görmesini istemedim."

Orada uzanmış, hatırlamaya çalışıyorum ama vücuduma övgüler yağdırırken zihnimi farklı bir alana götürüyor. "Muhteşem." Ve sonra parmakları tümseğimin üzerinden kıvrımlarıma doğru kayarken boynuma sert emici öpücükler konduruyor. "Sana dokunuşum hoşuna gidiyor mu?"

Dişlerimi dudağıma gömdüm ve ellerimi onun havasına soktum, "Evet."

Gerçek şu ki Dane bana dokunuyor ve ben her anın tadını çıkaracağım. Bir parmağını içimde kaydırıyor, i duvarlarımın her santimini hissediyor. Tanrım, o kadar ıslağım ki utanç sınırında.

"ok ıslak."

Harika, fark etti. Parmaklarını kaldırarak beni öpmeye devam ediyor ve bedenim onu geri istiyor. Dirseklerinin üzerinde üzerimde durduğu yerde yeniden konumlanıyor. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Prezervatifin var mı?"

Başını sallıyor. "Bu düşündüğüm son şeydi."

Dane benim yüzümdede gördüğüm hayal kırıklığını onun yüzünde de görüyor olmalı. Bu, bunu daha fazla ilerletmememiz gerektiğinin bir işareti. İkimiz de birlikte olmayacağımızı biliyoruz. Bu en iyi arkadaşım ile geçireceğim seks dolu bir gece.

"Bu, başka şeyler yapmaya devam edemeyeceğimiz anlamına gelmiyor" diye de ekliyor.

Dane'in dudaklarının vücudumda dolaşması tenimi ısıtıyor ve kalbimi geriyor.

"Madem göğsüme boşaldın, bir dakikalığına yapabiliriz."

"Yapmamalıyız."

Başım yana düşüyor ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını diken diken ediyor. Bunu çok uzun zamandır hayal ve korkarım bir daha asla bu noktaya gelemeyeceğiz. Birimiz yarın uyanacak ve bu çizgiyi geçtiğimize pişman olacak.

"Bebeğim, istiyorum. biliyorsun. Sadece..."

"Anladım. Hap kullandığımı biliyorsun. Tanrım, temiz olduğumu düşünmüyorsun. Yoksa sen temiz değil misin?" Aklımdan geçen her şeyi söyleyerek ıldırıdım.

Beni için öpüyor. "Senin temiz olduğunu biliyorum, ben de kesinlikle temizim. Hâlâ hap mı kullanıyorsun? Bıraktığını sanıyordum."

Dane benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyor, bu yüzden bunu mahvetmek istemiyorum.

"Üzerinde durdum çünkü... son senemiz bitmeden ve... sen gitmeden ve beni unutmadan önce bunu bir kez yapabileceğimizi umuyordum."

Yirminci Bölüm

DANE

"Asla. Seni unutmak istatistiksel olarak imkânsız." Onun o muhteşem kafasında hesaplayabileceği ve ölçebileceği kelimeler kullanıyorum.

Duygularımla yanıp tutuşarak ona sokuluyorum ama gözlerimi ondan ayırmıyorum. Saçındaki inci ve elmas taklidi tırağı çıkarırken, saçının o tarafını çarşafın üzerinde yelpazeleyebilmek için ağırlığımı değiştiriyorum. Onu yatağıma almayı kaç kez düşünmüştüm?

Ben onu germeye çalışarak bir yandan diğer yana hareket ederken başı yastıktan çıkıyor. Daha derine indikçe nefesi kesiliyor ve sanki bir filmde sevişiyormuşuz gibi hissediyorum. Ritmimiz sabitlenirken omuzlarım yuvarlanıyor. Ucu tekrar yavaşça içeri girmeden önce tam kenara geliyor. Dirseklerimin üzerine düşüyorum, göğsünün üstünü, kollarını ve boynunu öpüyorum.

O benim cennetim.

Göğsümü açık dudaklı öpücüklerle doldurarak hızımı artırıyorum ama çok hızlı değil. İkimizin de her itiş ve çekişi hatırlamasını istiyorum. Birbirimize ait olduğumuzun yerleşmesini istiyorum.

Birbirimizin içinde kaybolduk. Hiçbir kadın beni Lettie'nin bu gece yaptığı gibi tahrik etmedi. Her dokunuşu beni ateşliyor. Masum olmadığını biliyorum, ama rol yaptığı kadar tecrübeli de değil ve itiraf etmeliyim ki bu göğsümde coşkulu bir sıkışma yaratıyor.

O her zaman seksi, ama tenindeki dudaklarıma ya da kulağındaki iniltilerime tepki verdiğinde çıkardığı küçük miyavlamalara bayılıyorum. Omuzlarında ıslak öpücüklerden oluşan bir yol bıraktığımda Lettie titriyor. Boynuna hafifçe üfleme ve parmaklarımla dudaklarını izlemek daha fazla ürperti yaratıyor ve zihnimdeki hayali bir not defterine neye tepki verdiğini katalogluyorum.

Tüm romantizmi istiyor. Tüy kadar hafif dokunuşlar, övgü fısıltıları ve ben ona her şeyi vereceğim.

Bacaklarını sırtıma doluyorum ve ileri doğru itiyorum. Ben daha derine indikçe sırtı yataktan kalkıyor ve gözleri kapanıyor. "Onları açık tut, bebeğim. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu görmeni istiyorum. Seni istiyorum."

Göz kapakları titreyerek açılıyor. "Çok iyi hissettiriyor."

"Bu iyiden çok daha iyi hissettiriyor. Tekrar dene." Ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Hayat nasıl değişiyor?"

Bölüm Yirmi Bir

LETTIE

Neden hayat değiştirici dedim? Dürüştlük en iyi politika mıdır?

Gözlerinde korku beliriyor ama sonra kayboluyor. Ellerinin üzerinde geriye doğru sallanıyor ve göğüslerimi okşuyor. Her kıstırıp emişinde meme ucum zirve yapıyor ve sertleşiyor. İçime girerken aynı hızda emiyor.

"Mükemmelsin," diye mırıldanıyorum, ta ki onun adını haykırana kadar.

Orgazmım bir tsunami gibi vuruyor ve vücudum tanıyamayacağım kadar gerilmiş ve gerilmiş kaslardan oluşan sert düzlemlere dönüşüyor. "Ben..."

Dişlerinin bir başka parmak kıvrımı. "Biliyorum bebeğim."

Daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı bir noktayı dürtüyor ve döndürüyor. "Lütfen." Biraz daha sürtünmek için kalçalarımı oynatıyorum. Aramıza uzanıp başparmağıyla klitorisimi ovuyor ve parmaklarıyla kıvrımlarımı açıyor. Dalgalanan, sakatlayıcı orgazmlar vücudumun her yerinde patlıyor.

Dane beni uçurumdan aşağıya kadar takip ediyor, karnımda tahrik olduğunun kanıtlarını bırakıyor, sonra üzerimde geziniyor ve tekrar tekrar "Çok güzelsin" diyor.

Bu geceden önce hiç sevişmemiştim. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor, geleneksel erkek/kız arkadaş dinamiğinde olmasa bile birbirimizi yoğun bir şekilde seviyoruz.

Banyodan beni temizlemek için sıcak bir havluyla döndü. Tenime giren ilk erkek o, bu yüzden beni ilk temizleyen de o oldu, bu gece iki kez. Bu bütün erkeklerin yaptığı bir şey mi? Hepsi Dane kadar düşünceli mi? Nedense bundan şüpheliyim.

Islak, kirli havluyu yere attıktan sonra bana tişörtlerinden birini uzattı. Pijama getirmiştim ama üzerimde Dane'in daha önce giydiği bir tişört vardı.

Bugün. Ter ve misk kokuyor. Dane'in Property of #11 Stallions basketbol tişörtüne bulandığımda bana memnun bir bakış atıyor, beni balayı stilinde kucağına alıyor, çarşafı geri sarıyor ve bir parça şeker uçuyor.

"Kahretsin, şekeri kaçırdık."

"Bir sürü tatlı yedim," diye alay ediyor

Dane. "Beni utandırmayı bırak."

Beni yere yatırıyor, sonra üzerimden atlayıp yorganın altına giriyor. Kolunu boynumun altından geçirerek başımı göğsüne yaslıyor. Şu anda rahat görünüyor, ama az önce yaptıklarımız hakkında konuşacak mıyız, yoksa hiçbir şeyin değişmeyeceğini mi varsayıyor?

Kolumu beline doluyorum ve dizimi kalçasının üzerine koyuyorum. Son on altı yılda birbirimize onlarca kez bu şekilde sarıldık, hiçbir zaman kıyafetsiz olmadık ama bu yeni bir bölge.

Bir yaz günü battaniyenin üzerine uzanıp bedenlerimizi aynı pozisyona getirir ve bulutlardaki şekilleri işaret ederdik. Aslan. Gitar. Kalp.

Ya da film izlerken onun kollarına sarılırdım.

Arkadaşlarla kamp yaparken hep aynı çadırı paylaştık ve ben de kendimi hep aynı yerde, Dane'in kollarında, onun uyku tulumunda bulurdum.

Aramızdaki fark çıplak olmamız ve daha yeni seks yapmış olmamız. Kahverengi gözleri içime bakarken benim için şehvetli ve duygusaldı.

Onun konuşmasını beklemek bana göre değil ve geldiğinde sessiz kalıyorum, ama sessizlikte iyi değilim. "Sanırım her şey değişti."

Parmak uçları kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Biliyorum." Gözlerime su doluyor ve bir damla yaş göğsüne düşüyor.

Bu ne anlama geliyor? İlişkimizin değişmesini mi istiyor? Az önce yaptıklarımızın daha fazlasını yapmaya devam etmek istiyor mu? Ben istiyorum. Ama bunu ikimizin de istemesi gerekiyor. Dane benim tam tersim. Olaylar üzerinde düşünür. Asla aşırı tepki vermez. Sakin, soğukkanlı ve soğukkanlı olmanın tanımıdır. İstemediği bir şeyi söylemez.

Seks sırasındaki sözlerini sorgulamama neden oluyor.

Asla. Seni unutmak istatistiksel olarak imkansız.

Sana ne kadar ihtiyacım görmeni istiyorum.

Sen. Dizlerinin üstünde. Benim için. Eller aşağı, bir numaralı fantezim.

O anda söyledikleri doğruydu, ama belki de Dane seks sırasında böyle konuşuyordu - kirli ve tatlının mükemmel karışımı, beni özel hissettiriyor ve kalesinin anahtarını elimde tutuyormuşum gibi imreniyor.

Ve lanet olsun, kalesi inşa edilmiş ve iyi yağlanmış.

Birbirimize neredeyse her gün seni seviyorum diyoruz ama şu anda bu, en iyi arkadaş olduğumuzdan daha fazlasını ifade ediyormuş gibi yanlış geliyor.

Uyumaya başladığımda, nefesinin altında mırıldanıyor, "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

Sözleri zihnimi okşuyor, tıpkı parmaklarının kollarıma yaptığı gibi. Bir rüya gerçek oldu - Dane'le sevişmek. Gecenin fiziksel ve zihinsel yönleri beni çok yordu ve onun yavaş, sabit ve güçlü nefes alış verişiyile rahatlayarak uykuya daldım.

Boş bir yatağa uyandığımda şok oldum. Dane'in yemek yiyip kaçacak bir adam olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden ondan bir günaydın mesajı alıp almadığımı görmek için hemen telefonuma sarılıyorum. Ama yok.

Duşa ve süütün geri kalanına bakmak için ayağa fırlıyorum ama Dane yok.

Koşu şortumu giyip tişörtünün altına sütyenimi geçirdikten sonra anahtar kartımı ve telefonumu alıyorum. Telefonuma bir mesaj yazıyorum ama cevap yok. Babası muhtemelen onu yine saunaya gitmesi ya da koşuya çıkması için aramıştır. Bay Greathouse, Dane'in her gün antrenman yapmasını bekliyor, bu yüzden koşuyor olabilirler.

Orada bir Starbucks var, ben de ona bir Frappuccino alacağım. Icee değil ama içinde kırılmış buz var. Önemli olan düşünce, değil mi?

Starbucks'ta sırada beklerken restoranın kahvaltı için açık olduğunu fark ettim ve Dane'e bir içecek aldım. Restorana giriyorum, Dane ya da ailesi için odayı tarıyorum. Bir kahkaha dikkatimi çekiyor-Dane'in kahkahası. Başım uzak köşedeki masaya dönüyor.

Dane ve Daisy.

Dizlerim titriyor ve ağzım suyla doluyor, midem bulanıyor. Dane'e karşı bir iddiam yok ama bu midemin bulandığını hissetmeme engel değil.

Dün gece asansörde yaptığın gibi.

Ama onun için Daisy kim? Hiç kimse. Dün gece ne olursa olsun, ben Dane'in en iyi arkadaşıyım, bu yüzden kemerimi bağladım ve masaya doğru yürüdüm. Bundan daha kötülerini de . Masalarına yaklaştığımda konuşmalarını duydum.

"Elbette, size etrafı gezdirmeyi çok isterim," diyor milyonluk bir gülümsemeyle.

Sırtarak onun kolunu itiyor. "Teşekkür ederim. Sabırsızlanıyorum. Eminim tüm küçük batakhaneleri ve barları biliyorsundur."

Masanın birkaç adım ötesinde durup soruyorum: "Hey, bu sabah nasıl hissediyorsun, Büyük Dane?" Sözlerimden alaycılık damlıyor.

Dane'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve ikimiz de o anda, dün gece her şeyin değiştiğini söylediğimde, gerçekten değiştiğini anlıyoruz.

Eğer olmasaydı, kıskanmazdım. Oturup peynir ve domuz pastırmasıyla dolu iki kiloluk bir omlet sipariş ederdim.

Öyle olmasaydı, günlük günaydın mesajımı alırdım ve onun yalvaran bakışlarıyla karşılaşmazdım, sanki büyük, kahverengi geyik gözlerinde "Özür dilerim" kelimeleri yazılıymış gibi.

"Uyanman için sana bir içki aldım. Uzun bir gece olduğunu biliyorum." Uzun kelimesini abartıyorum.

Daisy'nin gözleri Dane'den bana kaydı. "Şey, bavulumu hazırlamam gerek. Kampüste görüşürüz."

Elbette Daisy bir dergi çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyor. Geniş paçalı keten pantolon, beyaz pamuklu crop top ve kafasında kaplumbağa kabuğu Tori Burch güneş gözlükleri.

"Benim de toplanmam gerek. Beni hâlâ büyükannemle büyükbabamı görmeye götürmeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

"Evet."

kalkmıyor. Bana kalmamı söylemiyor, ben de yürüyüp .

Neden peşimden gelmiyor? Gözden kaybolur kaybolmaz asansöre koşuyorum ve sabırsızlıkla düğmeye birkaç kez basıyorum. Ailesiyle ya da daha da kötüsü Daisy'yle tekrar karşılaşmadan önce buradan çıkmalıyım.

Odaya gittiğimde kanepeye oturdum, gömleği ellerimde ağılıyordum. Burnuma göturdüm.

Neden işleri zorlaştırmak zorundaydım ki? Neden onun aletinden uzak duramadım? Bana sert orgazmlar yaşatan büyük, uzun aletinden. da öte, daha önce hiç deneyimlemediğim, değerli bir bağlantıydı.

Her şeyi mahvettik. boyu sürecektir dostluğumuz, bir zamanlar bildiğimiz gibi, sona erdi. Sabahın ilk ışıklarıyla bunun bir hata olduğunu anladı. Artık onunla seks yapamayacağım gibi, en iyi arkadaşımı da kaybettim. Şimdi her şey garip olacak.

Tuvalet malzemelerimi çantama atarken kapının kapandığını duyuyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi davran. En iyi arkadaşımın tek gecelik ateşli bir ilişkisi. İkimiz de daha fazlasını kaldıramayız.

Dişlerimi fırçalayıp lavaboya tükürürken aynada onun yansımasını görüyorum. "Özür dilerim," diyor kapı pervazına yaslanarak.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diye mırıldanıyorum ve telefonumun yatak odasındaki bip sesini duyuyorum. Ağzımı silip diş fırçamı ve diş macunumu makyaj çantama koyuyorum.

Yanından geçmeye çalıştığım, iki yüz yirmi kiloluk, bir metre altı boyundaki bedeni kımıldamıyor. Açıklıktan kalanı geçmek için vücudumu yana doğru çeviriyorum. Elimi tuttuğunda göz kapaklarımdan bir damla yaş süzülüyor ama ilk kez en iyi arkadaşımın gözlerine bakamıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

DANE

"Beni bırakıp gitme." Onu kendime geri çektim. "Olanlar hakkında konuşuyoruz."

"Beni becerdin. Sadece bir geceydi. Hepsi bu." Sesi titriyor ve bana bakmıyor. Bana bakmıyor. Ne yaptım ben?

Kimsenin Lettie'yi incitmesini istemedim, özellikle de benim, ama ona en azından bir kez sahip olmalıydım. Hislerimiz karşılıklıydı; o da böyle bir şey olması ihtimaline karşı doğum kontrol hapi itiraf etti.

"Bana bak."

Benim yerime yatak odasına bakıyor. "Hayır. Brooke'u aradım, beni almaya geliyorlar."

"Üç saat uzaklıkta. Ayrıca, büyükannem ve görmek için eve gidiyoruz."

Ağırlığını kaydırarak, "Bana ne için üzgün olduğunu söyle. Bana oral yaptığın için mi yoksa benim sana yaptığım için mi? Aletini içime soktuğun için mi? İçin... için..."

Lettie başını kaldırıyor ve kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle çarpışıyor. Gerçek Lettie tarzında, düşünceleri ortaya dökülüyor. Ve ben durmasını istiyorum. Söyledikleri doğru değil, hiçbir. Hiçbiri için üzgün değilim ama onunla seviştiğim için üzgün olmadığımı söylemek yerine dudaklarım onunkilere çarpıyor.

Dudakları, yanaklarından aşağı yuvarlanan ve ağzımıza gelen gözyaşları yüzünden tuzlu.

"Uyandığında burada olmadığım için özür dilerim. Sana dokunan ilk şey dudaklarım olmadığı için üzgünüm. Tanrım, Lettie, seni incittiysem özür dilerim."

Alnı göğsüme gömölüyor ve ben de başının üstünü öperek onu kollarımla sarıyorum. Lettie derin bir iç çekiyor ve bedeni benimkine doğru yumuşuyor. Ellerimi vücudunu saran gömleğimin altında gezdiriyorum. Kullandığı meyveli vücut spreyinin kadınsı kokusu gömleğimdeki dünden kalma kolonyanın kokusuyla karışıyor ve beni uçuruma sürüklüyor.

"Göğüslerin mükemmel olduğu ve ellerimi onlardan uzak tutamadığım için özür dilerim," diyorum ağzına doğru.

Lettie beni itmek için zayıf bir girişimde bulunuyor ama başparmağımla sivri meme ucunu sıyrıyorum ve mırıldanıyor. Sonra kaşları birbirine çarpıyor ve o küçük ses ona ihanet ediyor. Dün gece yaptıklarımız için üzgün olduğuma inanmasına çok kızdığım için fark etmediğim ereksiyon karnına doğru itiliyor.

"Ve bir şeyi açıklığa , dün gece seni becermedim," diye kulağına hırlıyorum. Bir mırıltı daha. "Ama şimdi seni beceriyorum. Bebeğim, istediğin bu mu?"

"Bana bebek demeyi kes," diye zayıfça itiraz ediyor.

Hiçbir kadına evcil hayvan ismiyle hitap etmedim. Bu doğru değil; çocukluğumdan beri Lettie'ye Lettie Bug derim.

Ama o kadar öfkeliyim ki, elimi bacaklarının arasından geçiriyorum ve şortunda ıslak bir nokta var, bu yüzden tekrar söylüyorum, "Bebeğim." Ağzını talep ediyorum ve parmaklarımı koşu şortunun astarının altında gezdiriyorum. "Beni istiyor musun?"

"Hayır."

Vücudum hareketsiz. Hayır mı dedi?

Aramızdaki tek boşluk pantolonunun içindeki kolumun genişliği. Dudaklarımız birbirine değiyor ve dudaklarının arasından mırıldanıyor: "Hiç hayır denmedi mi? Tabii ki her kız Dane Greathouse'a evet der." Sesinde yılan zehrinin izi var ve kıskanç Lettie'den hoşlanıyorum.

"Dün gece evet dedin. Tekrar tekrar," diye ekliyorum.

Belki farkında değil ama dudakları benimkilere doğru hareket ediyor. "Bu bir hataydı."

"Sakın bunu bir daha söyleme. Bunun bir hata olmadığını , yoksa şu anda benim için bu kadar ıslak olmazdın. Lettie, beni istiyorsun... ne kadar çok

seni istiyorum." Kalçalarını hareket ettiriyorum ve ne kadar sert olduğumu hissediyor. "Hata." Beni kışkırtıyor.

Ne yaptığını fark ederek kulağına doğru bir nefes alıyorum. Lettie her zaman istediğini elde etmek için istediğinin tam tersini söylemiştir. Aklımdan bir anı geçiyor.

"Benim için tavşan kazanma. Büyükannem ve büyükbabamla yaşamak bana yetiyor."

"Şu mükemmel küçük burnuna ve kuyruğuna bak, ama onu koyacak bir yerim yok." "Benim için bir tavşan kazanman hata olur."

Çemberlere zar zor sığan basket toplarını attığınız orta oyununa gidiyorum. Ve ona Şeker adını verdiği beyaz bir tavşan kazandım.

Geri çekilerek yüzünü ellerimin arasına aldım ve "Tavşan istemediğin konusunda ısrar ettiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum.

Gözleri birbirine kenetlendi. "Sugar'ı istedim," diyor ama Sugar'ın onunla eve gitmemesi suçmuş gibi bana nasıl baktığını hâlâ hatırlıyorum.

Gözleri yumuşak ve sırtışı avuç içlerime degecek kadar genişliyor.

"Sugar'ı istediğini biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü yapmamakta ısrar ettin," diye fısıldıyorum dudaklarının arasından. Gözlerinin içine bakıyorum. "Tıpkı şu anda yaptığın gibi. Seni tanıyorum, Lettie. Hiç kimse seni benim tanıdığım gibi tanıyamaz. Sen de beni en az benim seni istediğim kadar istiyorsun." Dudaklarımı indiriyorum, kaybolan sırtışının köşesini öpüyorum. "İtiraf et."

Gözlerini kapatarak mırıldandı, "Biliyorsun, biliyorum." "Biliyordum."

"Ukalılığı bırak. Sinir bozucu."

"Sanırım benim horozluğumu içinde istiyorsun," diye alay ederek ereksiyonumu karnında gezdiriyorum.

"Biliyorum, ama bilmiyorum. Bana günaydın mesajımı g ndermedin. En iyi arkadaşımla seks yaptıktan sonra anında unuttuğunu nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Kendimi parti sonrası pizza kutusu gibi atılmış hissettim. Lanet olsun, Dane, bana mesaj atmadın, hem de bugün. Küçük bir seksi konuşma ve anılar şerisinde bir yolculuk pantolonumu indirmek için yeterli değil."

"o?" Gülüyorum    nk  alingan olmasına bayılıyorum.

Lettie derin bir nefes alır ve homurdanır. "Tanrım, kızları yatağa böyle mi atıyorsun?"

"Hiç denemek zorunda kalmadım," diyorum, benden uzaklaşmak için kıvranırken.

"Doğru. Sen lanet olası Büyük Dane'sin. Oyun oynayacak vaktim yok, bunu biliyorsun. Seninle gelişigüzel seks yapamam. Keşke yapabilseydim ama yapamam. Olimpiyat takımında yer almak için antrenman yapmak ve yarışmak benim önceliğim. Kampüste ne yaptığın hakkında endişelenemem. Stresini kim , sana kim oral seks yapıyor ya da daha kötüsü."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir anda çift olamayız, değil mi? Ama kesin olan bir şey var, onu asla aldatmam.

Sonunda yirmi dakika önce bir mesajla bipleyen telefonunu eline alıyor. Sadece profilini, küçük ama düz burnunu ve dudaklarını görüyorum, bana  niversite birinci Gatlinburg'da çizdiğimiz bir karikatürü hatırlatıyor, ressam onun etkileyici gözlerini yakalamış ve dudaklarını dolgunlaştırmıştı.

"Günaydın mesajımı ne zaman gönderdin?" diye soruyor titrek bir nefesle.

Yanına gidip önündeki yatağa oturuyorum ve ellerini ellerimde tutuyorum. Üniversitede ilk kez, sarılacak birini istiyordum.

Başlamakta zorlanınca ellerimi sıkarak konuşmam için beni teşvik ediyor. zaman, "Sadece söyle. Nasıl hissedersen hisset, uyum sağlayacağım. Sadece belirsizlik içinde olamam. Belirli sınırlara ihtiya ım olduğunu en iyi sen anlarsın. En iyi arkadaşlar. Anladım ve yoluma devam ettim. Ama şimdi, zor olacak..."

"Bu sabah uyandım ve çok mutluydum. Yani annemle babam köpek almamıza izin verdiğinden beri hiç olmadığım kadar mutluydum."

Başını arkaya atarak gülüyor. "O gün oldukça mutluydun ama Stallions ile anlaştığın günden daha mı mutluydun?"

"Dün gece, hayatımdaki diğer günlerden daha mutluydum. Yüzümde boktan bir sırıtışla , telefonumu oturma odasında yerden aldım, şortumun içine soktum ve aşağı indim çünkü sana yatakta kahvaltı getirmek istiyordum."

"Neden?"

Kısa bir kahkaha attım, aynısından daha fazla yemeyi umduğumu bilerek, "Şey, itiraf ediyorum, sana bir tur daha yetecek kadar yiyecek vermek istedim. Ama aynı zamanda seni yerken izlemeyi sevdiğim için. Peynirli ve pastırmalı omlet yerken gözlerini kapatıp inlemen çok tatlı."

". "

"Yaparsın. Ve inlemeni duymak için her şeyi yaparım." Parmaklarım avucunun derisini kaydırıyor. "Dün gece..."

"Dane, Tanrım, odaklan. Belki de DEHB ilaçlarına ihtiyacı olan sensin. İstersen çantamda biraz var. Bu sabah beni bu otel odasında bıraktığında seni başka bir kadınla yemek yerken ve gülerken buldum."

Derin bir nefes aldım, "Sipariş vermek için restorana gittiğimde annemler Daisy ve ailesiyle oradaydı. Annem nerede olduğunu sordu, ben de 'Hâlâ uyuyorum' dedim. Böylece kahvaltı yaptık. Dürüst olmak gerekirse, seks yapmışız gibi görünmeden nasıl bilmiyordum. Hâlâ senin gibi koktuğumu biliyorum. Duş bile almamıştım. Telefonumu cebimden çıkardım ve şarjının bittiğini fark ettim. Daisy'nin ailesi Daisy'ye kampüsteki hayat hakkında birkaç ipucu verip veremeyeceğini sordu. Yemin ederim onunla flört etmiyordum. Sadece konuşuyorduk. Gittiler ve ben de ona en iyi kardeşlik partilerini ve sen ortaya çıktığında bunların çoğunlukla kampüs dışında yapıldığını anlatmayı neredeyse bitirmiştım. Babam benden hesabı ödememi istemişti çünkü bağıışçlarıyla yapacağı golf maçına geç kalmıştı. Garson nihayet gelene kadar bekledim, bekledim ve yerleştim. Asansörde kalabalık olduğu için on iki kat merdiveni koşarak ."

Dudaklarını yukarı ve yana doğru kıvrarak gülümsüyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Tam da verandadaki küçük kaçamağımızı başlatan pozisyon.

Hikâyemi düşünüyor ve vücudunun gevşediğini hissediyorum. "Tamam. Ama mesajı ne zaman gönderdin?"

"Süite girdiğimde kendi kendine mırıldandığını duydum. Telefonumu taktım ve Günaydın mesajını gönderdim. Bir dakika sürdü çünkü düşünmem gerekiyordu. Sen de bana bir tane gönderecek misin?"

"Bakma." Dudaklarını büküyor, bir mesaj yazarken telefona gülümsüyor.

Bip sesi geldiğinde telefonuma bakıyorum ve her iki mesajımızı da yüksek sesle okuyorum.

Günaydın, Lettie Bug. Tek istediğim senken kaçma.

Lettie: Günaydın, Büyük Dane. Koşmaktan nefret ama aşağı doğru köpek hareketi yapmayı çok isterim.

"Sen kötü bir kızsın."

"Çok kötü." Üzerime çıkabilmek için bir bacağını yana sallıyor. "Dün gece çok güzeldi; bugün yaramazlık yapmak istiyorum."

Ağzlarımız çarpışıyor ve dişlerimiz çarpışıyor. İkimiz de kendimizi kontrol edemiyoruz. Üzerindeki benim gömleğimi çıkarmaya çalışıyor ama ben onu durduruyorum.

"Hayır, sen benim gömleğimi giyerken seni becermek istiyorum. Ne kadar ateşli olduğunu biliyor musun?" Bu kadın için içimdeki ateş bir anda alevlendi.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıyor ve vücudunu sadece Stallions tişörtüm örtüyor. Parmaklarımla onu ıslatana kadar pompalıyorum ve sonra bavulunu yatağın dışına itip onu ters çeviriyorum.

"Oh."

"Bebeğim, hayatının orgazmını yaşayacaksın." Kıcını doğru pozisyona çekiyorum ve çelik gibi sert shaftımı ortasına hizalıyorum. Bu açı her şeyi ortaya çıkarıyor: kremsi uyarılmışlığı, pembe parlak kıvrımları ve büzülmüş deliği.

Kadifemsi kaslarına bastırırken yüzünü

buruşturuyor. "Durmamı ister misin?"

Başını sallıyor ama kasları geriliyor. İçine tamamen oturduğumda, kalçalarımı küçük daireler çizerek hareket ettiriyorum, onu biraz germeye çalışıyorum. Eğer yapmazsam, canı yanacak. Ellerim sırtına bastırıyor ve kalçalarımı yavaşça itiyorum.

"Aman Tanrım. Harikasın," diye övüyor.

"Beni çok derine götürüyorsun. Ama daha derine gidebilirim." "Daha derine mi?"

Kalçalarını yukarı çekip göğsünü yatağa bastırarak çıkardığı küçük seslerden zevk alıyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor, bebeğim. Beni içine çekişin... yavaşça. Ereksiyonum seni dolduruyor ve prezervatif için bile yer yok. Sadece sen ve ben."

Cinsel olarak birlikte olmamız, onunla ilgili kurduğum tüm şehvetli hayalleri aşılıyor. Onun kokusuyla sarhoş oldum. Duygularımla ayıldım. Bağlantımızla sarhoş oldum.

"Hmm... evet, orası."

Biliyorum. Bir şekilde onun neyi seveceğini biliyordum. Doğru kız. Doğru zaman, sonunda.

Öfkeli bir tempo tutturduk ve o sürekli "Dane" diye bağırdı. Saçlarını geriye doğru çekiyorum ve parçalanırken onu öpüyorum. Orgazmının onu sıkıştırdığını hissediyorum, kasları bizim müziğimizle davul gibi titreşiyor.

Dişlerim kızarmış derisini sıyrıyor. "Bunu daha önce nasıl yapmadık?"

Vücudu toparlanırken konuşamıyor. Karnım binlerce mekik çekmişim gibi yanıyor. Gerilim artıyor ve ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. Saçlarımdan ve yüzümden onun da ince bir ter tabakasıyla kaplı vücuduna ter damlıyor. Saçlarını daha fazla çekerek ve onu göğsüme geri getirerek soruyorum ya da talep ediyorum. "Benim için gel, bebeğim. Sadece bir kez daha."

"Ben... Ben... daha sert. Saçı, daha sert çek," diye hırıltılı bir yalvarışta bulundu.

Kahretsin, o mükemmel bir partner. Gerdikçe canını acıtacağımdan korkuyorum ama nefesi kesiliyor, "Evet, evet."

Bitmemesi için yavaşlamaya çalıştıkça bacaklarımdaki sinirler geriliyor ama bunun için insanüstü güçlere sahip olmam gerekiyor, o yüzden gömüyorum

kendimi mümkün olduğunca içine soktum.

Saçlarını tutmaya devam ederken onu dört ayak üzerine itiyorum ve parçalanana kadar birkaç kez daha içine giriyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve tohumumu içine dökerken vücudum sertleşiyor. Lettie'yle seks sanki ilk kez yaşıyormuşum gibi daha da heyecanlı geliyor.

"Ne kadar kötü bir kız."

Saçlarını savuruyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "İyi kız demen gerekmiyor muydu?"

Kollarımı karnına dolayarak yatağa yığılıyoruz ve kulağına "Sen çok kötü bir kızsın ve ben buna bayılıyorum" diye inliyorum. Boynunu ve yanağını öperken, "ok mu ağırım?" diye soruyorum.

"Biraz, ama lütfen ."

Aramızdaki bağın tadını çıkararak, benim vücudum onunkini sararken kalıyoruz. Benim için vcutlarımızın birbirine yağışması, terimizle bir arada tutulması hoşuma gidiyor.

Sonunda, göğüs göğüse gelene kadar kıpırdanıyor. Berrak yeşil gözleri çok fazla duyguyla benimkilere bakıyor. Ama Lettie cevap istediğinde inatçı bir boğa gibi oluyor. Bir eli sırtıma sarılmışken, diğer i yüzümdeki saçlarımı okşuyor. "Hâlâ ileriye dönük ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyor."

Lettie lazerle odaklanmış durumda, bu yüzden ilaçlarını aldığını ve onlara geri dönmeye alıştığını biliyorum. Ve Lettie bir şeyi kafasına koyduğunda, peşini .

İlk kez keşke ilacını almasaydı diyorum ve sonsuza kadar bu dürtüsel anın içinde kalabilirdik.

Yirmi Üçüncü Bölüm

LETTIE

"Ohhh, tam zamanında geldin." Büyükanнем kollarını bana dolayarak sırtıma vuruyor. "Siz ikiniz burada olmadan çok yalnızım."

Dane'i belinden sıkıyor. "Sanırım seni gördüğümde beri birkaç santim daha uzamışsın." Kucaklamadan çıkıyor, onu görmek için boynunu kırıyor. "Ve daha da iyi görünüyorsun. Sonunda o vücuda giriyorsun. Sence de öyle değil mi Lil Bit?"

Evet, vücuduna kefilim ve vay canına, onu nasıl kullanacağını biliyor.

"O iyi." Büyükanнем bana her zaman Küçük Bit derdi. Dane'e gizlice baktığımda, bana verdiği gülümseme vücudumda çığ gibi büyüyen duygulara açıyor.

"Neyin var senin? Yüzün sanki üzerinde yumurta kızartabilirmişim gibi görünüyor," diyor büyükanнем.

Dane elini sırtıma atıyor ve beni kurtarıyor. "Ne için tam zamanında geldik, Büyükanнeler?"

O ailemizin bir parçası. Dane hiçbir zaman bana ya da büyükanнемle büyükbabama bizden daha değersizmişiz gibi davranmadı. Kurutma makinemizin olmaması ve kıyafetlerimizi çamaşır ipine asmak zorunda kalmamız hakkında tek kelime etmedi. Yol kenarından aldığımız, bizden yirmi yıl daha eski çiçekli kanepeye otururdu. Aslında Dane karavanımıza gelmeyi benim onun evine gitmeyi sevdiğim kadar severdi ama bunlar farklı deneyimlerdi.

Onun evinde saklambaç oynadık, film izledik ve bodrumda masa tenisi oynadık. Annesi bana nasıl düzgün bir sofrayı kuracağını öğretti. Peçete ve çatal tabağın solunda, bıçak ve kaşık su ile birlikte sağda

Sağdaki tabağın hemen üstündeki bardak. Yaşım ilerledikçe, daha resmi bir akşam yemeği partisi için şarap kadehleri, tatlı, ekmek ve farklı yemekler için çatal ve kaşıkların nereye dizileceği ile bir masa kurmayı öğrendim.

Bizim evdeyken derede balık tuttuk, çamaşır ipini ağ olarak kullanarak voleybol ve badminton oynadık ve büyükanneme bahçede, Paps'e de tamir işlerinde yardım ettik. Dane'in el emeği hakkında bildiği her şey büyükannem ve büyükbabamdan geliyor.

"Biraz çalı fasulyesi koparmamız lazım. Paps onları çoktan bahçeden topladığı için şanslısın."

Onu arka verandaya kadar takip ediyoruz ve yırtık pırtık iki çim sandalyeye oturmamızı işaret ediyor. Dane milyonlar kazandığında ne olacak? Hâlâ bu sandalyelerde oturup fasulye mi ayıklayacak? Midem birazcık bulanıyor.

"Büyükanneler, neden onlara çıtçıtılı fasulye demiyorlar?" diye soruyor.

"Bilmem. Annem onlara çalı fasulyesi derdi ve yeterince hızlı koparmazsanız yılan gibi acımasız olurdu."

Büyükannem bir keresinde bana anneme karşı çok hoşgörülü davrandığını çünkü onun da kendisinin hissettiği reddedilmişlik duygusunu hissetmesini istemediğini söyledi. Ve büyükannem annemin uyuşturucu bağımlılığının, istediği gibi gelip gitmesine izin verilmesinin doğrudan bir sonucu olduğuna inanıyor. Hepimiz korkularımızla kararlar alırız ve bence büyükannemin en büyük korkusu, katı olması halinde kızının annesinden nefret ettiği gibi ondan da nefret edeceğiydi.

Bana çok daha sıkı bir tasma takmıştı. Tabii ki Dane'le birlikteydim ve büyükannem ve büyükbabam ona tamamen güveniyorlardı. Yani yanlış, acele kararlar verdiğimde bile, Dane beni güvende tutmak ve eve götürmek için oradaydı.

"Siz üniversiteliler unutmuş olabilirsiniz," diyor bize bir kez göstererek ve boğuk bir sigara sesiyle kıkırdarak. "Onları çoktan yıkadım. Sadece kenarlarını koparın ve ipini çekin."

". "

"Ben içeride Pazar bitiriyor olacağım."

Öğle yemeği ya da akşam yemeği yerine vittles dediğinde, aklımdan utanç geçiyor. Neden böyle söylemek zorunda ki?

"Yemekleri severim." Dane gülüyor. "İşimiz hemen bitecek. İri, güçlü bir adamın yapmasını istediğin başka bir şey var mı?"

"Paps odun kesiyor, döndüğünde ona sorun."

Büyükannem içeri girdiğinde ucuz kapının çarpmasına izin verirken ona bir fasulye fırlatıyorum ve o bir tane fırlatıyor. Sonra iki tane. olduğunu anlamadan, ortaokuldaymışız gibi gülerek yeşil fasulye kavgasına tutuştuk.

Dane, "Bunları toptasak iyi olur, yoksa Büyükannem derimizi yüzecek," diyor. Çömeliyor ve ellerini birleştirerek bir kâse yapıyor. "Onları ellerime at. Iskalayan her biri için beni öpmek zorundasın."

"Tabii ki hayır. Bu dudaklar için çalışmalısın." Dudaklarımı büzüp birkaç kez hafifçe vuruyorum. Dane'in göğsünde bir homurtu yuvarlanıyor. Fasulyeleri Dane'in geniş avuçlarına atarken bilerek ıskalamam gerekirdi, bu yüzden sadece birkaç tane kaldığında, "Hepsini fırladıktan ellerime atabilirsen, beni iyi geceler öpmene izin veririm. Anlaştık mı?"

Bana çarpık bir gülümseme vererek ayağa kalkıyor ve alanımı işgal ediyor. "Anlaştık." demeden önce dili dudaklarının kenarında geziniyor. İyi bir nişancı olduğumu unutuyorsun."

Evet, öyle. Sadece elleriyle değil.

Geriye doğru yürüyor, kirli fasulyeleri koltuğuna bırakıyor ve sonra kalanları alıyor. Dane ilk fasulyeyi fırlatıyor ve fasulye başparmağıma çarpıp yere düşüyor. Gizliden gizliye hayal kırıklığına uğradım. Bir iyi geceler öpücüğü istemiştim.

"Bir şans daha?" Dane yalvarır.

Eğer Dane'e şimdi teslim olursam, yattığı diğer sürtükler gibi olacağım. Ayrıca, bunun nereye gittiğini bilmeden öpüşmeye ve seks yapmaya devam edemeyiz. Açıkçası ikimiz de seksi seviyoruz ama düşünmemiz gereken bir de arkadaşlığımız var.

"Özür dilerim." Omuzlarımı silkiyorum ve gülümsüyorum. İstesem bile ayaklarına kapanmayacağımı şimdi öğrenmesi onun için daha iyi.

"Ama..."

"Şuraya bakın," diyor büyükbabam, "En sevdiğim iki insan." İkimizi de birer kolumuzdan tuttuğu gibi içten bir kahkaha atıyor.

"Lil Bit, gel bana yardım et," diye bağılıyor büyükanne açık mutfak penceresinden.

"Geliyorum." Ayak parmaklarımın üzerine basarak Paps'in yanağına bir öpücük konduruyorum.

Büyükannem bana el mikserini uzatıyor. Süt, tereyağı ve tuzu ve mikseri fişe takmadan önce kaseinin yanına koyuyorum.

"Sadece göz ."

"Bana sadece ne kadar olduğunu söyleseydin daha kolay olurdu."

Büyükannemin zor ama çoğunlukla mutlu bir hayatı oldu ve de onun mutluluğunun nedenlerinden biri olduğumu düşünmek istiyorum. Ama onun sözleri bana her zaman iki şeyden birini yaptırır: gülmek ya da düşünmek.

"Hayat patates püresi gibidir; bazen topaklanır, bazen de ipek gibi pürüzsüz olur. Dane ile aranızda neler oluyor? İpek gibi pürüzsüz bir aşamada mıyız?" diye soruyor.

Akıl mı okuyor?

"Ne demek istiyorsun? Dane ve ben her zaman neyse ."

"En iyi arkadaşlar ve daha fazlası değil mi?" Duraklıyor, spatulasını daireler çizerek hareket ettiriyor. "O çocuğun sana nasıl baktığını ve senin nasıl saklamaya çalıştığını gördüm."

Nasıl bilebilir ki? Vızıltının sorularını bastıracağını umarak mikserin sesini sonuna kadar açıyorum.

"Çok hızlı gitme; patatesleri sertleştireceksin." "Bu bir şey için metafor mu?" diye sordum.

"Sadece ."

Bunun için biraz geç.

Dane ve beni mi yoksa patatesleri mi kastettiğini bilmeden mikseri orta hıza düşürüyorum. Önce tereyağını ekliyorum, böylece sütü karışıma dökmeden önce eriyor. Bir tur daha karıştırdıktan sonra tuz ve karabiberle tatlandırıyorum. Büyükanne koluma eğiliyor, kendi kaşığını kremalı karışıma daldırıp tadına bakıyor. "Mükemmel, çocukları yemeğe çağır."

Büyükannem annemi on altı yaşındayken doğurmuş, annem de bana on beş yaşında hamile kalmış, yani büyükannem çoğu arkadaşımın annesinden daha yaşlı olmasına rağmen,

Çok fazla değil. Güzel, hatta yıpranmış ve yıpranmış. Ama parası olsaydı ve umursasaydı, ev kadını dergilerinden birine çıkabilirdi. "Yılın Terzisi Patates Püresi Tarifini Paylaşıyor."

Paps ve Dane'e yemeğin hazır olduğunu söylerken etrafıma bakıyorum, kulübenin yanındaki paslanmış kırmızı çim biçme makinesinden kanepenin üzerinde asılı duran aynı İsa resmine kadar hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorum.

Yeni bir şey almıyorlar ve sadece ihtiyaçları olanı alıyorlar, başka bir şey almıyorlar. Paps dua ederken başımızı eğiyoruz. En son ne zaman dua ettiğimi hatırlamıyorum, bana bir country şarkısını hatırlatıyor.

Bizim evde büyükannem her şeyi kaselere koyar ve herkes bir porsiyon alacak şekilde elden ele dolaştırırız. Tabii ki Dane'e iki domuz pirzolası, patates püresi ve Dane'in en sevdiği garnitür olan pastırmalı ıspanak için kendi kasesini hazırlıyor.

"Genç bayan, yarışmalarınız için hazır mısınız?" Paps soruyor.

"Sanırım öyle. Bir süre Jasper Cole ile antrenman yapacağım. En son gösteri atlama dalında Olimpiyatları kazanmıştı."

"Derslerinle ilgili her şeyi çözdün mü? Olimpiyatlar hayattan bir kesit; sonsuza kadar at binerek para kazanamazsın," diye soruyor büyükanne.

Benim için bu küçük kasabadan daha fazlasını istiyor. Bazen benim aracılığım ile yaşadığını düşünüyorum, her zaman derslerimle ilgili her ayrıntıyı ya da kiminle tanıştığımı veya yeni bir restorana gidip gitmediğimi öğrenmek istiyor. Akdeniz restoranından bahsettiğimde, içerdiği lezzetleri bilmek zorundaydı ve sanki yemek ağzındaymış gibi gözleri kapandı. Keşke Lexington'a daha sık gelseler ama yılda sadece bir kez Dane's maçına geliyorlar ve gece kalmadan geri dönüyorlar. Bu yıl onlara bir otel odası ayarlamayı ve onları farklı restoranlara götürmeyi aklıma not ettim.

Dane araya giriyor çünkü büyükannem gerçekçi biri ve eğitimimi tamamlamamı istiyor. "Büyükanne, her zaman yaptığı gibi her şeyi halletti. Lettie iyi bir kız oluyor." Sırıttırıyor ve imalı sözleri yüzümün kızarmasına neden oluyor. Çabucak ağzımı kapatıyorum, böylece o da bunu fark etmiyor. Bizi açığa çıkarmaya mı çalışıyor?

"Madem öyle diyorsunuz. İzninizle," diyerek masadan kalkıyor, turuncu Tupperware sürahisinden tatlı çayı alıyor ve bardaklarımızı yeniden dolduruyor. Tantana yapmadan, Büyükanne Anneler Günü'nü kutladığımız zamandan kalma kullanılmış kâğıt mendillerle doldurduğu bir kâğıt market poşetini kapıyor.

"Erken doğum günün kutlu olsun. Keşke yarışmalarına gelebilseydik ama bilgisayardan izleyeceğiz. Allen gelip televizyonda oynatıp oynatamayacağına bakacak, böylece telefonda o kadar küçük görünmezsin."

Doğum gününe aylar var ve Allen baba tarafından amcam. Bir avcılık şirketi var.

"Bana bir şey almana gerek yoktu." Genellikle JCPenney'den bir şeyler sipariş eder ya da Kohls'dan alışveriş yapmak için Ashland'a gideriz.

"Aç ," diyor Dane, sandalyesini benimkine yaklaştırarak.

Çiçekli kâğıdı yere atıyorum ve çantaya göz atıyorum. Yukarı baktığımda yüzlerindeki gururu . Siyah, uzun çizmeleri çıkarırken gözyaşlarım göz kapaklarımın içinde kayıyor. "Bu çok fazla."

İlk aklıma gelen, Dane bunların parasını ödedi mi? Bunlar Paps'in iki haftada kazandığı kadar tutuyor. Benim için hep çok şeyden vazgeçtiler. Yeni bir kanepeleri, lambaları ya da şu süslü sıfır dönüşlü çim biçme makinelerinden biri olmamasının sebebi benim. Hıçkırı hıçkırı ağlamama iki saniye kaldığını hisseden Dane sırtımı ovuyor. İlaç almamın ikinci günü, yani vücudum hâlâ alışmaya çalışıyor. Bugün daha az depresyundayım ama bunun DEHB'den çok Dane'le seks yapmamızla ilgili olduğuna inanıyorum.

"Seninle gurur duyuyoruz, Lil Bit. Ne kadar gurur duyduğumuzu asla bilemezsin ve seni yarışırken görmek için seyahat parası harcayamasak da, bu kadar ileri gittiğin için ne kadar mutlu olduğumuzu bilmeni istiyoruz."

Paps de aynı fikirde, "Kesinlikle öyleyiz. İş yerindeki herkese senin ve o atın birbirinize nasıl yapıştığınızı anlatıyorum."

Ona sarılmak için hamle yapıyorum ve sandalye devrilerek ikimizi de sarmaşık kenarlıklı beyaz muşamba zemine götürüyor. Paps ve Dane bizi kurtarmaya geldiler ama Büyükanne ve ben sırt üstü yatmış, kıkırdıyorduk. "Seni seviyorum büyükanne."

"Sadece hayatından memnun olmanı ve üniversitenin her dakikasının ve bu rekabet günlerinin tadını çıkarmanı istiyorum. Seni Paps'inin beni mutlu ettiği kadar mutlu edecek birini bulmanı istiyorum. Hep öyle oldu."

Paps onu yerden kaldırıp kollarına alıyor ve burnundan öpüyor. "Seni seviyorum, Winnie."

"Seni seviyorum, George."

Dane ve ben hep birlikte "ahh" dedik. "Botlar için teşekkür ederim; çok güzeller." Yalan da söylemiyorum. Derinin dışı tereyağı kadar yumuşak ve pürüzsüz. Elimi derinin üzerinde gezdiriyorum, sonra oturup ayağıma geçiriyorum karavanın etrafında atlı bir prenses gibi zıplıyorum. Tüm bu süre boyunca, Dane'in bakışları beni takdir ederken gitmeme izin vermiyor.

Sonbaharın ilk günlerinde ormana bakan arka verandada oturup Ho-Ho keki yiyor ve bir bardak süt içiyoruz. Yapraklar yeşil ve sarıların daha açık tonlarına dönüşüyor, ancak birkaç hafta içinde ağaçlar kırmızı ve turunculara dönüş. Burada yaşamamanın özlediğim yanlarından biri de bu; çok güzel ve rahatsız edilmemiş.

Onlara hoşça kal öpücüğü veriyor ve arayacağımıza söz veriyoruz.

Dane kapımı açıyor ve ben de cipin içine giriyorum. İnanılmaz bir hafta sonu geçirdik ve eğer deneyimlerimi sıralamam gerekseydi, şöyle olurdu:

- 1) Dün gece Dane ile sevişmek
- 2) Bu sabah Dane ile seks yapmak
- 3) Dane ile o plastik sandalyelerde oturup fasulye çıtlatıyorduk.
- 4) Büyükkannem ve büyükbabamın hediyesi.

Hediye harika ama maddi şeyler ilişkilerimizin önüne geçmemeli. Her ne kadar Dane benim için sırada ne olduğu hakkında konuşmak istemesem de, konuşmak zorunda olduğumuzu biliyorum.

Hediyem, büyükkannemin yağlanmış ıspanağı ve patates püresi hakkında sohbet ediyoruz ve sonra Dane'in babası arıyor ve birkaç dakika boyunca onun okul ödevleri ve basketbol hakkında konuşuyorlar. Bazen başka bir şey hakkında konuşup konuşmadıklarını merak ediyorum.

Telefonu kapattığında, "Artıların ve eksilerin bir listesini yapalım" dedim. "Liste mi? İlişkımız bir listeye tanımlanmamalı" diye karşı çıkıyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

DANE

Neden bu kadar karşı konulmaz? Botlarını okşarken, bu hafta sonu bana dokunma şeklini yeniden yaşadım. Kalçasını sıkarak ona yandan bir bakış attım ve o da karşılık olarak sarsıldı. "Ahh. Tatlı etimin sıkılmasını aleyhte sütuna yazıyorum."

Dizinizin hemen üstünü sıktığınızda buna tatlı et diyoruz. Aynı anda hem gıdıklar hem de acıtır. "Hadi bebeğim. Senin tatlı etini yediğimde, doyamadın." Göğsümün bir kahkaha yükseliyor.

"Dur. Sen..."

"Seni kızartmak. Evet, seninle ilgili en sevdiğim iki yeni şey, Lettie. Kızardığında ya da kızardığında." Kalçasını ovuyorum, ileri geri, ona bu şekilde dokunmak dağlarda olmak kadar doğal geliyor.

Arkadaştan fazlası olmanın artı ve eksilerinin bir listesini yapmak istiyor. Bu beni şaşırtmadı çünkü Lettie'nin zihni böyle çalışıyor. Bir liste yapar ve kontrol eder. Bazen önce yapar ve sonra kontrol eder. Bir de spontane tarafı var. Hafta sonu seks maceramız bu kategoriye giriyor.

Biz gençken liste yapardık. O zamanlar, dışarıda olmak isteyen erkekler isterdi. Cep telefonları ve video oyunları bizim yaş grubumuzun hayatını ele geçirmişti. Ve ben ona Noel'de bir cep telefonu alana kadar Lettie'nin bir cep telefonu yoktu. Ama ona telefonu verdikten sonraki ilk sabah, sabah mesajlaşmalarımıza başladık.

Günaydın. Calculus mu Trigonometri mi?

Lettie: Günaydın. Twain mi
Hemingway mi?

O matematiği seviyor, ben de okumayı. Her zaman bir seçim olarak başladı. Bazen mesajla cevap veriyorduk ama daha çok avluda öğle yemeğinde ya da okula giderken yüz yüze konuşuyorduk. Kiminle çıkmayı tercih edeceğimizi ya da kimin daha yakışıklı olduğunu sormaya dönüştü.

Ben: Josh mu Henry mi?

Lettie: Jenny mi Kim mi?

O zamanki listesini düşünüyorum ve bilinçaltında benim gibi birini istiyordu. Ya da belki beni istiyordu. İstiyor muydu?

"Tamam, hadi yapalım," diyorum ve kafasını bana doğru çeviriyor. Gözleri kocaman, muhtemelen seks yapmak istediğimi düşünüyor. "Liste, Lettie. Liste." Yutkunuyor ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Sen bir artı söyle, ben de bir eksi söyleyeyim, sonra yer değiştirelim," diyor. "Artıları: Tadın şekerli kurabiye gibi... çok tatlısın."

Yüzü kızarır ve başını sallar. "Eksi: Hazırlıksız. Prezervatif yok."

"Ne? Babamın bağış gecesinde seks yapmak benim radarımda değildi," diye itiraz ediyorum. Başını eğiyor ve sırtıyor. Şimdi sıra bende. "Eksi: Basketbola konsantre olamayacağım çünkü seni düşünüyor olacağım."

Üniversitenin son üç yılından çok da farklı değil. Ama ilk iki buçuk yıl boyunca onu aklımdan çıkarmak için yatıp kalktım. Kısa vadede işe yarayabilir ama dün gece kendimi kaybettim.

"Artı: İhtiyaçlarımı karşılamak için erkek bulmama gerek kalmaz." Benimle flört ederken yanakları yuvarlaklaşıyor ve kaşları oynatıyor.

Onu başka bir erkekle düşünürken sesim alçak, hırıltılı bir tona dönüşüyor. "Her ihtiyacını karşılayabilecek tek kişinin ben olduğumu ikimiz de biliyoruz." Otoyoldan çıkıp yan bir köy yoluna giriyorum ve uzun bir araba yoluna park ediyorum. Koltuğumu geriye ittim. Onu kucağıma çektim. Kulotunu kenara çekip parmaklarımla içini dolduruyorum. Çok geçmeden nefes nefese kaldı ve adım dudaklarından iki heceymiş gibi döküldü: "Da...ane."

"Artı: Her gün inlemeni duyabilirim."

Lettie gözlerini devirerek alay ediyor. "Belli ki bu senin için sadece seksle ilgili, ciddi olmamız gerek. Mahvetmemeye çalıştığımız şey arkadaşlığımız."

"Ben ciddiym. Seninle her gün seks yapmak beni gevşetir ve stres seviyemi düşürür, takım arkadaşlarımdan biriyle yatağa girebileceğini yutmak zorunda kalmam. Çünkü bu boktan nefret ediyorum. O adamların hiçbiri seni hak etmiyordu, Lettie. Hiçbiri."

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Tek gecelik ilişkilerinde nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Kızları odana götürürken ve kızlar her pantolonunun üzerinden seni avuçlayacak kadar ileri gittiklerinde hissettiğim mide bulandırıcı duygu. Sahte tırnakları karın kaslarında geziniyor, sana emrettiğin her türlü yaramaz seks hareketini yapacakmış gibi bakıyorlardı. Asla o standartlarda yaşayamam."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, standartlar mı? "Şaka yapıyorsun, değil mi? Sen altın standartsın. Diğer kızları karşılaştırdığım standart sensin."

Gözlerinin içine baktığımda, bu bana bir ton tuğla gibi çarptı. Onu en iyi arkadaşımdan daha çok seviyorum. Ama aynı zamanda onu kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Belki daha da iyi. Bazen kendimizi gerçekte olduğumuz gibi görmeyiz. Kendi güzelliğimizi ve kusurlarımızı görmektense başkalarınınkini görmek daha kolaydır. Lettie onu sevdiğimi anlayamıyor ve bildiğim halde çıldırıyorum. O kadar uzun zamandır birbirimizin yanındayız ki duygularım birbirine karışıyor ve onu kaybedemeyeceğimi biliyorum.

Neden benim için bir kadın timsali olduğunu hissettiğimi açıkladığımda, dudaklarını benimkilerle örtüştürüyor, üst dudağımı nazikçe kendi dudağına alıyor, sonra ben de onun cömert alt dudağını kendi dudağıma alıyorum.

Kalçalarını nazikçe yuvarlayarak altında sertleşmemi sağlıyor. Ağızlarımız birbirine dolanmaya, şapırdamaya ve keşfetmeye devam ediyor.

Kendini köpürtmeye çalışırken alnını benimkine yaslıyor. Şortumun ıslandığını hissediyorum. Lettie kasıklarına sürtünüyor ve taşaklarını karıncalanıyor. "Neden seninle kuru sürtünme mükemmel olmak zorunda?" diye soruyor, bir ağız dolusu havayla zorlanarak.

Kalçalarını daha hızlı hareket ettiriyorum, iz bıraktığımı bildiğim boynunun narin derisini emiyorum. Kendini benden kaldırıyor ve sertçe geri iniyor, yuvarlanıyor

Karın kaslarım, sonra ereksiyonum. Lettie omuzlarımı kavırıyor, kapalı klitorisini ucuma sürtüyor ve kalçalarını aşağı itiyorum, böylece hava kalmıyor.

Orgazmına yenik düşüyor ve saçları perde gibi yüzümün kenarlarına düşüyor. "Dry humping hiç bu kadar iyi hissettirmiş miydi?" diye soruyor kısık bir sesle,

Taşaklarım o kadar sıkı ki koltukta ayarlamaya çalıştığımda acıyor. Teninin üzerinde gülererek, "Yıllardır yapmadım ama birlikte yaptığımız her şeyin harika hissettireceğine dair bir his var içimde" diye cevap veriyorum.

Ben Lettie'yi korkutmadan nasıl hissettiğimi anlatmak için hangi kelimeleri kullanacağımı düşünürken birbirimize sarılıyoruz. Aşk kelimesini kullanmadan. Birbirimize duyduğumuz aşkı sonsuz aşkla karıştıramayız. Henüz değil.

Saçlarını iki kulağının arkasına sıkıştırarak orgazm sonrası parıltısını inceliyorum. Boğazımı temizliyorum. "Yatma şeklimin kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama... Ben sadece seni başka erkeklerle izleyerek her günü atlatmaya çalışıyordum. Futbol şenliği gecesi, daha iyi olmak için bilinçli bir karar verdiğim geceydi. Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun. Sana asıldığımı bildiğim halde rastgele kadınları yatağa atmaya devam edersem o pisliklerden daha iyi olamazdım."

Sözlerim kafasına dank ederken gözleri etrafta geziniyor ve sonunda benimkilere takılıyor. "Ben de tam olarak aynı şeyi yaptım. Sanırım bu bir artı, aynı şekilde hissediyoruz. İkimiz de başka insanlarla birlikte olmak istemedik." Lettie alt dudağını dışarı çıkarıyor ve ağır bir iç çekiyor. "Ama gezegendeki en iyi arkadaşlığı mahvetmeden nasıl bir çift olarak birlikte olabiliriz?"

Güzel soru, Lettie. Güzel soru.

Yirmi Beşinci Bölüm

LETTIE

"Seks sırasında üç orgazm. Üç," diye fısıldıyorum, o kadar heyecanla bağırıyorum ki Brooke beni banyoya itiyor.

"Ne? Dane ile mi? Neden bana mesaj atmadın?"

"Zaman yoktu. Asansörde bana oral seks yapmadan önce yemek, dans ve biraz sevişme oldu. Senin aşk romanlarından fırlamış gibiydi. Ona bir plan verdin mi? Çünkü dili konusunda çok yetenekli."

"Tamam, . Anladım. Peki, sonra ne oldu?"

"İyiliğine karşılık verdim. Aman Tanrım. Buna inanabiliyor musun? Ve sonunda var olduğunu bile bilmediğim bir seks yaptık, çok şehvetliydi. Gözlerini benden hiç ayırmadı. Çoğu erkek sadece işini yapar ve ben de numara yapmak zorunda kalırım... ama Dane'le değil." Sevinçten hoplayıp zıplıyorum ve Brooke ağzımı kapatmak zorunda kalıyor. Çok yüksek sesle çığlık atıyorum.

"İkiniz ne kadar zaman kaybettiniz? Uzun zamandır sana traşlanmış buzun icadından bu yana en iyi şeymişsin gibi baktığını söylüyorum." Beni kucakladı.

"Icees'ı çok seviyor." Kaşlarımı oynatıyorum ve elini sallayarak devam etmemi işaret edince duraklıyorum. "Ertesi sabah uyandığımda yatakta yoktu, bu berbat. Telefonumu kontrol ettim ve ondan da bir mesaj yoktu. Ve biz her zaman sabah mesajı göndeririz." Ona bugünün sabah mesajlarını gösteriyorum. "Sonra onu hiçbir şey olmamış gibi başka bir kızla kahvaltı ederken buldum."

"Ne dedin? Hayır. Bu Dane'in yapacağı bir şey değil."

Brooke klozet kapağını katlayıp oturuyor, ben de lavabonun üzerine nefes alıyorum. "Hayır, çok abarttım. Kolayca açıklanabilir bir şeydi ve ilişkimizde yeniyiz."

"Dur bakalım. Bir ilişkin var mı?" diye soruyor, ağzını iki yana açarak.

"Hiçbir fikrim yok ama bir tartışmadan sonra dünyayı sarsan bir seks yaptık. Sonra Granny's'e gittik ve fasulye çitledik. Hayatımın en güzel kırk sekiz saatiydi."

Sırtarak ellerimi tutuyor ve "Seks mi, fasulye çitlatmak mı?" diye soruyor. Brooke kaşlarını kaldırdı, fasulye koparmanın ne anlama geldiğini anlamamıştı.

"İkisi de çünkü bu hâlâ aynı en iyi arkadaşlar olacağımız anlamına geliyordu."

Kapı çalınıyor ve açtığımda Flynn'in yeni kız arkadaşı Presley bacak bacak üstüne atmış duruyor. "Üzgünüm, gerçekten gitmem gerek. Üç kişi için yeterli yer var mı?"

Onu sadece bir aydır tanıyor olmama rağmen, tam benim tarzımda bir kız. Flynn ve Presley, Brooke'un eski dairesine taşındı ve oda arkadaşlığı daha da ilerledi. Taze yüzü ve futbolcu vücuduyla tam bir Amerikan kızı.

Banyodan çıktığımızda Dane, Reed, Logan, Flynn ve Mac Callaghan mutfak adasının etrafında duruyor. Mac birasıyla bizi işaret ediyor. "Kızlar neden tuvalete çift olarak gider? Bu çok garip." Sevgilisi Harper'la içeri girerken koluna bir şaplak atıyor.

"Daha iyi bir soru, oteller neden tuvaletin önüne boy aynası koyar? Kim kendini kaka yaparken izlemek ister ki?" Ben soruyorum.

"Gözlemlerine bayılıyorum." Dane arkamdan yaklaşıp omuzlarıma masaj yapıyor, sonra kulağıma fısıldıyor, "Brooke'a söyledin mi?"

"Ona ne söyleyeceksin?" Nefesinden tüm vücudum karıncalanmasına rağmen etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Bedenlerimizi çeviriyor, böylece iri gövdesi beni gizliyor. "Onlar bizim arkadaşlarımız; onlara söylemeliyiz."

"Ne olduğumuza asla karar veremedik... tam olarak." Bu konuşma beni endişelendiriyor, bu yüzden etrafında dans ettim. İstedğim son şey, çıkarları olan arkadaşlar olduğumuzu ilan etmesi.

"Onlara göstermeye ne dersin?" Elleri kollarımda geziniyor ve yüzüme iniyor. Dudakları yaklaşıyor ve neredeyse bir ilk öpücük gibi. Uzun parmakları saçlarıma dolandığında ve dudakları dokunduğunda herkes kayboluyor ve arka planda kayboluyor. Onun içinde erirken ağzımın içine mırıldanıyor: "Vücudunun bana verdiği tepkiyi seviyorum."

Öpüşmeyi kestiğinde arkadaşlarımız alkışlıyor ve Reed "Tam zamanı" diyor.

Dane'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrılır. "Kesinlikle öyle."

Mac gösteriyi izliyor. Kampüsteki her sporcuyla tanıyor çünkü kendisi hem beyzbol hem de futbol oynayan çift sporlu bir sporcu. Birkaç yıl önce Logan ve Hagan'la oda arkadaşı olduğu için bu grupla arası çok iyi. "Logan, bana 50 dolar borçlusun."

Logan pantolonundan cüzdanını çıkarır, parasını karıştırır ve Mac'e elli dolar uzatır.

Dane soruyor, "Neden?"

Logan dudak bükerek Dane'in sırtını sıvazlıyor. "Mac, Lettie'yle ne kadar sürede bir araya geleceğinize dair benimle iddiaya girmişti. Ben asla dedim çünkü arkadaşlığınızı kaybetmek istemiyordunuz. Mac, NBA gelmeden önce bu sömestr dedi. Adil bir şekilde kazandı."

Mac parasını sayar ve şortunun içine sokar.

Tüm çocuklar verandaya doğru yönelirken Dane'in "Lettie ve ben ne zamandır sohbet konusu olduk?" dediğini duyuyorum.

"Geçen yıl Brooke'un evinde Lettie ile kaldığından beri. Bu çok açıktı," diyor Flynn, "Neredeyse Reed'in koçun kızını bizden saklamaya çalışması kadar açıktı."

Evy, Harper ve Logan'ın bebeğini kontrol etmek için merdivenleri tırmanırken Brooke başını sallıyor. Bu gece sadece Evy var çünkü Brooke'un babası Caleb'e bakıyor ve hokey antrenmanları tüm hızıyla başlamadan önce mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyor.

Evy sırt üstü yatıyor, ayaklarını tekmeliyor ve Harper'a uzanıyor. Üzerinde "Bir düğme kadar sevimli" yazan bir tulum giyiyor ve küçük tozlukları

Her yerinde çok renkli düğmeler var. Ve onu kaldırdığında, alt kısmında üç sıra fırır var.

Onu dolaştırıyoruz ama piyangoyu ben kazanıyorum ve onu aşağıya taşıyorum. Dışarı çıktığımızda Dane, Logan ve Reed'i fark etmek çok kolay. Dane en uzunumuz ama Logan ve Reed'le aramızda sadece birkaç santim var.

Logan kollarını açarak bana doğru ilerliyor ve Evy onun babası olduğunu hemen anlayıp ona uzanıyor.

"Hiç adil değil. Onunla oynamak istiyordum," diyorum ve çocuklardan uzaklaşıyorum ama Evy omzumun üzerinden Logan'ı buluyor ve başını kaldırmaya çalışıyor.

"Kim babasını sever?" Logan bebek diliyle konuşuyor. Bu koca profesyonel futbolcu, bu bebeğin üzerinde bir yığın yapışkan madde gibi duruyor. "Üzgünüm ama bugün babanın tek izin günü ve bunu kızlarıyla geçirmesi gerekiyor." Logan önce Harper'ı sonra da Evy'yi yanaklarından öperken Evy'yi kolayca kaslı kollarının arasına alıyor.

Dane'e bakıyorum, gülümsüyor ve bunun farkında bile değil. Her zaman NBA'de kendini kanıtladığında üç ya da dört çocuk sahibi olmak istediğini söyler.

Yemekten sonra mısır deliği yarışması için bir araya geliyoruz. Bu tahtalar Granny's'dekilere hiç benzemiyor. Bunlar, ortasında büyük bir Stallions logosu olan son derece cilalı. Ne zaman bir torba atsam, üzerinden uçup gidiyor. Sonunda, bir fasulye torbasını deliğe sokuyorum ve Dane beni kaldırıp etrafında döndürerek kız arkadaşı gibi hissetmemi sağlıyor.

Son atış başarısız oluyor ve çiftin mısır deliği yarışmasındaki kısa ama heyecanlı seansımız sona eriyor. Ortasında kömürlerden oluşan bir ateş çukuru bulunan pelüş veranda kanepesine çöktüğümüzde, Dane ile bir randevuda titreyen alevlerin yanına sokulmak için yeterince soğuk olmadığı için hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum.

Dane'le mi çıkıyorsun?

Çiçekli yastıkları arkasına yaslanacak şekilde ayarlıyor ve yan tarafımı göğsüne doğru çekip bacaklarımı kalçalarının üzerinden geçiriyor. "Seni özleyeceğim. Perşembe günü antrenman için saat kaçta çıkman gerekiyor?"

Parmakları saçlarımın tellerini çekiyor, düşmesine izin veriyor ama tekrar yapıyor. Bana pek çok şekilde dokundu ama son bir haftadır onun daha fazla yönünü görüyorum.

Herkese karşı her zaman düşünceli ve saygılıydı, ama şimdi bana dokunuşunda bir sahiplenme var, herkesin ona ait olduğumu bilmesini istiyor.

Ama şefkatli dokunuşlardan daha fazlasına ihtiyacım var. Özel olduğumuzu söylediğini duymak istiyorum.

"Öğleden önce. At arabası bugün erken saatlerde Diamond Mine'ı aldı," diyorum çenemi kaldırıp onun muhteşem yüzüne bakmak için. "Sen her zaman iyiydin. Bana duygusal davranma." Duygularımı bastırmaya çalışarak söylüyorum.

Beni yukarı doğru çekip öpüyor ve güçlü kollarını etrafıma sarıyor. "En son on günlüğüne gittiğinde... bu zamanlama çok boktan."

Öyle, ama belki de bunu düşünmek için ihtiyacımız olan şey budur. "Ben de seni özleyeceğim."

İlişkimizdeki değişiklikler üzerinde düşünmek için ihtiyacımız olan şey zaman olabilir.

Yirmi Altıncı Bölüm

Günaydın. Mutlu musun, üzgün mü?

Lettie: Günaydın. Heyecanlı
mısın yoksa gergin mi?

Dün Lettie ile sadece bir saat geçirdim. Koç, günde iki kez ikişer saat antrenman yaptığımız iki-a-days düzenliyor ve Pazartesi, Çarşamba, Cuma günleri üç dersim, zorunlu çalışma salonum ve takımla zorunlu akşam yemeğim var. Ama Lettie birlikte geçirdiğimiz zamanı iyi değerlendiriyor.

Bugün gidiyor ve biz söylenmesi gereken şeyleri söylemedik. Ya da en azından benim söylemem gerekenleri. Lettie şu anki durumdan hoşlanıyor olabilir ama ben bundan şüpheliyim. O bilinen faktörleri sever ve matematik denklemleri dışında değişkenleri sevmez.

O gitmeden önce ilişki durumumuzu netleştirmek umuduyla dairesine erken gidiyorum.

"Kapı açık," diye bağırır. Lettie kanepenin arkasından üç bavul çıkarır.

"Onları ben alırım. Eskiden hafif seyahat ederdin."

"İşler değişir." Omuz silkiyor.

Evet, yapıyorlar. Bu benim açılışım, bu yüzden onu bedenime çekiyorum ve saniyeler içinde bana bir ağaç gibi tırmanıyor. "İşler değişiyor ve bir sonraki adım hakkında konuşmamız gerekiyor."

Somurtuyormuş gibi yaparak alt dudağını dışarı çıkarıyor ve bakışlarını tuttuğumda iç çekiyor, "Tamam, ama seyahatimi mahvetme. Kimse seyahatinden önce kötü haber almak istemez."

hayatının en büyük iki yarışması için uçağa bindi."

"Her zaman çok dramatiksin. Bu yönünü seviyorum. Konu ben olmadığım ne hissettiğini söylemiyorsun, bu yüzden ilk ben başlıyorum."

Sadece bana bakıyor. Onu bar taburelerinden birine oturtuyorum ve ellerini tutuyorum. Lettie'nin saçları kabarıyor, yüzünün etrafında altın bir hale oluşturuyor ve beni beklerken ağzı yirmi farklı ifade alıyor.

"Başka erkeklerle birlikte olmanı istemiyorum. Ben de kimseyle birlikte olmayacağım."

"Vay canına, en iyi arkadaş olduğumuz için bunun zaten anlaşıldığını sanıyordum ama evet, tamam."

"Ya çift olmak istediğimi söylersem?"

"Cam gibi net olmanı istiyorum. Çıkarları olan arkadaştan daha fazlasını mı istiyorsun? Çünkü işler ters giderse muhtemelen hayatta kalabiliriz."

"Olmayacak. Biz zaten çoğu çiftten on altı yıl ilerideyiz. Birbirimizi neyin rahatsız ettiğini biliyoruz. Aslında artık hiçbir şey beni rahatsız etmiyor. Senin erkek arkadaşın olmak istiyorum. Güvendiğin ve sana yaşadığını hissettiren adam olmak istiyorum. İstedığın bu mu?"

Gözleri benimkileri arıyor ve gerçekten çıkma konusunda haklı olduğunu anlıyorum. Eğer yürümezse, bu beni mahveder. Eğer hayır derse, ne yapacağımı bilmiyorum.

"Evet demek istiyorum. İsteddiğimi biliyorsun. Seni kaybetmekten çok korkuyorum," diyor gözlerinden okunan korkuyla.

"Olmayacaksın. Ne olursa olsun, ben her zaman senin en iyi arkadaşın olacağım." Birlikte mükemmeliz. Her zaman öyleydik, sadece şimdi, içinde seks yapıyor ve öpüşüyoruz.

Bizimki gibi bir geçmişte ne yanlış gidebilir ki?

Eğilerek saçlarını boynundan geriye doğru tarıyorum ve hassas tenini kemiriyorum. Nazikçe emerken inliyor ve şöyle diyor: "Lettie, geçen hafta sonundan beri bunu düşünüyorum. Hiç kimse benim için senin kadar önemli olamaz. Ve biliyorum ki benim için çıkardığın sesleri başka bir erkek için asla çıkarmayacaksın."

Gözleri parıldıyor. "Biraz ukalasın, değil mi?"

"Haksız mıyım?"

"Muhtemelen hayır."

"Muhtemelen mi?" G mleğimi sırtımdan sıyrıyorum ve sonra onunkini çıkarıyorum. "Sana göstereceğim."

G nahk r bir sırtışla meydan okurcasına

oturuyor. "S tyenini  ıkar."

"Sen yap."

"Beni test etme, bebeğim."

"Eğer beni istiyorsan, bunu kendin yapmalısın."

Talepkar Lettie benim favorim. Dudaklarımız çarpışıyor, sert ve a . Bir aylığına gideceğine inanamıyorum. Dudaklarındaki çileğin hafif tadını ya da şampuanının hindistan cevizi kokusunu ne kadar özleyeceğim.

Ona yapmak istediğim her şeyi yapmak için zamanında geledim. Ona başka erkeklerin varlığını nasıl unutturmak istediğimi. Eteğini kalçalarının üzerinden yukarı iterek parmağımı kıvrımlarının arasından geçiriyorum. "Seni benim gibi ıslatan başka bir erkek oldu mu?"

Gözleri büyüyor ve kı ının yuvarlak hilallerini ortaya çıkaran seksi küçük  ocuk şortunu aşağı ittiğimde göz kapakları çoktan kapandı. Elleri kot pantolonuma gidiyor ve düğmelerini açıyor. Pantolonumu indirmeye çalışmadan önce kumaşın üzerinden beni birkaç kez okşuyor.

"Bebeğim, çok seksisin." "Hadi,

Dane."

Dudaklarımla seğirdiğini hissediyorum. "Seni doldurmam için sabırsızlanıyor musun?" Onu taburenin kenarına çekiyor ve kıvrımlarının arasından s z l yorum, sonra başımın ucuyla klitorisinin etrafında dolaşarak zaman geçiriyorum. Tanrım, o inanılmaz. Bunların hiçbirini başka kadınlarla yapmadım.

"Evet," diye nefesini tutuyor ben içine girerken. İsimlerimiz hiç bu andaki kadar haykırılmamış ve nefes nefese kalmamıştı. "Seninim. Ben seninim," diyor dudakları dudaklarıma yapışırken.

Uyduymadığımı umarak bedenim donup kalıyor. Parmak uçlarını tenime batırdığında içimi bir duygu seli kaplıyor.

"Benim

mi?"

Başını

sallıyor.

Doğrudan onun şehvet dolu gözlerine bakıyorum. "Bunun olması gerekiyordu. Bu. Bizim için. Güven bana."

Ayrılma saati hızla yaklaşırken, temizlik yapıyoruz ve yüklüyorum. Yeni ilişki durumumuz beni daha da bağladı ve onun ayrılma düşüncesine katlanmayı daha da zorlaştırdı. Seçkin sporcularla antrenman yapmayı ve onlara karşı yarışmayı beklerken gözlerinde heyecan ve gerginlik birbirine karışıyor.

Ne yazık ki, havaalanı yönetmelikleri ona kapıya kadar eşlik etmemi engelliyor, bu yüzden onu kaldırımın kenarında ve çok renkli hercai menekşelerden oluşan asılı bir sepetin altında acı tatlı bir öpücükle bırakıyorum. Kendimi romantik bir filmin son sahnesinde, birlikte geçirdiğimiz son değerli anlara tutunmaya çalışıyormuşuz gibi hissetmekten alamıyorum.

Birbirimizi sıkarız. Birbirimizi yıllardır görmemişiz gibi öpüşüyoruz. Bir kız arkadaşımın olması ve onun gitmesi kalbimi zıt yönlerle çekiyor. Onun için mutlu. Benim için üzücü. Duygularımı yıllar önce itiraf etseydim, şimdi nişanlı olabilirdik.

"Sana mesaj atacağım ve seni o kadar sık arayacağım ki, hakkımda yasaklama emri çıkartmak zorunda kalacaksın." Havayı yumuşatmaya çalışarak kıkırdıyorum.

Kulağımın kabuğunun üzerinden fısıldıyor, "Bana zarar verme."

Asla.

Yirmi Yedinci Bölüm

LETTIE

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Ben Dane Greathouse'un kız arkadaşım. Ailesi ve büyükannemle büyükbabam mutlu olacaklar mı, yoksa benim yaptığımdan -arkadaşlığımızı onarılamayacak şekilde bozabileceğimizden- korkacaklar mı?

"Affedersiniz, bu koltuk dolu mu?" Bir adamın kasıkları göz hizamda duruyor ve bunu algılamak için başımı sallamak zorunda . Dar kot pantolonu ve Barbour yeleği para diye bağırıyor.

"Bilmiyorum. Atlanta'da uçak değiştirdim ve oturur oturmaz gözlerimi kapattım."

Oturup emniyet kemerini yerine kilitliyor. "Teşekkürler. Jasper Cole."

"Jasper? Aman Tanrım, ne tesadüf. Ben Lettie Scott. Eğittiğin yeni biniciyim."

"Aynı uçağı paylaşacağımızı bilseydim bize birinci sınıf bilet alırdım ama sadece bir saatlik uçuş olduğu için dayanabilirim," diyor ve bana çarpık bir gülümseme atıyor. "Sıkı çalışmaya hazır mısın?"

"Evet, efendim."

"Güzel. Dikkatini dağıtacak bir şey yok mu?"

Dane'i hayal etmekten başka. Dane'i düşünmek. Dane'i üstümde ve arkamda hayal etmek.

"Hayır. Tamamen kazanmaya ve Olimpiyat Seçmeleri için puan kazanmaya odaklandım."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra dizüstü bilgisayarını açıyor. Parmakları kalın ve birkaç kez yanlış harf yazmasına kıkırdıyorum. Zaten

Kulak kapsüllerini kulaklarının içine doldurmuş, beni duymuyor.

Biraz ders çalışmalıyım ama Dane dışında herhangi bir şeye odaklanmak çok zor. Dane benim sonum olabilir, şu ana kadar ilaçlarıma rağmen derslerime odaklanamadım.

Uçuş çok hızlıydı ve bagaj almaya gittik. Üç valizim ve sadece iki elim olduğu için tekerlekli bir araba alıyorum. Metal atlıkarınca bavulları fırlatıyor ve Jasper "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Hayır, bir tane daha var."

"Üç çantan mı var?" diye soruyor kocaman gözleri ve alnındaki kırışıklarla.

"Evet, normal kıyafetler, [JD1] binicilik kıyafetleri ve bir sürü pijama."

Zar zor başını sallıyor ve dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Her şeyi aldıktan sonra kiralık araba için sıraya giriyor ve beni de kendisiyle gelmeye zorluyor. "Birlikte gideceğiz. Sana göz kulak olmam gerekecek."

Bana göz kulak mı olacak? Neredeyse itiraz edecektim ama benim için daha az para demek ve o benim antrenörüm.

Otele giderken Dane'e mesaj attım.

■

Ben: İndim, seni şimdiden özledim.

■

Dane: Gitmeden önce tadına bakmalıydım, o zaman seni yanımda tutabilirdim. günler.

Kocaman ağzımdan içten bir kahkaha çıkıyor ve Jasper bana yan gözle bakıyor.

■

Kes şunu. Bu iğrenç.

■

Ondan çok uzakta, bebeğim.

"Bu bir dikkat dağıtma mı?" Jasper, ekranıma öfkeyle vuran parmaklarıma bakarak soruyor.

"Hayır, en iyi arkadaşım beni güldürdü."

En iyi arkadaş mı? Neden erkek arkadaşım demedim? Eski alışkanlıklar zor ölür ve biz sadece birkaç saatlik bir çiftiz. Antrenman yaparken Jasper'ın söylediklerine yüzde yüz dikkat edeceğime dair kendime söz veriyorum.

Ben: Oteldeyiz. Görüntülü arayabilir misin?

Biz kimiz?

Ben: Yeni antrenörüm de aynı uçaktaydı.

Antrenmanım var, takım yemeği ve sonra da takım bowling gecesi. Sonra ararım.

Tamam, zaten bavulumu boşaltmam lazım.

Adımlarımı hızlandırarak giysilerimi asıyorum ve son dakikada bavulumu atılmış olanları düzenli bir şekilde katlayıp çekmeceye yerleştiriyorum. Jasper'la binicilik merkezine gitmemize sadece otuz dakika olmasına rağmen, telefonumda Dane'in fotoğraflarına göz gezdiriyorum.

Sosyal medyada arama yapmaya cesaret ettiğimde, Stallions basketbol hesabında etiketlendiğini görüyorum. Takım arkadaşlarından birinin üzerinden smaç basarken çekilmiş bir fotoğrafı var ve altında "*Dikkat Dağıtmak Yok*" yazıyor.

Bu iki kelime bugün ortalıkta dolaşıyor.

Jasper ve ben dünyaca ünlü antrenman tesisine vardığımızda tam bir hayranlık içindeydim. Birçok gösterişli yerde antrenman yaptım ve yarıştım ama burası pastayı kapıyor. Yolda ilk fark ettiğim şey, fildişi taşından yapılmış ve bir futbol sahasından daha uzun olan otel. Otelin önünde, her iki tarafında tribünler bulunan büyük bir açık hava atıcılık etkinlik alanı var.

Ama otelin bir mil kadar ötesine gidiyoruz ve Jasper bir ahırın önüne park ediyor. Ahırın ısı kontrollü olduğu, ahşabın en yüksek kalitede olduğu ve alıcıların bir ata bakmak için gelebileceği merkezde avizelerin asılı olduğu lüks bir ahır demeliyim.

"Neden sponsorlarım burada kalmamı istemedi ki fazladan zaman kazanabileyim?" Zengin ahırın detaylarını tararken Jasper'a soruyorum.

Sanki bir atmışım gibi dilini şaklatıyor ve ben de bir atmışım gibi onu takip ediyorum. "Mülkte kalmak dikkat dağıtıcıdır. Kaplıcalar, lüks restoranlar. Rakipleriniz sizinle akıl oyunları oynayacaktır. En iyisi arazinin dışında, meraklı gözlerden uzakta kalmaktır." Soldaki üçüncü ahıra geliyor, tuş takımına bir kod giriyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

"Elmas Madeni," diye bağıriyorum. "Seni özledim koca adam." Uzun burnunu okşuyorum, o da ellerimi yalıyor.

"Eyerleyin. Atlayışını videoya çekmem gerek." "Şimdi mi?"

"İşte bu yüzden buradayız," diye tersliyor. "Günde beş saat eğitim zamanı planladım."

Bana bir program uzattı, ben de hızlıca bir göz attım. Film mi izliyorsunuz? Yoga mı? Katlayıp arka cebime koyuyorum, sonra da ahırın sonundaki takımlarımı buluyorum. Eyerlendikten sonra, o beni videoya çekerken düz koşu ve atlama yapıyoruz ve ben bitkin düşünüyorum.

Ayrılmayı istemeye cesaret edemiyorum ama neyse ki Jasper bir arkadaşını görüyor ve hararetli bir tartışmaya giriyorlar. Ne duyamayacak kadar uzaktayım ama her neyse, Jasper'ın yüzünün kızarmasına ve boynundaki damarların patlamasına neden oluyor. Yanlarına gidip, "Onu sabitleyin. Hadi gidelim."

Attan inip Diamond Mine'ı ahırına geri götürürken beni izliyor. Dane'in ailesine ait olan Diamond Mine'ın eyerini ve yastığını çıkarırken Jasper, "Ben kamyonette olacağım," diyor.

O kadın onu kötü bir ruh haline sokar ve otele dönüş yolculuğu Dane'den gelen bir mesaja kadar sessiz geçer.

"Dikkat dağıtmak yok dedim."

"Kamyondayız, hiçbir şey yapmıyoruz ve eğitim yapmadığımız zamanlarda bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Mesele de bu Elizabeth, bir ay boyunca benimsin... eğitmek için. Ben söylediğimde kalkacaksın, ben söylediğimde yiyeceksin, uyuyacaksın ve antrenman yapacaksın. Anladım."

"Evet, ama yemek yemediğim, uyumadığım ya da antrenman yapmadığım zamanlarda istediğim kişiyle konuşabilirim. Sana ödeme yapıyorum."

Bu doğru değil; sponsorlarım ona ödeme yapıyor. Sanırım. İşlerin nasıl yürüdüğünden emin değilim. Tek bildiğim, ben kazandığımda ödül parasının yüzde altmışını alıyorum ve atın sahibi de bir yüzde alıyor. Ancak sponsorların at antrenörüne ödeme yapıp yapmadığını ya da onun da ödemenin bir kısmını alıp almadığını bilmiyorum. Grand Prix pistinde paranın nasıl işlediğini bilmeliyim.

Valeye yanaştı, ben de .

"Seni yarın altıda kahvaltıda bekliyorum." Bu pislikle uzun bir ay olacak.

Yirmi Sekizinci Bölüm

DANE

Lettie'yi beklemek berbat bir şey. Fazla rezervasyon yaptırdığımı sanıyordum ama Lettie'nin bana ayıracak hiç vakti yok. Bu eğitmen, Jasper onu sıkı bir programa tabi tutuyor ve otele döndüğünde benimle konuşacak zamanı bile olmuyor.

Dün gece görüntülü görüşme yaparken uyuyakaldı. Telefonunu yastığa dayamıştı ve tek koluna yaslanmış güzel yüzüydü. Esnerken eliyle ağzını kapatıyor. "Kusura bakma. Bugün eğlenceli bir şey oldu mu?"

Beni hazırlıksız yakaladı ve şimdi ona söylemek zorundayım ve sanki saklıyormuşum gibi görünecek. "Eğlenceli değil ama Daisy'ye kampüste birkaç yer gösterdim."

Başını yastıktan hafifçe kaldırıyor. "Oh. Hangi yerler?"

"Sevdiğin kurabiye dükkânı ve Ahır."

"Onu neden süitimize götürdünüz?"

"Görmek istedi. İnsanların erkek basketbol kulübesinin içini nasıl görmek istediklerini bilirsiniz. Neden turlar düzenlemediklerini ve giriş ücreti almadıklarını anlamıyorum. Futbol takımına fon sağlayabilirler." Lettie gibi davranıp lafı uzatıyorum.

"Gerçekten hiçbir şeyden haberin yok. Ben şehir senin için oyun oynuyor." Benimle tartışamaz bile çünkü yarı kapasiteyle çalışıyor.

Sesimi alçaltıyorum, "Bebeğim, ilgilendiğim tek kişi sensin. Seni temin etmek için ne söyleyebilirim?"

"Benimle edepsizce konuş. Hayır, konuşma. Kendimi boşaltmak için çok yorgunum. Bana şarkı söyleyebilir misin?"

"Bunu daha sonra bana karşı kullanma." "Sesini seviyorum."

Yastığının hışırtısını dinlerken, en sevdiği şarkının sözlerini buluyorum. Birbirimizi görmeyeli bir haftadan az oldu ama yine de bunun bizi nasıl tükettiğini hissediyorum. Yeni çıkmaya başladığımıza göre, günün ve gecenin her saatinde konuşuyor, sınıfa yürürken el ele tutuşuyor, sonbahar güneşinin altında avluda öğle yemeği yiyor ve her gün seks yapıyor olmalıydık. Bunun yerine, günde birkaç satır mesajlaşıyoruz ve geceleri telefonda konuşuyoruz, bazen ikimiz de flört edemeyecek kadar yorgun olduğumuzda.

Sırtımı yatak başlığına yaslıyorum ve kısık bir fısıltıyla şarkı söylediğimde takdirle mırıldanıyor ve lanet olsun, eğer bu tek ses kalbimi kabartmıyorsa. Bu anda, aramızda binlerce kilometre olmasına rağmen sanki birlikteymişiz gibi hissediyorum. Yumuşak mırıltılar duyana kadar şarkı söylüyorum ve onun uykuya daldığını anlıyorum. Lettie çok yorgun olduğunda, ilk başta hep horlar. Ama bana ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olacağımı bilmesini istediğimden, horlaması kesilene kadar şarkılar fısıldamaya devam ediyorum, ama telefonda kalıyorum.

Her zamanki gibi sabahın beşinde uyandığımda telefon hala bağlıydı, ama kızım hala rüya görüyordu, umarım benim hakkımda. Sabah mesajımızı gönderiyorum.

 : Sen kapatana kadar . Bakalım ilk kim kırılacak.

Air Pod'larımdan gelen bildirim duyduğumda antrenmanımın bir saatini doldurmuştum.

Lettie: Her zaman meydan okumaya hazırım. Dün gece için teşekkürler. Eğer bir kariyer değişikliğine ihtiyacın olursa, Sleep Singer'ı düşünmelisin. İnsanlar yağmur uygulamalarından milyonlar kazandı Sesler.

Ben: Senin için her gece yaparım. Faturaları ödemeyebilir.

Lettie: Tek ihtiyacımız olan birbirimiz.

Ben: Ve aynı şehirde olmak.

Lettie: Üç hafta daha.

Ben: Tam olarak yirmi üç gün.

Lettie: Çarşamba mı, Perşembe mi?

Ben: Çarşamba

Lettie: Pardon, bugün çok mu yoğunsun?

Evet, öğle tatilinde beni ara.

Lettie: Yapacağım. Bekle, bugün açık takım mı Hücüm mu?

Evet, bu gece. Yapılacaklar listesinde bir şey daha var.

Lettie: İyi şanslar. Öldür onları, Büyük Dane.

Biliyorsun. Bugün olduğun şampiyon gibi sür, belki Jasper sana daha yumuşak davranır.

Lettie: Mümkün değıl.

Bir elimde şüpheli yiyeceklerle dolu bir tepsi, diğeri elimde sırt çantamla Stallions kafeteryasındaki her zamanki masamıza oturuyorum. Kulağıma telefonumun omzuna dayayarak Lettie'nin cevap vermesini bekliyorum. Cevap vermeyince tepsiyi beyaz masanın üzerine bırakıp mesaj bırakıyorum: "Hey, sanırım aynı öğle yemeğini yemiyoruz. Seni özledim."

Basketbol takımındaki en iyi arkadaşım Devon çoktan orada oturmuş, telefonunda geziniyordu. "Lettie seni çoktan unuttu mu?"

"Siktir git." Gözlerimi devirerek onu selamlıyorum ve telefonumu yukarı kaldırıyorum.

"Vay canına, keyfin ." İkna olmamış bir şekilde kaşını kaldırıyor.

"Ne diyebilirim ki? Yemekhanenin en güzel lezzetleri beni harika bir ruh haline soktu," diye cevap veriyorum alaycı bir sırıtışla.

Telefonunu bana doğru itti. "Oh, bunun için üzgün olduğunu sanıyordum."

Telefonunu almadan önce ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum ve telefon Lettie'nin etiketlendiğı eğitim merkezine açılıyor. Lettie'nin gülümseyerek omzunun üzerinden sert ve yaşlı bir adama bakarken çekilmiş bir fotoğrafı. Yakışıklı bir adam olduğuna şüphe yok. Başlığı okuduğumda içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor.

Antrenörler ve biniciler aynı fikirde olduklarında, muhteşem bir sürüş ortaya çıkıyor. Olimpiyat adayı, yeni antrenörü Jasper Cole ile geçirdiğı bir haftanın ardından parlıyor.

Lettie'nin tipi olup olmadığını öğrenmek şöyle dursun, Jasper'ın kimlik bilgilerine bakmayı bile düşünmedim. Ama ben Lettie'nin tipi olup olmadığını bile bilmiyorum. Birkaç kutucuğı işaretledim ama uzun vadede bir erkek istediğı hakkında hiç konuşmadık. Bu tür konuşmalardan hep uzak durduk.

Her zamankinden daha zor olduğunu kanıtlayan bir lokma köfteyi yutarken mırıldanıyorum: "Zamanını aşmasına sevindim. Keşke dünyadan önce bilseydim."

Mac Callaghan şapkasını ters takarak bir sandalye çeker, etrafında döndürür ve üzerine oturur. Kollarını sandalyenin arkasında kavuşturur. "Hey, Lettie'yle işler nasıl gidiyor? Az önce Reed'i gördüm ve Brooke ondan haber almamış."

Brooke da onunla konuşmadı. Rahatlasam mı endişelensem mi bilemiyorum. Lettie gerçekten o kadar meşgul mü, yoksa meşgul mü oluyor?

"daha uzun saatler çalışıyor. Olimpiyat Seçmeleri için çalışmak şaka değil."

"Bu çok kötü. Daha yeni birlikte oldunuz ve uzun mesafeli bir şey yapmak zorundasınız. Ben birinci sınıfta denemiştım ve lanet olsun, sonunda bağları koparana kadar ortalıkta dolanıp durdum," diyor Mac, ses tonunda bir parça hüzünle.

Devon araya girdi ve omzuma vurdu, "Bu adamın kendi hatası. Lettie ve ben... umm..."

"Sen ve Lettie ne zaman?" Kırmızı bir öfke dalgası bana ihanet ederken soruyorum.

"Hiçbir şey, dostum. O zamanlar senden hoşlandığını söylemişim. Nereden biliyordum? Çünkü ben bir hamle yaptığımda bana Dane dedi."

Bir yandan kızın öpüşmesine ve adamın ellerinin kızımın üzerinde olmasına sinirlenirken, diğer yandan da kızın beni düşünmesine çok seviniyor. En azından bilinçaltında.

"Greathouse, tek söylediğim, bayanlar için hiç çalışmak zorunda kalmadığın. Belki de biraz çaba göstermenin zamanı gelmiştir. İkiniz de nihayet hepimizin bir süredir bildiği şeyi gördüğünüz için onu kaybetmek istemezsiniz."

Mac masayı tokatlar. "Ve kuzguni saçlı uzun boylu voleybol oyuncusuyla fotoğraf çekirmek istemem. Bu hiç iyi olmaz. İnanın bana, tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Her neyse, basketbol takımının Cumartesi günkü futbol maçında ödüllendirileceğini duydum. Galibiyetten sonra beyzbol evinde parti var."

"Biz orada olacağız. Sadece bütün kızların alınmadığından emin olun," diyor Devon. "Seni daha önce hiç durdurmamıştım." Mac, Devon'a göz kırpmıyor.

"Sanırım beni futbol takımındaki herkesle karıştırdınız."

Onlar birbirlerine sataşırken benim aklım Lettie'de dolaşüyor. Onunla ve bizimle ilgili ciddi olduğumu kanıtlamak için ne yapmalıyım? Takım arkadaşlarıma söyledim ve arkadaşlarımızın önünde sevgi gösterisinde isteyen de bendim. İki şey beni rahatsız ediyor: Antrenörüne gibi sırtması. Lettie bifteğe bayılır. Ve ikincisi, neden en iyi zamanını geçtiğini ilk öğrenen ben olmadım?

Yazmak ne kadar sürüyor? *Az önce en iyi zamanımı geçtim! Seni sonra arayayım mı?*

Altı saniye.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

DANE

Çalışma salonunu atladım. Temsil ettiğim yerel araba galerisinin reklamını iptal ettim. Antrenmanı kaçırdım. Sonuçlar ne olursa olsun, Lettie'yi destekleyeceğim. Sezon başladığında kaçırmam mümkün olmayacak. İlk müsabakası bu hafta sonu ve sırf yetmiş bin Stallions taraftarına el sallamak için bunu kaçırmayacağım. Atçılık endüstrisini desteklediğimi belirten bir video yayınlayacağım ve burası dünyanın at başkenti olduğu için affedilmem için gereken tek bu olacak.

Bir haftalık bavuluma birkaç kıyafet koyarak, ortak olduğum at çiftliklerinden birini arıyorum. Özel bir uçakları var ve beni Florida'ya uçurmaktan mutluluk duyacaklar. Tek bir şartları var, hafta sonu buluşmamızı bir kamera ekibinin izlemesine izin vermem. Şirket sahibinin eşi yerel haberlerde spor muhabiri ve onun özel bir haber yapmasını istiyor. Şu anda, Lettie'ye çabucak ulaşmak için her şeyi yaparım.

Vardığımızda, iki kişilik kamera ekibi ve ben siyah bir SUV'a bindirildik. Nereye? Henüz bilmiyorum.

Ben: Lettie Bug, şu anda neredesin?

Ona üç kez daha mesaj attım ve cevap vermediği için şansımı deneyip otele gittim. Şoför beni bırakıyor ve ben Lettie'yi ararken diğer ikisi arkamda duruyor.

"Selam. Cevap veremediğim için

üzgünüm." "Neredesin?"

"Yemek yiyorum."

Gösterişli tabelalara bakıyorum ve restorana doğru ilerliyorum. Sinirden karnıma ağrılar giriyor. İki hafta önce Lettie'nin yanında hiç gerilmezdim ama şimdi sanki yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşum, çatlamamızı bekliyormuşum gibi hissediyorum. Restorana girmeden önce duruyorum, kolları düzeltmek için düğmelerimin manşetlerini çekiştiriyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Nerede?"

"Otelde, neden?"

"Çünkü ben buradayım." Sıra sessizleşiyor. Hostesin yanından geçip restoranın içinde dolaşırken onu Jasper Cole ile verandada görüyorum. Telefonda alçak sesle konuşuyorum. "Saçının tarakla geriye çekilişine bayılıyorum. O gece saçından aldığım tarak..."

Telefonunu masaya bırakıyor ve tekrar almadan önce başını bana doğru çeviriyor. Zıplayıp kollarıma koşuyor ve telefonumu cebime sokmam için bana küçük bir fırsat veriyor. Başını boynuma yaslarken onu etrafımda döndürüyorum. "Seni çok özledim bebeğim."

"Ben de öyle. Burada olduğuna inanamıyorum. Nasıl? Neden?"

"Bu duyduğum en hafif soru," diye alay eder gibi yapıyorum.

Gözleri cevaplar için benimkileri arıyor. "Cidden, neden?"

"Çünkü sen buradasın... ve senden bir gece daha ayrı kalmaya dayanamadım."

Dudaklarımız üst üste geliyor, hafifçe şapırdıyor. Ağzının tadı pahalı bir cabernet gibi, lezzetli, ama sonra onu kiminle paylaştığını hatırlıyorum. Bu pislik onun özel zamanını da alıyor, mesai dışında olması gerekirken.

Jasper boğazını temizler. "Ee Elizabeth, bu senin en iyi arkadaşın mı? Dikkat dağıtmayan."

Elizabeth mi? Hiç kimse ona kendi adıyla hitap etmedi.

Onu tersliyor. Nasıl cevap verirse versin, eğitmeninin karnıma bir bıçak sapladığını ve büktüğünü biliyor. üstlük, Lettie yalan bana en iyi arkadaşım mı dedi? Tabii ki öyleyim ama ben dinleyen herkese Lettie'yle bir çift olduğumuzu söylerken, o bunu kendisinden saklıyordu.

Yeni eğitmen. Ve neden dikkat dağıtıcı olmadığımı söyledi, olmak istediğimden değil, ama sanki benim hakkımda nasıl hissettiğini bilmesini istemiyor gibi.

Nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için elimi uzattım. Ondan 10-15 santim ndeyim ama o fit. "Dane Greathouse."

Gözlerinde tanıdık bir ışıltı görmem için bir an geçmesi gerekiyor. "Jasper Cole. Lettie, en iyi arkadaşının burada olması bir şeyleri değiştirmez. Sabah beşte görüşürüz. Eğer onun için en iyisini istiyorsan, yarın eve dönersin."

Lettie başını salladıktan sonra yere bakıp halının üzerindeki iek desenini incelerken o da uzaklaşır. "A mısın?" diye sorar.

A mısın? şu anda yumruğumu Jasper'ın suratına indirmek istiyorum. Onu bir haftadır tanıyor ve onun için en iyisini bildiğini sanıyor. Siktir et onu. Kıskançlık boğazımı sıkarken çenem geriliyor. "Evet, birazcık."

Bana hayalet gibi bir gülümseme veriyor. Mesele şu ki, Lettie ve ben birbirimiz için yeni değiliz. Seks yeni, duygularımızı dışa vurmak yeni, ama şu anda ne düşündüğümü biliyor.

Benimle, hatta Brooke'la bile konuşmaya vakti yokken antrenryle yemek yediği için çok kızgınım.

Ve aklından neler geçtiğini biliyorum.

Bana kiminle ve ne zaman yemek yiyebileceğimi söylemeye ne hakkı var?

İkimiz de dilimizin ucundakini Onun yerine, "Oda servisi sipariş etmeye ne dersin? Bu gecelik eğitimin bitti mi?"

Dudağını ısıırıyor ve başını sallıyor. Kamera ekibi arkamıza geçmek için başka bir masanın etrafından dolaşıyor ve koridordan aşağı inip pelüş beyaz koltuklar ve altın ışıklarla dolu lobiye geri döndüğümüzde onlardan gitmelerini istiyorum. Otelde kalacaklar ve Lettie'nin yarişmasından sonra Pazar günü benimle birlikte geri dönecekler.

"Kameraların seni takip bir nedeni var mı?" diye soruyor, kolunu dirseğimden geçirerek. "Reality şovda mısın?"

"Hayır, zel uçakla geldim ve anlaşmamız böyleydi. Crown Jewel iftliği'nin sahibinin eşi Kanal 8 Haberlerinde muhabirlik yapıyor. Onun, Crown Jewel iftliği'nin

buluşmamız. Bunun romantik olacağını düşünmüştüm." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Öyleydi. Burada olduğun için çok mutluyum."

Asansörün düğmesine basıyorum. "Kaçınıcı kat?"

"Yedinci kat."

Kapı açıldı ve arkamızdan kapandı. Sadece biz varız ve ikimiz de en son birlikte asansöre bindiğimiz zamanı hatırlayarak kıkırdıyoruz. "Eğlenceli zamanlar," diyor göz kırparak ve sırıtarak.

"Çok eğlenceli." Parmağım durdurma düğmesinin üzerinde geziniyor, onunla alay ediyor. "İkinci bir sefer ister misin?" Yedinci kata geldiğimizde çınlıyor.

Koridorda el ele yürüyoruz ve kıskançlığım dağılıyor. Anahtar kartını okuttu ve beni içeri çekti.

"Hayır, pijamalarımı giymek ve uyuyana kadar konuşmak istiyorum."

Yeniden birleşme.

Otuzuncu Bölüm

LETTIE

O oda servisine sipariş verirken ben de elbisemi değiştirdim. Yüzümdeki makyajı temizleyip dişlerimi fırçalıyorum. Pijamalarımı giyiyorum - pamuklu kaşkorse ve ona uygun sarı erkek şortu.

Dane'in beni görmek için Florida'ya gelmesine hâlâ şaşırırmışken bir anım aklıma geldi.

Dane ve ben sekiz ya da dokuz yaşlarındaydık ve Stretch Armstrong ile oynuyorduk. Aksiyon figürünün sarı saçları ve çekip çevirebildiğiniz tıknaz kaslı bir vücudu vardı. Her on beş santimde bir tebeşirle kaldırırma işaretler koyar ve bir kolunu ve bir bacağını tutardık. Kırılmadan önce oyuncağı ne kadar esnetebileceğini görmek istediğimizden, parmak ucunda başladık, sonra aynı anda bir ayak geri gittik. Stretch Armstrong'un kauçuk derisi tükürmeden önce her birimiz altı adım atarak toplamda on iki adıma ulaştık. Tabii ki, daha sert çektik ve vücudundan sadece yapışkan olarak tanımlanabilecek bir şey sızdığında bir adım daha geri çekildik.

Bu anı daha önce hiç düşündüğümü hatırlamıyorum. Anıları ne tetikler?

"Lanet olsun, Lettie, yoksa sana Elizabeth mi demeliyim?"

Beni içine çekerken, o bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. Sırtım duvara dayanana kadar bu oyunu oynuyoruz. Gömleğinin düğmelerini açmış, karın kaslarını hayranlıkla seyretmek için serbest bırakmıştı.

Jasper bana Elizabeth dediği için üzgün olduğunu biliyorum.

"Şimdi de böyle mi düşünüyorsun? Lettie yeterince iyi değil. İstiyor musun Sana Elizabeth dememi ister misin?"

Sözleri tenime inen hayalet tokatlar gibi. Bana Elizabeth diyen tek kişinin annem ve babam olduğunu biliyor.

"Hayır."

Güçlü ellerini çenesinde gezdiriyor. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Peki, neden yeni tanıştığın birinin sana Elizabeth demesine izin veriyorsun?"

Gözlerimiz çarpışacak şekilde çenemi eğdiğinde omuz silkiyorum. Kelimelerimi boğazımdan yukarı iterek, "Jasper bunun bir Olimpiyat Şampiyonuna daha çok yakıştığını söyledi," diyorum.

"Lettie bebeğim, olduğun gibi mükemmel olduğunu ne zaman anlayacaksın? Ama itiraf etmeliyim ki bu adamın seni kontrol etmesine izin vermenden korkuyorum. Ve seni hangi isimle anons ettikleri ya da ESPN'in altında ne yazdığı umurumda değil, sadece başka bir adam istemiyorum..."

"Öyle bir şey değil. Onunla tartışmak zor, bu yüzden bana ne isterse onu demesine izin veriyorum."

Dane'in kaşları birbirine çarptı, "Yani cevap Elizabeth mi? Bu benim Lettie Bug'ıma hiç benzemiyor, insanların ona patronluk taslamasına izin veriyor."

"Doğrusu, ilaçlarımın etkisindeyken patronluk taslamak daha kolay oluyor." Ortamı yumuşatmaya çalışarak kıkırdıyorum. "Beni öpecek misin, yoksa adım hakkında tartışacak mıyız?"

"Seni öpmek yeterli değil bebeğim." Bir başparmağıyla yüzümü okşarken diğer eliyle bacaklarımı okşuyor, dizini kalçalarımın arasına bastırıp onları iyice açıyor ve erkek şortumu yana doğru itiyor. "Rahatlamaya ihtiyacın varsa, başka biriyle pahalı şarap içme. Bana gel." Parmak uçları kıvrımlarımda gezinirken nefesim kesiliyor. "Başka bir adamla beş üzerinden on yıldız gibi göründüğünü düşünmeye dayanamıyorum. O elbise... o topuklar... sana verdiğim tıraşın içindeki saçların."

Sert sesini duyunca gözlerim kapanıyor. "Benden

ne istiyorsun, Elizabeth?" "Bana öyle deme. Bu

isimden nefret ediyorum."

"Benden ne istiyorsun?" "Beni

sevmeni istiyorum."

Dudakları hafifçe benimkilere değiyor. "Tamamdır." Orta parmağını içime doğru kaydıldı. "Lettie, seni hep sevdim ve hep seveceğim. Vücudunu keşfedeceğimi ya da sularını parmaklarımda hiç düşünmemiştim ama artık biliyorum... Jasper gibi bir adamın seni olduğun gibi yeterince iyi olmadığına ikna etmesine izin vermeyeceğim."

Başparmağını klitorisime bastırırken içeri ve dışarı pompalıyor. Daireler çiziyor. "Seni özledim. Bunu özledim," diye nefes alıyorum.

Yumuşak saldırı merkezime karşı devam ediyor ve arzumuz, hedefimize ulaşana kadar, nefessiz ve birbirimiz tarafından tamamen tüketilene kadar yoğunlaşıyor.

Başımı duvara yaslamış, erkek arkadaşımın parmaklarından gelen bir başka kör edici orgazmın ardından mutlak bir mutluluk hissediyordum. "Stretch Armstrong'u test ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Dane'in yüzüne bakmak için başımı kaldırıyorum.

"Stretch Armstrong'u mu düşünüyorsun? Oyunumu geliştirmeliyim." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ama gözleri sorguluyor.

"Düşünüyordum da belki ona yaptığımız gibi beni de esnetip bükebilirsin."

Yüzünde muzip bir sırıtiş beliriyor. "Çok kötü. Ama evet bebeğim, istediğin her şeyi yaparım. Eğer denemek istersen, ben varım. Benim kötü kızım biraz acı ister mi?" Sinir yumağımı çimdikliyor ve ben inliyorum.

Boynum ve yüzüm yüz derece hissediyor, utançtan gözlerimi kaçıyorum. Çenemi tekrar ortaya getiriyor. "Utanmana gerek yok. Artık hayatımızın bu bölümünü paylaşıyoruz ve ben bunun dürüst ve doğru olmasını istiyorum. Eğer sana ihtiyacın olanı vermiyorsam, söyle bana."

". Ama ya kafadaki kurguya uygun yaşamıyorsam?"

"Sen bir kasırganın rüzgarısın. Sen gökten düşen bir tüysün. Sen tepesi açık gezen, hayatın tadını çıkaran kızsın. Bebeğim, sen benim için mükemmelsin. Olduğun gibisin. Ve senden bir şey istersem, isterim. Mesela şimdi, yüzüme oturmanı istiyorum. Aperatife ihtiyacım var."

Göğsüne şakacı bir tokat atıyorum ama o pijama şortumu beni kucağına alıyor. Sıcak merkezimi karnının çıkıntılarına sarıyorum. Yasadışı olmalılar, bir halterci gibi aşırı belirgin değiller, ama şimdiye kadar gördüğüm tüm atletlerden daha iyiler.

Gördüm. Eminim Brooke, Adalee ve Harper, erkeklerinin en iyi vücuda sahip olduğunu iddia ederlerdi.

Yatağa uzanıyor ve merkezimi yüzüne doğru çekiyor. Dane beni nasıl memnun edeceğini biliyor, beni önce yumuşak sonra sert bir şekilde okşuyor, yalıyor, sonra da hassas bir şekilde vuruyor. Tam kapı çaldığında ve yemek geldiğinde bitiriyorum. Ağzını ön koluna siliyor. Banyoya koşarken pembe tonları tenimi öpüyor.

Pijamalarım ile oturma odasına döndüğümde Dane Netflix'i açmıştı. "*Titanları* ya da *After'ı* hatırlıyor musun? *After* serisini okuduğunu biliyorum."

"Gerçekten, beni güldüren bir film izleyebilir miyiz? Jennifer Anniston ne olursa."

"Eski tarz, bunu sevdim."

The Good Girl'ü açıyor. Bir tavuk parmağı kapıp ona fırlatıyorum, ama o bir tane daha alıp çiftliğe daldırıyor ve beni coşkulu bir gülümsemeyle ödüllendiriyor. Sonra beni besliyor. "Aç." Ağzımı açıyorum, o da bir santim kadar içeri sokuyor. "Şu anda tek bir görevim varsa, o da vücudunu ve kalbini beslemektir."

Sonunu ısıriyorum, bakışları altında çiğniyorum. "Sana A artı veriyorum. Filmden sonra sana ekstra kredi verebilirim."

Beni omzuna çekiyor ve oynat tuşuna basıyor. Onun çıplak göğsüne sokulduğumda, içimi bastıran bir mutluluk duygusu kaplıyor. Kanepede birbirimize sarılmış, yüzlerce kez yaptığımız gibi film izliyoruz, ama artık en iyi arkadaştan daha fazlasıyız - bir çiftiz.

Ona olan aşkımın bir sonraki aşamaya geçebileceğine kendimi inandıramazdım. O da aynı şekilde hissettiğini hiç belli etmedi. Yine de buradayız, birbirimize sarılmışız ve sanki kaderimizde varmış gibi hissediyoruz. Memnun bir iç çekişle onun omzuna yaslıyorum, bu an ve yanımdaki kişi için minnettar hissediyorum. Bana bakıyor, yüzümdeki bir saç telini fırçalıyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Bölüm Otuz Bir

DANE

Telefonumun alarmı çalıyor ve film izlerken uyuyakaldığımı kaydediyor. Lettie'nin başı yatıyor ve ben kapatmak için telefonuma uzandığımda kıpırdanıyor.

"Özür dilerim, alarmı kapatmayı unuttum." diye fısıldadım. "Saat kaç?"

"Dört ."

", saat beşte Jasper'la buluşmam gerekiyordu."

Ağır bir iç geçirdim. "Yarın yarışacağın için daha kısa bir gün geçirmen gerektiğini düşünmüyor musun? Tüm sporcular bir gün önce yürüyüş yaparlar ama tam bir antrenman yapmazlar."

"Dane, her ne kadar burada seninle kalmak istesem de, bu benim geleceğim için bir sonraki adım. Sponsorlarım ona ödeme yapıyor çünkü o en iyisi. Beni bir sonraki seviyeye taşıyabilecek kişi."

Kahretsin, onun geleceği olduğumu düşünmüştüm.

Başımı kanepenin arkasına yaslıyorum ve boyun kaslarımdaki ağrıyı şimdiden hissedebiliyorum. Yavaşça doğruluyor ve çıplak ayaklarını yere koyuyor. "Hazırlanmam gerek," diyor. "Hadi gidip kafede bir simit yiyelim."

Bir dakika içinde o ata binmek için giyinmiş oluyor, bense hâlâ tenis ayakkabılarımı bağlıyorum. On beş dakika oturup yemek yiyoruz ve ona koçumdan aldığım mesajları ve şu anda terk ettiğim diğer tüm insanları gösteriyorum.

"Eve gitmelisin. Kalmanı istiyorum ama basketbol senin işin. Sana oynaman için para ödüyorlar."

"Hey, ben onların parası için hizmet veriyorum. Tüm şakalarına gülüyorum ve iki kat uzaktaki aile üyeleri için bir şeyler imzalıyorum."

Ağzında yoğurt kaşığıyla kıkırdıyor ve tek görebildiğim çocuklarımızı beslediği. Lettie iki oğlumuzla dinozorlarla oynarken benim saçlarını örmek zorunda kaldığım iki kıvrıcık saçlı kız.

Jasper masamıza yaklaşıırken, "Elizabeth, umarım bol bol uyumuşsundur," dedi.

Midemdeki safranın yükselmesine neden oluyor.

"Hayır" diyorum. Aynı anda Lettie de "Evet." dedi.

Bütün gece sevişmediğimiz halde seviştiğimizi düşünmesini istiyorum. Dudaklarında bir sırıtış belirliyor ve ben onu tokatlamak istiyorum.

Kamera ekibi Jasper'ın arkasından gizlice giriyor. "Lettie, bugün antrenman yaparken seni takip etmemizin bir sakıncası var mı? Bu ulusal çapta ses getirebilecek harika bir yerel hikâye olacak. Olimpiyat sponsorları bulmak için ihtiyacın olan şey bu olabilir."

Jasper gözlerini deviriyor.

"Harika bir fikir. Hiç değilse büyükanneler ve babalar görüntüleri görmeye bayılacaklar." Gözleri onay için ona bakıyor "Elbette. Bekle, tamam mı Jasper?"

"Lettie, bu senin kariyerin," diyorum, ona boyun eğdiği için hayal kırıklığına uğramış bir halde. Bu onun şansı ve lanet olası hayatı.

"Eğer istediğin buysa Elizabeth, o zaman bizi uzaktan takip edebilirler. Atları ürkütmek yok," diyor Jasper, "Bize bir saat verin, sonra arazinin uzak köşesindeki eğitim tesisine gelin."

Lettie ayağa kalktı ve beni öptü. "Antrenmanımı bitirdikten sonra geleceğim. Antrenmanı atlıyor ama çalışmaya devam etmem gerekiyor."

Kulağıma fısıldıyor, "Bu gece beni rahatlatmana ihtiyacım olacak."

Çok şey söylemek istiyorum ama Jasper'ın önünde değil. ıslak bir öpücük kondurarak, "Seni tekrar Diamond Mine'a binerken görmek için sabırsızlanıyorum. Git ve harika ol."

"Güle güle."

Şaşırtıcı bir şekilde, sabahın beşinde spor salonu dolu. Serbest ağırlıkların yanında beklerken esniyorum, zamanı ona mesaj göndermek için kullanıyorum ama

Ondan beni bekleyen bir tane olması hoş bir sürpriz oldu.

Lettie: Günaydın. Çok düşünceli bir erkek arkadaşım var. Burada olduğun için teşekkürler. Birlikte uyandığımız için bunu göndermem gerekip gerekmediğinden emin olamadım. Üzülmekten iyidir.

Günaydın bebeğim. Her gün, birlikte uyansak da uyanmasak da benden bir günaydın mesajı alacaksın. Seni izliyor olacağım. Bugün.

Elli kiloluk ağırlıkları kaldırıyorum, kollarımla on dakika çalışıyorum, sonra sağlık topuyla iki yüz mekik çekiyorum ve hala tüm kardiyo ekipmanları kullanılıyor.

Ellerimi ve yüzümü yıkamak için soyunma odasına gitmeden önce bir havlu ve dezenfektan alıp dokunduğum her şeyi yıkıyorum. Antrenman tesisine giden bir taksiye atladım. Saat sabahın altısı ve Florida sıcağından bunalmadan koşuya çıkmak için yeterince serin, bu yüzden muhteşem tesisleri keşfederken kardiyo yapmaya karar veriyorum.

Burası muhteşem bir yer, ahırları ve arenaları çevreleyen yemyeşil bir manzara. Polo sahalarının yanından geçiyorum ama tüm faaliyet yarınki yarışmanın yapılacağı arazinin merkezinde. Çalışanlar atlayışları yerleştiriyor ve aralarındaki mesafeyi ölçüyor. Elinde pano olan bir kadının, elinde ölçüm bandı olan kişinin yanında yürümesini izlemek için duruyorum.

Otuz dakika sonra, pavyon hazır. Ne yazık ki ben hazır değilim ve bugün Lettie'nin antrenmanını izlemek istiyorum. Otele dönmeden önce Lettie'nin bana verdiği anahtarı kullanarak bir mil daha koştum, böylece bugün gelip gidebilecektim.

Duş alıyorum, önü düz haki pantolonumu, polomu ve özel yapım tenis ayakkabılarımı giyiyorum ve bir taksi daha tutuyorum. Sonra on beş hediyecek eşya dükkânından birine gidip bir dürbün alıyorum.

Telefonum cebimde durmadan çalışıyor, ben de düğmeyi sessiz moda çeviriyorum. Bildirimler okunuyor:

Neredesin? Koç

çok kızgın.

Bugün antrenmanda olsan iyi olur. Daisy gelip seni sordu.

Eve gittin mi?

Her şey yolunda mı?

Hala hayatta mısın?

Kimse senden haber almadı.

Mac yarınki futbol maçında olacağından emin olmak için aradı. Kahretsin, dostum. Nick bile senin için endişeleniyor.

Brooke ve Reed'i aradım. Onlar da nerede olduğunu bilmiyorlar.

Birimizi ara.

Mesajların yarısı Devon'dan, birkaçı diğer takım arkadaşlarımdan ve ikisi de yardımcı koçlardan. Yani bugün onlarla iletişime geçmezsem babamı arayacaklar.

Gideli yirmi dört saatten az oldu ama bensiz yapamıyorlarmış gibi davranıyorlar. Hayatımda ilk defa yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Ve eğer Lettie ile olmak istiyorsam, Lettie ile olacağım.

Ben: Dev, Florida'dayım. Lettie yarın yarışıyor. Pazar günü döneceğim.

Devon: Kahretsin, Koç'a söylemelisin. İzini kaybettirdiğin için çok kızgın.

: Ona bir mesaj göndereceğim.

Geri döndüğünde seni kıskanmayacağım.

Alacağım her cezaya değer.

O iyi biri. Sonunda kafanı
kışından çıkardığına sevindim.
Ona benim ve takım için iyi
şanslar dile.

Devon haklı, eğer her şeye sahip olmak istiyorsam koçumla iletişim kurmalıyım.

Ben: Koç, antrenmanı kaçırdığım için üzgünüm ama şimdi olması sonra olmasından iyidir. Gerekçemi anlayacağımızdan emin değilim çünkü Lettie sıradan bir kız değil. O benim kız arkadaşım, on altı yıllık en iyi arkadaşım ve beni her adımında destekledi. Şimdi onu destekleme sırası bende. Geri döndüğümde cezamı çekeceğim.

Koç: Senden beklediğim şey
kendini beğenmişlik değildi.
Babandan farklı olduğunu
sanıyordum.

Sözleri kafamın içinde bir hız treni gibi dönüp duruyor. Babamla onun arasında ne olduğunu sormak istiyorum ama şimdi sırası değil.

Ben: Kızgın olmanı anlıyorum ama ben günde en az beş yüz atış yapıyorum ve diğerlerinin toplamından daha fazla çalışıyorum. Bir daha ıskalamayacağım.

Koçum cevap vermiyor.

Tribünler benim gibi seyirciler, arkadaşlar ve ailelerle dolu, atlar ve biniciler arenaya ikişer ikişer girerken onları izliyorlar. Birkaç çift kenarlarda dolaşıyor ve ardından Lettie ve Diamond Mine kapıdan geçmeden önce birkaç deneme koşusu yapıyor.

Benimle birlikte büyüyen atı ve muhteşem biniciyi görmek için dürbünüme ihtiyacım yok.

Kursa katılırken yüzünde oluşan her ifadeyi görmek istediğimden, büyüteçleri gözlerime yaklaştırıp odak noktası ona gelene kadar tarıyorum. Derin bir nefes alıyor ve şeftali pembesi dudaklarını üflüyor. Mahvediyor

O anda Jasper onun yanına geliyor ve kalçasını sıkarak onunla konuşuyor.

Neden benim kızıma öyle dokunuyor? O benim sıkmam gereken bacağım.

Kadın başını olumlu anlamda sallayarak ona hızlıca bir bakış atıyor ve adam izlemek için duvarın arkasına çekiliyor. Lettie, Diamond Mine'ı parkur boyunca iki kez yürütüyor, engellerin hiçbirini yapmıyor ve tüm bu süre boyunca atıyla konuşuyor.

Dudaklarını okuyabiliyorum. "İşte kombinasyon atlayışı. Dikey atlayacağız, sonra bir sonrakinden önce sadece iki adımımız olacak." Her zaman kendi kendine yüksek sesle konuşurdu ve zihninin içten içe nasıl çalıştığına dair bu küçük parçacıkları alabilmeyi her zaman sevmişimdir.

Jasper ıslık çalıyor ve Lettie son dakika koçluğu almak için duvara doğru ilerliyor. Yüzünü göremiyorum. Umarım, *"Bu gece beni sıkacağın gibi o bacakları sık"* demiyordur.

Bacaklarını birbirine sıkıştıran biri olacaksa, o da adımı haykırırken olacaktır. Jasper'a kadar hiç kimse tarafından tehdit edildiğimi hissetmemiştim. Bu mantıksız. Onun koçu ve kendisinden on yaş büyük.

Diamond Mine ve Lettie başlangıç pozisyonlarını alıyorlar. Başladığını gösteren bir ses duyulur. Parkur boyunca ilerliyorlar. İlk üç atlayışı geçiyorlar, ancak Elmas Maden dikey engelin üst korkuluğunu devirdikten sonra yavaşlıyor.

Sonunda Lettie atının boynunu okşuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor[JD1] . Sonunda tribünde beni fark ediyor ve yüzüne bir sırıtma yayılıyor. Aşık bir aptal gibi gülümseyerek başımı sallıyorum. O anda karar veriyorum, ona onu sevdiğimi söylüyorum, en iyi arkadaşı olarak değil, en iyi arkadaşına aşık olacak kadar şanslı bir adam olarak. Yumruğumu kalbime vuruyorum ve "Yapabilirsin" diyorum.

Otuz İkinci Bölüm

LETTIE

Jasper otelimizde özel bir yoga dersi için ısrar ediyor. Dane'e döneceğimi ve saat altı gibi yemeğe gidebileceğimizi söyledim ama saat beş oldu bile. Egzersiz kıyafetlerimi giymek için odaya gittiğimde burada değildi, ben de ona bir mesaj atıp yoga yerine doğru yola çıktım.

Yoga eğitmeni bana bir mat uzatıyor ve ben de avludaki çimenli zemine uzanıyorum. Yarın, her biri bir diğerinin üzerine inşa edilen bir sonraki yarışmaya kadar hayatımın en büyük binicilik yarışması olacak. Sinirlerimin benden daha iyi olduğunu hissediyorum, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve yavaş ve kontrollü bir şekilde üflüyorum.

Performansım sadece benim için değil, yanımda yorulmadan antrenman yapan atım için de önemli. Bu yüzden bu öğleden sonra zihnimi sakinleştirmek ve kendime ve atıma inanmaya odaklanmak için özel bir yoga seansı almayı kabul ettim. Dane her zaman fırtınamda sakinleştirici olmuştur, ama bu da iyi hissettiriyor.

Eğitmenin rahatlatıcı sesini takip edip her bir pozda akarken, endişelerim öğleden sonra güneşi gibi yavaşça kayboluyor. Nazıkçe esnemek ve kaslarımı uzatmaya odaklanmak dengemi bulmama yardımcı oluyor. Dane her zaman benim dengem olmuştur, özellikle de ilaçlarımı almadığım zamanlarda. Ama yarın parkurda ilerlerken bulduğum bu sakinliği yanımda biliyorum. Ve güvenimi Diamond Mine'a aktaracağım. Atım yanımdayken, önümüze çıkacak her türlü zorlukla yüzleşmeye hazırım.

İşim bitince Jasper'a mesaj atarım.

Teşekkürler, yoga dersi tam da ihtiyacım olan şeydi.

Jasper: Daha sık
dinlemelisin.

Kendi kendime kıkırdıyorum çünkü bunu öğretmenlerden, antrenörlerden, eğitimden, arkadaşlarımdan ve Dane'den kaç kez duydum.

Otel odamın kapısını açtığımda onu değişmiş buluyorum. Oturma odasındaki mobilyalar yeniden düzenlenmiş ve duvarlara doğru itilmiş, ortasına da büyük, tüylü bir battaniye serilmiş. İki şarap kadehi, yastıklar bir piknik sepeti. Ama kalbimi , odanın etrafına dizilmiş yumuşak beyaz ışıklar.

Dane yatak odasının kapısında belirir, üzerinde elbise pantolonu ve göğsüne ve kollarına göre mükemmel bir şekilde dikilmiş düğmeli bir gömlek vardır. O gezegendeki en yakışıklı adam.

"Geç kaldın." diyor bana doğru yürüyüp kollarıyla etrafımı sararken. "Yoga nasıldı?" diye soruyor kulağımın altına emici bir öpücük kondururken.

"Duş almam lazım."

"Sonra birlikte duş alırız."

Boynuma nazikçe saldırmaya devam ediyor. "Giyinip . Durulanayım ve sana daha kolay bir şeyler giydireyim." Göz kırıyorum, onunla alay ediyorum.

Beni banyoya kadar takip ediyor, soyuyor, öpüyor. "Tenindeki tuzluluğa bayılıyorum. Tam bir afrodisyak. Acele et, planlarım var."

"Anlıyorum. Sadece bir dakika sürecek."

Kendimi limon kokulu sabunla ovuyorum ve saçlarımı hızlıca yıkıyorum. Saçlarımı ve vücudumu havluyla kuruladıktan sonra kısa bir tişört elbise giyiyorum. Yaşam alanına girdiğimde, battaniyenin kenarlarını çevreleyen elektrikli mumlar var.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Saçım kurduğunda kabarmak."

"Biliyorum ve buna bayılıyorum." Elimi tutuyor ve beni göğsüne çekiyor. "Kimse için değişmene gerek yok dediğimde ciddiymdim. Benim için değil. Kimse için değil."

Jasper diyeceğinden emindim ama durdu. "Teşekkür . Sen her zaman benim dayanağım oldun. Umarım ben de senin olmuşumdur."

"Rock doğru kelime değil. Daha çok sen her zaman benim evrenimin merkezi oldun." Bana gölge gibi bir öpücük veriyor ve açık ten rengi tüylü üzerine oturup beni kucağına alıyor.

"Bir kızı nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun. Benden önce kızlar için romantik bir şey yaptın mı?" Kendime güvensizmişim gibi soruyorum. Ama değilim. Sadece bana hiç vermediği bir parçasını bilmek istiyorum. Bu bizim sessiz kodumuzdu, takıldığımız kişilerle ilgili ayrıntılardan bahsetmemek.

Yanaklarında kısa bir gülümseme beliriyor. "Wendy's ve bir filme romantik demediğiniz sürece hayır."

"Hiç bir kızı romantik bir yürüyüşe çıkardın mı?"

"Hayır. Lettie, benim için anlamı olan bir kızla yaptığım tek yürüyüş seninle oldu. Yedi yaşındayken, kurbağa ararken. Dokuz yaşındayken, okuldan sonra karate antrenmanına yürürken. On iki yaşındayken, Shrek ve Fiona olarak şeker mi şaka mı yapıyorduk. On altı yaşındayken mezuniyet şenlik ateşinde gizlice kaçıp kamyonetimin arkasında oturup yıldızlara bakarken. Yirmi yaşındayken, Kuzey Carolina'yı ysonra benimle basketbol tüneline buluştun. Kollarını belime dolamıştın ve birlikte otobüse doğru yürümüştük. Çoğu romantik değildi ama bazı zamanlar benim sana karşı hissettiklerimi senin de bana karşı hissetmiş olabileceğini düşündüm."

Bu adam hayatımda olduğu için nasıl bu kadar şanslı oldum?

"Ya da mezuniyetten sonra Lookout Dağı'na tırmandığımız zaman. O gün öpüşebileceğimizi düşünmüştüm. Sanırım eski 'doğru adam, yanlış zaman' durumuydu."

"Artık değil," diyor dudaklarını omzuma bastırarak.

"Sonunda, doğru zamanda, doğru adam." Kendimi ona bakacak şekilde yeniden konumlandırımdı.

Elleri yüzümde geziniyor ve gözleri etrafımızdaki ışıkları yansıtıyor. Aramızdaki enerji ağırlaşıyor ama cinsel bir his değil. Daha çok karnımda heyecanlı bir guruldama var - birbirimize geriye kalan tek şeyi verme beklentisi. Onu sevdiğimi, gerçekten sevdiğimi söylemem için doğru zaman.

Transı bozarak parmak eklemlerini çenemin altına sokuyor ve beni kendine çekiyor. Şefkatli bir dokunuşla dudakları benimkini birkaç kez öpüyor. İri elleri yüzümü avuçluyor. "Seni seviyorum, Lettie. Sana aşığım."

Gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasında şişiyor ve dudağım titriyor. "Bana aşık mısın? Çünkü ben sana sonsuza dek aşık oldum. Bu duyguyu inkâr etmeye çalıştım. Onu aşağıya, derinlere itmeye çalıştım ama sahip olabileceğim en iyi ilişkiyi mahvetmekten korktum. Dane, seni kaybedemem. Bu bir seçenek değil."

"Söyle."

"Neyi

söyleyeyim?"

"Beni sevdiğini."

Yanaklarını avuçlayarak çikolata rengi kahverengi gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Seni seviyorum, Dane Greathouse."

Ağzlarımız dans ederek bir duygu senfonisi yaratıyor. Rahatlama, heyecan, coşku ve o yakınımdayken midemde uçan o güzel kelebekler. Dane benim sonum ve her zaman başlangıcım oldu.

"Aynı ."

"Aynı cümleyi kuruyoruz. Birbirimizi seviyoruz ve bizimki gibi bir aşkı hiçbir şey bozamaz. Birbirimizin hayatına girmemizin bir sebebi var. On altı yıl, Lettie. Hiçbir kadın seninle kıyaslanamaz."

Üç kez daha "Seni seviyorum" dedik ve tam kıyafetlerini yırtmayı beklerken, "Planladığımız gibi gittiğine sevindim" dedi. Gümüş kubbeyi tabaktan çıkardı. "Biraz daha geç kalsaydın eriyecekti."

İki top dondurma, çikolatalı ve vanilyalı, karamel soslu ve iki kirazlı, çikolata parçacıklı kurabiyenin üstünde ve krem şantiye bulanmış. Bir kaşık alıyor ve benim için vanilyalıdan bir ısırık alana kadar kaşığı oynatıyor."

Ağzımdan çıkan inilti beni şaşırtıyor. "Eğer o kadar iyiye, ben de biraz alacağım. Sana her zaman vanilyanın en üstün lezzet olduğunu söylemiştim."

"Hayatta olmaz, Greathouse. Ben vanilya yemek zorundaysam sen de çikolata yemek zorundasın." "Az önce vanilya için inledin," diye itiraz ediyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve sırtıyorum. "Numara ."

"İnlemelerini duydum ve bu inleme seni aperiatif olarak yediğim zamanki kadar gerçektir."

"Kes . Edepsiz bir konuşmacı olacağını hiç düşünmemiştim."

Yüksek sesle gülererek, "Ve senin 'Saçımı çek, daha sert' diye haykıracağını hiç düşünmemiştim." diyor.

"Seni sevdiğime inanamıyorum," diyorum yarı mahcup bir şekilde. O anın sıcaklığıyla bir şey ama sonra söylemek... çok yanlış.

Dördüncü sınıftaki yetenek yarışmasında *Grease* filminden "You're the one that I want" şarkısını söylediğimiz zamanki kadar kolay gülüyoruz.

Şarkı sözlerinin üstesinden gelemedik. Onun saçları jöleliydi, benim saçlarım ise her yöne dağılmıştı ve deriden bahsetmiş miydim? Dane'in deri giymesi çok abartılıydı. Bakmak için çok fazlaydı ve şarkı başladığında tek yapabildiğim kıkırdamaktı.

Bayan Sparks daha uygun başka bir şarkı seçebileceğimizi söyledi. Toby Keith'in Mockingbird versiyonunun müziğini açtık. Böylece, John Travolta ve Olivia Newton John gibi görünerek bir country şarkısı söylüyorduk. Sonunda öğretmenlerimiz bizi ayakta alkışladı. Ancak sadece birkaç öğrenci şarkıyı biliyordu, bu yüzden söylemeye gerek yok, sahte alkış ölçer nedeniyle kaybettik. Ama beşinci sınıfta Luke Bryan'ın bir şarkısıyla yetenek gösterisinde başarılı olduk ve hepsini kazandık.

Dondurma bittikten sonra, Dane diğer kubbeyi kaldırıyor. Kavrulmuş sebzeler, ızgara tavuk ve tortilla ile doludur.

"Eğer bunların hepsini yersem, daha sonra seks yapamayız." Bir kaşımı çattım.

"Bu gece seks yok. Bu gece içini besliyorum ve zihnini besliyorum. Yarın, izin verirsen her kasına, her küçük kıvrımına tapacağım."

Başımı sallıyorum, bunun onun kemiklerini için destansı bir kısıtlama gerektireceğini biliyorum. "Tüm kuralları sen koyamazsın, Büyük Dane. Kuralları şu şekilde değiştiriyorum: İsteddiğimiz kadar öpüşebiliriz."

"Bu iyi bir fikir değil."

"Benim tüm fikirlerim iyidir," diye karşılık veriyorum.

"Evet, birinci sınıfta hep birlikte bira içmemiz gerektiğine karar verdiğinde ve ailemle yediğimiz pahalı biftek yemeğini ikimiz de kustuğumuzda."

Kucağından iniyorum. "Bu kötü bir fikirdi."

Gülüşü yumuşak ve bana bakışı, yaptığım tüm kötü şeyleri sevdiğini bile düşündürüyor. Çoğu zaman ona istemediği şeyleri yaptırıyorum. Eğer kuralları o koyuyorsa, o bir kural takipçisidir. O bir lider. Ve o benim. Küçük sokak tacolarımızı yaparken içim mutluluk dansı yapıyor.

"Film mi izleyeceğiz?"

"Hayır, biraz mad libs yaparız diye düşünmüştüm."

Takım oyunu gecesinin ilk gecesini yapmak zorundayım, bu yüzden çılgın bir lib uydurabileceğimizi düşündüm.

"Evet, bu eğlenceli olacak. Konuyu Oyun Günü Batıl İnançları yapalım" diye öneriyorum.

"Kulağa harika geliyor."

"Dizüstü bilgisayarımı alayım." Yatak odasına koştum ve oturma odasına geri getirdim. İkimize de birer kadeh şarap dolduruyor. Ama içemeyeceğimi söylemeden önce maden suyu getirdiğini fark ediyorum. Yarışmadan önce içemeyeceğimi biliyor. Susuz kalmamalıyım.

"Tamam, hazır mısın?"

Yastıkları kapıyor, uzanıyor ve kolunu yastığının üzerine koyuyor. Ben de onun kolunu boynumun altına alıp başımızı iki yastığa yaslayarak arkama yaslanıyorum. Dizlerim bükülü, dizüstü bilgisayarım kalçalarımın üzerinde duruyor ve "Stallions Game Day Superstitions" adlı öyküyü yazıyoruz.

İyi bir replik bulduğumu düşündüğüm her seferinde beni övüyor, oysa yazmak daha çok onun ilgi alanına giriyor. Neredeyse bitirdiğimizde, "Forma hakkında eklemeyi unuttuk." diye ağzından kaçırdı.

"Ne olmuş ona?"

"Kız arkadaşı olan takım arkadaşlarım her zaman kız arkadaşlarının maça formalarını giyerek geldiklerinden ya da formalarını giyerken onlarla seks yaptıklarından bahsederler."

"Sanırım... Bir formaya ihtiyacım olacak." Elimi elbise pantolonundan yarı dikleşmiş şaftına doğru gezdirdim.

Zorla yutkunuyor. "Siktir, takım mağazasını satın alacağım."

"Oh, hayır, hayır, hayır. Sadece üzerinde senin terin olan formaları giyeceğim." Bana göre, onun basketbola adanmışlığının kokusuyla dolu formasını giymekten daha iyi olan tek şey, terli tenine sürtünmektir.

"Çok kötüsün."

"Beni formanla becerdiğinde öğreneceğiz." Dizüstü bilgisayarını yere bıraktım ve üzerine çıktım. "Sezon başlayana kadar bekleyemem."

Otuz Üçüncü Bölüm

DANE

Günaydın. Giyebileceğim bir üniforman var mı? Böyle batıl inançların varmış gibi hissediyorum.

Lettie: Günaydın. Dar pantolonum ve küçük botlarımla komik görünürsün. Ben bakarım. geç.

Banyoda ama ona bir şey vereceğim.

Dışarı çıktığında, saçları ensesinin altında sıkı, süslü bir topuzla geriye doğru kaymış. Bir milyon dolar gibi görünüyor. Ve o dar pantolonun içindeki kıcı sikimin seğirmesine neden oluyor. Kalçalarında biraz daha fazla ağırlık taşıyor ve parmaklarımı o noktadaki etine sokmaya bayılıyorum.

"Vay canına, eğer bu bir güzellik yarışması olsaydı, açık ara kazanırdın." Kollarımı ona doladığımda, alnından öperken ve rujunu bozmak istemediğimde kızarıyor. "Sen hazırsın. Ama bana batıl inançlı diyebilirsin, sana bir şans tılsımı vermem gerekiyor."

Elimi cebime atıyorum ve lise son sınıftayken bana verdiği bakır parayı çıkarıyorum. Başparmağımı ve parmağımı üzerinde gezdiriyorum ve gözleri yaşıyor. "Bunu bana kendime inanmadığım zamanlarda vermiştin. Pandemi beni mikroplardan korkar hale getirdi ve sen bana bu bakır parayı verdin ve 'Bunu yedek kulübesinde ısınma pantolonunun içinde tut. Çıkar ve mikropları ovala. Antibakteriyel özelliği var ve seni hasta olmaktan koruyacak.'"

"Çok korktun çünkü büyükannen o virüsün komplikasyonları yüzünden öldü. Ama o zaten hastaydı Dane ve bunun nedeni senin üşütüp ona sarılman değildi."

"Bunu artık biliyorum. Ama zamandan beri bu parayı her gün yanımda taşıyorum. Bunu biliyor muydun?" diye sordum.

Ağzını bir tarafa çekiyor. "Arada sırada cebinde bir şeyler çevirdiğini görüyordum."

"Ne zaman başka bir erkekle flört ya da başka bir nedenden dolayı kötü bir gün geçirsem, mikroplardan dolayı değil ama bana verdiğin için madeni parayı ovardım ve bu bana ne kadar değer verdiğini gösterirdi. Her zaman arkamı kollayacağını biliyordum. Şimdi de ben sana veriyorum. Ben senin arkadayım."

"Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" diye soruyor ayak parmaklarının ucuna basarak. "Dün gecedan beri söylemedim."

"Seni seviyorum ve en iyi arkadaşım ve erkek arkadaşım olduğun için şanslıyım."

Kıçını tuttum. "Kıçına bahse girebilirsin." Sarsılırken kıkırdıyor. "Şimdi Jasper seni benden çalmadan önce biraz kahvaltı edelim."

Büyükannem bu sabah beni aradı, histerikti. Çok mutluydu ve şaka yapmıyorum, tam olarak şu sözleri : "Çok mutluyum. Kızımı sevdiğini hep biliyordum ve o da senin için hep aynı şeyi hissetti ama bunu itiraf edemeyecek kadar inatçıydı. Ve senin aynı şekilde hissetmediğinden korkuyordu."

Yerel haberler hakkımızda bir haber yaptığı için öğrenmiş. Neredeyse kamera ekibini unutuyordum. Telefonumda gezinirken sosyal medyada patlıyoruz. İnternette gerçek haber bültenini bulduğumda merakla izliyorum. En az son dört yıldır haber bültenlerine çıkıyorum ama sadece Stallions'a bağlandığım günü izlemiştim. Genel olarak olumlu ve güzel. BÜYÜK HİKAYE'nin altındaki başlıkta şöyle yazıyor:

Stallion Basketball Great Piyasadan Çekildi

Onu sallarken beni yakalıyor ve yüzündeki gülümseme damarlarımda tüylerimi diken diken ediyor. O mutluydu. Jasper değildi. Video birbirine eklenmiş olsa , bana bakarken dişlerini sıktığı bir nokta var. Hem dürbünle onu izlediğimi hem de egzersiz yaptığımı gösteriyor.

Crown Jewel At Çiftliği sahibinin eşi bölümü bitiriyor: "Bu hikayenin sadece birinci bölümü. Dane'in kalbini kazandı ama Elizabeth Scott bir sonraki yarışmaya gitmek için yeterli puanı kazanabilecek mi? Daha fazlasını 11'deki BÜYÜK HİKAYE'de öğrenin."

Elizabeth. Neden herkes ona Elizabeth diyor? Kamera ekibi ona Lettie dediğimi duymalı. Ama bu endişelerimin en küçüğü. Babam öğrendiğinde, ki bu uzun sürmeyecek, çok kızacak. Lettie'yle çıktığım için değil, antrenmanları ektiğim, belki dersleri kaçırdığım ve bugün Stallions futbol maçında anons edilmeyi kaçıracağım için.

Kalan zamanımın tadını çıkarsam iyi olur. Ama yapamıyorum çünkü telefonum mesaj üstüne mesajla bipliyor.

■

Çok tatlısın.

Pislik.

■

Anne: Ara beni. Tanrım, umarım baban bilmiyordur.

■

Mac: Sanırım yarınki futbol maçında Stallion tarihine üç sezonda en çok top kapan oyuncu olarak geçmemi izleyemeyeceksin. Lettie'ye şans dile.

■

Siz ikiniz çok tatlısınız. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Televizyondan izliyor olacağım.

Diğer elli mesaj da hemen hemen aynı.

■

Aşk olmalı, yoksa Koç !

Koç Cappitano için endişelenmiyorum ama bunun acısını tüm takımdan çıkar olmasından nefret ediyorum. Beni örnek gösterip kaptanlık görevimden alacak. Eğer bunu yaparsa, babam kesinlikle çıldırır.

"Hey, anne."

"Tatlım, ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi endişeyle karışık. Lettie'yi onaylamıyor mu? "Lettie'yle çıkmam hakkında mı?"

"Hayır, tabii ki hayır. Daha önce olmamasına şaşırdım. Ama antrenmanı kaçırmak... Dane, bu hiç iyi görünmüyor."

Sözlerini içime çekerken babamdan bahsettiğinin ve NBA'in olgunlaşmamış olduğumu düşündüğünün farkındayım. "İlk kez mutluyum. Bu doğru değil ama kendimi tamamlanmış hissediyorum. Duygularımızın etrafında dans ediyorduk ve sonunda bağış gecesinde meyvesini verdi. Sana söyledim ama o gitmeden hemen öncesine kadar bir çift olduğumuzu kesinleştirmemiştik. Emin olana kadar ailelerimize söylemek istemedik."

"Şüphelerim vardı. Aslında, umarım Lettie'yi spa'da biraz dürtmüşümdür. Sadece sorumluluklarınızı ciddiye almaya devam ettiğinizden emin olmak istiyorum. Basketbol önce, sponsorluklar gelmeli. İşlerini pazarlamak için sana güveniyorlar. Dane, Lettie dahil hepsiyle başa çıkabileceğine inanıyorum. O kız seni seviyor, bu yüzden senin için en iyisini isteyecektir."

"Sağ ol anne. Koç'a sormadan ayrılmak iyi bir karar değildi. Bana yardım etmek için antrenmanı değiştirebilirdi. Düşüncesizce çünkü Lettie'yi bunca yıldır bana yaptığı gibi desteklemek istiyorum. Koç'a mesaj attım ve benim yüzümden koşmak zorunda kalacakları tüm turlar ve intiharlar için takım arkadaşlarıma biftek yemeği ısmarlamam gerekecek. Ama Lettie buna değer."

"Öyle. Dikkatli ol. Ona benim için sarıl."

"Seni seviyorum. Telefonumu kapatıyorum, babama döndüğümde onunla konuşacağımı söyle. Lettie'ye tezahürat yapma sırası bende."

Telefonu kapattıktan sonra Koç'a sesli mesaj bırakarak hareketlerimi takım arkadaşlarıma karşı kullanmamasını rica ediyorum, ardından Lettie'yi arayıp ona da bir mesaj bırakıyorum.

"Seni seviyorum. Bunu yapabilirsin." Sonra zil sesini kapatıyorum ve arayan herkes en iyi Avustralya aksanıyla "Lütfen mesaj bırakın" yanıtını alıyor.

Yarışmanın Gösteri Atlama bölümü bir saat içinde başlıyor, bu yüzden etkinlik alanına koşuyorum, Lettie'nin bana verdiği bilekliği gösteriyorum ve bana eşlik ediyorlar

İlk sıradaki koltuğa oturdum. Büyük olasılıkla dürbüne ihtiyacım olmayacak ama yine de boynumda asılı tutuyorum.

Lobiden aldığım bir programı karıştırırken, "*Yarışmacıları Tanıyalım*" bölümünde duruyorum. Olimpiyat Seçmeleri'ne katılmalarına yardımcı olacak puanlar için yarışan yetmiş beş kişi var. Ancak, sadece ilk yirmi kişinin bir profil resmi ve yazısı var.

**Elizabeth Scott - 22 yaşında,
Kentucky Üniversitesi'nde son sınıf
öğrencisi: İstatistik.
Memleketi: Huntsburg, Kentucky At:
Elmas Madeni Eğitmeni:
Jasper Cole
Hobileri: Şarkı söylemek. En iyi arkadaşıyla takılmak ve Kentucky
Stallions'ı izlemek.
Özel Yetenekler: Dilini burnuna dokundurmak.
Hayattaki Hedefleri: Olimpiyat Takımına girmek ve geniş bir aileye
sahip olmak.**

Spiker İstiklal Marşı için ayağa kalkmamızı istedi. Küçük kız şarkı söylerken bana Lettie'yi hatırlatıyor, en yüksek notaya çıkarken ellerini yana uzatıyor. Kalabalık alkışlıyor ve ilk yarışmacı anons ediliyor. En az puana sahip olan kişi birinci, en çok puana sahip olan kişi ise sonuncu oluyor; kazanmaları için gereken süreyi ve dayanabilecekleri kesintileri biliyorlar. Lettie on beş biniciden oluşan son grupta yarışıyor.

İlk on beş kişi birkaç rayı devirerek hata yaptı ve süreleri, özellikle Lettie'nin bu hafta antrenmanda yaptıklarına kıyasla, kendilerine ayrılan süreden daha yavaştı.

Gruplar arasındaki değişim sırasında, ahırlarında bekleyen binicilerin ve atların canlı görüntülerini gösteriyorlar. Lettie'yi Diamond Mine'in ahırının yanındaki bir kovanın üzerinde otururken görüyorum. Bakır paramı parmaklarının arasında yuvarlarken çenesi bükülmüş bir dizine dayanıyor. Sonra ayak parmaklarının üzerinde zıplayan ve boynunu kıran bir erkek biniciye geçiyor.

İki saat sonra, Lettie'nin adı çağrıldı. Elizabeth Scott çağrıldı. İşareti bekler ve aldığı anda, Diamond Mine ilk iki engeli ustalıklı aşar, ardından su atlayışını kolaylıkla geçer ve

kombinasyon atlayışını sorunsuz bir şekilde gerçekleştirdi[JD3] . Lettie parkurun geri kalanını temiz bir turla bitiriyor. Geniş ve ışıltılı bir gülümsemeyle başını Diamond Mine'a koyan Lettie nefesimi kesiyor. Ayağa kalktım, alkışlıyorum. Burası tam olarak bir Stallions basketbol seyircisi değil, bu yüzden tepkimi biraz yumuşatmak zorundayım. Yumruğumu kalbime vuruyorum, için çok mutluyum ve beni gördüğünde duygularına yenik düşüp ağlıyor. Nereden mi biliyorum? Çünkü o ve Diamond Mine yanıma gelip fısıldayarak "Seni seviyorum" dediler.

Yarışı üçüncü sırada bitirdi ama süresi antrenmanda sürdüğü süreye eşitti ve sadece iki hata yaptı. Bittiğinde, Lettie ve Jasper'la birlikte geri dönüyorum. Diamond Mine'dan iniyor ve Jasper'a ipi veriyor. Sanırım kızın koşusundaki zamanı kısaltmak için her ne yaptıysa onu takdir etmem gerekiyor.

"Jasper, her ne yaptıysan işe yaradı. Yardım ettiğin için teşekkürler."

Başını sallıyor ve Lettie kollarıyla ona saldırıyor. "İnanılmazsın. Çok teşekkür ederim."

Hafif bir gülümseme tam dişlek bir sırıtışa dönüşüyor. Jasper'ın ne kadar mutlu olduğuna dair hislerimi bastırıyorum. Bu Lettie'nin gecesi ve ben bunu mahvetmeyeceğim.

"Geri geleceğim." Lettie, Elmas Maden için bir havuç almaya gider.

Jasper bu fırsatı değerlendirerek şöyle der: "Elizabeth ve Elmas Madeni özeldir. Sizden sadece onun eğitimini ciddiye almanızı istiyorum. Benim işim onu filme almak, izlemek ve analiz etmek. Tıpkı rakip basketbol takımlarını izleyip nasıl avantaj elde edeceğinizi bulduğunuz gibi."

Çenem gerildi. "Lettie'yi hayatım boyunca tanıdım. Onun özel olduğunu biliyorum." Onun kişisel alanına giriyorum. "Senden bunu profesyonelce yapmanı istiyorum. Onun şarap içmeye ve yemek yemeye ihtiyacı yok."

Bakışmalar başladı. Ondan en az 15 santim öndeydim ve birkaç dakika sonra geri adım attı.

"Lettie, bebeğim, hadi kutlamaya gidelim," diye .

Jasper başını sallıyor ve Lettie'ye ters ters bakar. "Elizabeth, yarın öğleden sonra ayrılıyoruz."

Ayaklarının üzerinde zıplıyor ve öneriyor, "Jasper bizimle gel. Karaokeye gidelim."

"Tabii ki hayır."

Tanrı'ya şükür. Kutlama yapmak istediğim son kişi Jasper.

Otuz Dördüncü Bölüm

LETTIE

Biraz karaoke, birkaç içki ve bar yemeği ile kutlama. Dane bir düet ve "Buna ne dersin?" diye sordu. Bana kulak patlatan bir sırtış attı.

"Bu mükemmel." İsteği yerine getirdik ve birkaç dakika içinde dördüncü sınıftaki yetenek gösterisinde söylemek istediğimiz şarkıyı söylüyorduk. O da hatırlıyor.

Sahneye çıkar ve şarkı söyleriz. Grease'de yaptıkları dansın kendi versiyonunu bile yapıyoruz. Acaba Dane çok uzun olduğu için mi garip görünüyoruz? Sadece bir margarita içtim ama onun sonsuza dek istediğim kişi olduğunu biliyorum.

Bar müdavimleri bir tane daha söylememiz için çığlık atıyor. Başka biri şarkı söylerken, tüm zamanların en sevdiğimiz Luke Bryan şarkılarından biri olan "I Don't Want This Night to End "i seçiyoruz.

Bardaki üç yüz kişi hayatımın gösteri atlayışı performansını kutlamak için ellerini havaya kaldırmış zıplarken kendimi dünyanın tepesinde hissetmekten alamıyorum. Dane beni göğsüne çekiyor ve sanki odada sadece biz varmışız gibi öpüyor. Oda mı sessizliğe gömölüyor, yoksa ben mi onları duyamayacak kadar aşık oluyorum, bilmiyorum. Beni mükemmel dudaklarından bıraktığında, gururla gülümseyerek, "Kız arkadaşım Lettie Scott için bir alkış" diyor.

Herkes alkışlıyor ve ben de Taylor Swift'mişim gibi onlara öpücükler gönderiyorum. Sahneden çıkarken Dane beni balayı stiliyle kucağına alıyor ve keşke zamanı durdurabilseydim diyorum. Şu anda aşkımız ve mutluluğumuz dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Bize bir içki daha veriyor ve gülümsemeden duramıyoruz. En iyi arkadaşım hâlâ burada. Bu kısmı değişmedi. Hatta daha da iyi. Dane bir erkek arkadaş olarak her zaman olacağını bildiğim her şey. Basketbol, NBA ya da binicilik etkinlikleri olmasaydı ve sadece biz olsaydık, hayat basit olurdu. Fakat

Bu bizim hayatımız değil. Yarın kampüse döndüğünde kışının tehlikede olduğunu biliyorum.

Takım elbiseli iki adam masamıza yaklaşıyor. "Çok iyi bir performanstı." Dane gülümsüyor ve birasından bir yudum alıyor, ben ise erkek arkadaşımın içinde kaybolmuş bir şekilde öylece bakıyorum.

"Oh, teşekkür . Sadece ," diyorum.

"Oturmamızın bir sakıncası var mı?" Dane onayım için bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum. "GFI Records'tan geliyoruz. Sizi temsil etmek istiyoruz."

Dane birasını yudumlarırken boğuluyor ve hemen ağzını kapatıyor. "Bir menajerim var." "Oh, kiminle birliktesin?"

"Michaels-Rawls Spor Ajansı." Bu adamların Dane'in NBA draftında ilk turda seçileceğinden haberleri yok. "Stallions için oynuyorum."

Tuzlu ve biberli, arkaya taranmış saçları olan adam hiç etkilenmeden masaya bir kart atıyor ve sonra bize doğru itiyor. Kartı alıp okuduğumda çenem düştü. İkimizi de tavlamaaya çalışmıyorlarsa yalan söylemiyorlar.

"Bizim için bir şarkı daha söyleyebilir misiniz? Neşeli şarkıları seslendirebilecek ve söyleyebilecek bir ikili arıyoruz, ki bunu yapabileceğiniz aşık, ancak bu kalp kırıcı şarkıyı söylemenizi istiyoruz. Bakalım başarabilecek misiniz?"

Dane Greathouse meydan okumalardan asla geri adım atmaz. "Elbette. Lettie ve ben birlikte olduğumuz sürece her şeyi yapabiliriz."

Son margaritayı içtikten sonra başım dönüyor. Ne? Müzik yöneticileri için şarkı söylüyoruz. Dane bana ıslak bir öpücük veriyor, elimi tutuyor ve önümüzdeki adamın bitirmesini bekliyoruz, o da güzel bir alkış alıyor.

Bir kez daha sahne alıyoruz ve sizi ikiye bölen bir şarkı söylüyoruz. Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. ve hayatıma devam etmeye çalışmanın acısını asla hissetmek istemiyorum. Dane'in gözlerindeki duygu, onun da aynı şekilde hissettiğini gösteriyor. Ellerimizde mikrofonlarla göğüs göğüse geliyoruz ve yürek parçalayan son dizeyi söylüyoruz.

"Bu sadece bir şarkı" diye fısıldarken başparmakları gözyaşlarını siliyor.

"Biliyorum." Ama Dane Greathouse olmadan yaşama düşüncesi korkutucu.

"Seni seviyorum." Ayakta alkışlarken dudaklarımı okşuyor.

Sahnedan çıkarken adamlar bizi karşıladı. "Bu olağanüstüydü." Numaralarımızı aldı ve "İrtibatta olacağız." dedi.

Dane ellerini sıkıyor ve ben de dudaklarımı sıkıca çekerek başımı sallıyorum. "Otelde kutlamaya hazır mısınız?" Dane kaşlarını oynatarak soruyor.

"Bir plak anlaşmasını mı yoksa etkinlik performansımı mı kutluyoruz?" Hüzünlü şarkının etkisiyle ayılmış bir halde soruyorum, Dane'le bir ayrılıktan sağ çıkamayacağımı biliyorum. Hayatımın en güzel gecesi olması gereken bir gecede bu düşünce midemi bulandırıyor.

Biz çıkarken, Dane'in yanında getirdiği ve çekim yapan kamera ekibini fark ediyorum. Ve tüm güvensizliğim boğazıma düğümleniyor. Her hikayeyle birlikte daha fazla inceleme olacak ve insanların uyuşturucu bağımlısı ebeveynlerim hakkında ya da Dane ile sosyoekonomik sınıfın zıt taraflarında olduğumuzu bilmelerini isteyeceğim son şey.

Otele döndüğümüzde, "Eğlenceliydi." dedim. "Son şarkıya kadar mı?"

Evet, beni çok iyi tanıyor.

Bölüm Otuz Beş

DANE

"Kalabalık sana bayılıyordu. Hayatın adil olmadığını düşünüyorlardı - o muhteşem, usta bir zanaatkârdan oyulmuş ve şarkı söyleyebiliyor. Tamamen adaletsiz," diyor benden uzaklaşırken, ayakkabılarını çıkarıyor ve benden kaçıyor demeye cüret ediyorum.

Kollarımı beline doluyorum ve kulağına usulca konuşuyorum. "Alındığını unutma. Saçını örmesine izin veren kız tarafından alındı. Ve rap yaptığın zamanlar dışında bir melek gibi şarkı söylüyorsun." Gerçeğimi yansıtacak doğru kelimeleri ararken gömleğimin düğmelerini açıyorum ve elini kalbimin üzerine koyuyorum. "Bu sadece senin için. Ben daha bunun ne anlama geldiğini bilmeden önce kalbim sana aitti."

"Konu kadınlara gelince hiçbir şeyden haberin yok."

"kanıtlamama hazır mısın?" Ellerim elbisesinin altından kayıyor ve kumaş ön kollarımda toplanıyor, sonra elbisenin geri kalanını çekip çıkarıyorum.

"Sanırım öyleyim," diye mırıldanıyor.

İhtiyacı var ama fiziksel olarak değil. Plak yöneticileri için söylediğimiz şarkı aklını başından alıyor. Tamamen yanılmıyorsam, duygusal olarak bağlı hissetmeye ihtiyacı var, bu yüzden onu yürüyemeyecek hale gelene kadar becermek yerine, dudaklarım teninde özenle yavaşça hareket ediyor.

Lettie nefesinin altında mırıldanıyor. "Seni hak etmiyorum. Biz çok farklıyız."

"Seni hak etmeyen benim," diyorum dantelli sütyeninin örttüğü göğüs ucunu emerek.

Aletim çok sertleşmişti, ama işkenceli tempoya devam ettim ve sonunda onu çıplak bıraktım. Uzun, dolgun bacakları yatağın üzerinde dümdüz uzanıyordu. Onları genişletmiyorum. Onun yerine, ben

kaslarına masaj yapıyorum, sonra ellerimin olduğu yere ıslak bir öpücük konduruyorum. Benden daha fazlasını isteyerek hafifçe eğiliyor ve dudaklarından seksi bir inilti dökölüyor.

"Bebeğim, seni kutlamak istiyorum, hepinizi. Beni saran kalçalarını. Parkurda ne kadar hızlı gideceğini bilen beynindeki matematiksel saati. Güzel sesin. Yeşil gözlerini. Etrafımı saran tatlı dudakların. Hepsi. Ama bu gece, yüzde yüz kesinlikle bilmeni istiyorum ki sen... ihtiyacım olan tek şey sensin."

Dudaklarım dudaklarına konana kadar teninin yüzeyinde geziniyor. Onları kendi dudaklarımla tekrar tekrar kucaklıyorum. Sonraki birkaç saat boyunca, sevişmek için zaman ayırıyoruz. Müstehcen değil. Sadece bir sonraki orgazmdan çok sevildiğini ve takdir edildiğini gerçekten hissetmeyi senkronize iki insan.

Beni yanlış anlamayın, bu gece ona bol bol verdim, ama patlama olmadı. Daha çok birkaç saniyeliğine tutuşan ve sonra bir sonrakine geçen maytaplar gibiydi. İnanılmaz vücudu benimkinin üzerinde hareket ettiğinde, aletim onun içinde seğiriyor ve yapışkan tenimizi ayırıyor ve ben boşalırken elini kullanarak beni geri çekiyor. Parmağını kullanıyor, dölümle bir şeyler yazıyor.

"Ne yazıyorsun?"

"Baş harflerimizin etrafına bir kalp çiziyordum." Yataktan atlayıp telefonunu aldı ve gövdemin fotoğrafını çekip bana gösterdi.

Birlikte olduğum diğer kızlara dair tüm anılarımı siliyor, spontanlığıyla beni her zaman şaşırtıyor.

"Keşke tenime kazınsaydı."

Kampüse döndüğümde bir geçit töreni beklemiyordum ama takım arkadaşlarımdan soğuk bir omuz da beklemiyordum. Eşyalarımı yerleştirdikten ve çamaşır çantamla aşağıya indikten sonra birkaç arkadaş video oyunu oynuyordu.

"Hey." Sessizlik. "Üzgünüm ama içinizden biri aşık olsaydı, anlardınız." Oynadıkları futbol oyununa bakıyorlar ve tek ses kontrol cihazlarının tıkırtılarından geliyor.

İç çekerek, Nick ve Devon'ın masa tenisi oynadığı köşeye doğru yürüyorum.

"Bakın kim dönmüş. Aziz mi, günahkâr mı?" Devon soruyor.

Nick sakalını keseliyor. "Greathouse, tövbe etmeye hazır olsan iyi edersin. Takım çok kızgın."

Çamaşır torbasını omzumda sallıyorum. "Bu akşam herkesi biftek yemeye götüreceğim."

"Bundan daha fazlası gerekecek."

Koridordan çamaşır odasına doğru yürüyorum ve Lettie'nin büyükannesinin bana öğrettiği gibi beyazlarımı renklilerimden ayırıyorum. Büyükannesi ve büyükbabası bana bisiklete binebildiğim andan itibaren nasıl erkek olunacağını öğreterek Tanrı'nın bir lütfu oldular. Üç çamaşır makinesini doldurup deterjanı eklerken zihnim Lettie ile benim aramdaki farklara odaklanıyor. Ve bunun bizi nasıl yakınlaştırdığını. Birbirimize, ikimiz de şehirli ya da gotik olsaydık elde edemeyeceğimiz deneyimler yaşıyoruz. Farklılıklarımız bizi ilginç kılıyor. Biz bir madalyonun iki yüzüüz.

"Greathouse! Buraya gel." Sanırım JaJuan bağılıyor.

Sanırım af dilemenin zamanı geldi. Tüm ekip seksen inçlik televizyon ekranının önünde ama video oyunu oynamıyorlar. Onun yerine haberleri izliyorlar. Yerel kanal Lettie'yi takip ediyor.

Görüntüler Lettie'nin arabasına odaklanıyor, sonra bana dönüp seni seviyorum diyor ve kalbime dokunuyor. Ama sonra barda şarkı söylerkenki halimize geçince kalbim yerinden fırlıyor. İlk klip hızlı şarkıyı söylerken, sonra ben onu öperken.

Takım arkadaşlarım hep bir ağızdan ayaklarını yere vuruyor ve "Lanet olsun!" diye bağıyorlar. "Dane'in oyunu var."

Nick ekliyor, "Kim bilebilirdi ki?"

"Şarkı söyleyebildiğini neden bilmiyordum?" Devon sanki Kutsal Kase'nin sırrını saklıyormuşum gibi başını sallayarak soruyor.

Gülümsemekten yanaklarım acıyor ve dün gece duygularımızı nasıl ifade ettiğimizi hatırlayarak libidom kıpırdanıyor.

Haber bülteninin sonunda muhabir, "Şarkıların tamamını dinlemek için bizi sosyal medyada takip edin. Bu, kim olduğunuzu bildiğinizden beri en sevimli çift olabilir."

Yumuşuyor gibi görünüyorlar ve ben de takım arkadaşlarımla güvenini tekrar kazanma fırsatını değerlendiriyorum. "Giyinin beyler. Blake's Steakhouse'a gidiyoruz, sonra da McShane's'e."

Hepsi odalarına gidip Stallions kıyafetlerini çıkarıp kot pantolon ve daha güzel gömlekler giyerken sanırım şimdilik affedildim.

Yemeğe gittiğimizde herkesin konuştuğu tek şey Lettie ve benim şarkı söylememizdi. Nick, "Bunu görmelisin." dedi. Telefonunu yüzüme doğru itti. "Şimdiden bir milyondan fazla izlenmiş."

"Kahretsin, bu hiç iyi değil," diye mırıldanıyorum.

Nick cevap verir, "Neden olmasın? Siz ikiniz harikasınız."

Nick'in Lettie için yanıp tutuşmadığına ve arkadaşlığımızın bozulmadığına sevinerek başımı sallıyorum. "Lettie Olimpiyat seçmelerine katılmaya çalışıyor ve odaklanmaya ihtiyacı."

"Olimpiyatları ve basketbolu unutun; siz ve Lettie'nin Nashville'de olmanız gerekiyor."

Tek duyabildiğim telefonlarında video oynatan çocuklar. Kanal az önce "Can't Break Up Now"ı yükledi ve ben izleyip dinlerken Lettie, sesinin söylediği aynı kelimelerle boğuluyor. Hissettiklerimi tarif etmenin tek yolu harap olmak. Lettie'nin vücudu ve ifadeleri böyle görünüyor. Ya kendini tamamen şarkıya kaptırmış durumda ya da gerçekten ayrılacağımız için gergin.

Jasper ve Lettie bir sonraki yarışmaya uçacakları için ona ulaşmamın birkaç saat alacağını biliyorum.

Yemeğimizi yedikten sonra birkaç bira içmek için McShane'e gidiyoruz, Mac ve futbol takımından bazıları da bize katılıyor. Mac sırtımı tokatladı. "Sanırım maçımı kaçırdığın için seni mazur göreceğim. Müthiş bir gösteriydi."

"Evet, Lettie'nin yolculuğu inanılmazdı."

"Evet, o da var." Belli ki, sadece bir sosyal medya hesabının üç milyon kez görüntülenmesinden daha çok etkilenmiş. Hiçbir şekilde kaçamayız

Bu.

Telefonum çalıyor ve sürpriz... Arayan babam. Parmağımı ocuklara doğru kaldırıp kapıyı işaret ediyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Selam baba. Antrenmanı kaçırdığım için zgnm."

"Bilinmeyen nedenlerle antrenmanlara katılmadığını bildirmeleri ve ardından Lettie'nin yarışmasında ortaya ıkman kampanyam için iyi görünmedi. En iyi arkadaşınla çıkmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Babam cevap vermeme fırsat vermiyor çünkü tabii ki bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum. "Aklını başına toplamalısn. Dikkatini dağıtmak yok. Basketbol konusunda Koç'la senin ilgilenmene izin vereceğim. Eğer bu durum kampanyamı olumsuz etkilerse, bunu düzeltmek zorunda kalacaksın."

"Evet, efendim."

"Washington DC'den döndüğümde konuşuruz."

"Tamam."

Babamda bir sorun var. Lettie'yle ne zaman birlikte olduğumuzu bile sormadı. İlişkimiz değişiyor ama şimdilik şükrediyorum ve diğer ayakkabının düşmesini beklememeye çalışıyorum. Belki Lettie de böyle hissediyordur.

■

Seni şimdiden özledim. McShane'de çocuklara bira alıyorum, onların gözüne girmeye çalışıyorum. Bir saat içinde dönerim.

Garsonu bulup hesabı ödüyorum, bir de yüklü bir bahşiş, karmanın her zerresine ihtiyaım var. "Ben geri dönüyorum. Benimle gelmek isteyen var mı?"

Devon benimle birlikte geziyor, görüntülemeler ve beğeriler konusunda beni sürekli güncelliyor. Hiçbir zaman bir sosyal medya bağımlısı olmadım ama Lettie'nin şarkılarını bütün gün dinleyebilirim.

■

Hagan: Lettie'ye tebrikler. Sen ve Lettie düğünümüzde şarkı söylemek ister misiniz? Sadece ilk dans şarkısı mı?

■

Ben: Lettie'ye bağlı, ama o isterse ben de hazırım.

■

Hagan: Eğer basketbolda başarılı , bence sağlam bir yedeğiniz var.

Ben: Basketbol hayattır.

Hagan: Basketbol bile zamanın bir anlık görüntüsüdür. Çoğu insanın sesi sonsuza dek kalır.

Gölme emojisine dokunuyorum ve masum bir karaoke gecesinin nasıl da olmaması gereken bir şeye dönüştüğüne dair başımı sallıyorum. İki insan birlikte kutlama yapıyordu.

Ekranada Lettie'nin adı beliriyor ve Devon sessiz kalsın diye parmağımı ağzıma kapatıyorum. Bunu ona kolayca söylemek istiyorum. "Uçuş nasıldı? Hâlâ dünkü skorun etkisinde misin?"

Sesi titriyor, mırıldanıyor. "Adalee'den neden düğünlerinde şarkı söyleyip söyleyemeyeceğimizi soran bir mesaj aldığımı biliyor musun?"

"Yerel haberler senin sürüşün ve... bizim şarkı söylememizle ilgili başka bir haber yayınladı. Tüm eyalet arkanızda."

"Beni sadece kendi yetiştirdikleri yakışıklı basketbol yıldızı benimle birlikte olduğu için önemsiyorlar."

Küçük iğnesini ve açıklanamaz güvensizliğini görmezden gelerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Dahası da var. Haberler videoların tamamını sosyal medyaya yükledi."

Devon çenesini tutamaz, eğilir ve bağırır, "Üç milyondan fazla izlendi. Sen ve Greathouse resmen ünlü oldunuz."

"Kıçlarına tekmeyi , değil mi?" demeden önce hat bir dakikalığına sessizleşiyor.

Devon bağırır, "Evet, yaptın. Herkes Aygırlara soracak Şimdi şarkı söyleyecek çift."

"Bundan şüpheliyim. Devon Pile'ın bütün bir maçı sıfır istatistikle oynadığını rapor ettiklerinde olay yatışacak," diye şaka yapıyorum.

"Kapa çeneni, Greathouse. Evrene böyle bir bok üfleme."

Lettie arka planda, Devon ve ben birbirimizi kazırken kıkırdıyor.

"Pekâlâ çocuklar, gereken dersler var. Bu hafta sonu biri dikkatimi dağıttı."

Çocuklara dönüp fısıldıyorum, "Bu gece görüntülü görüşme var mı?" "Hayır, gerçekten çalışmam ve uyumam gerekiyor. Yarın görüşürüz."

önünde seni seviyorum demek isteyip istemediğinden emin değilim, o yüzden "İyi geceler, Bug" diyorum.

"İyi geceler, Büyük Dane."

Gülümsüyor olmalıyım çünkü Devon "Egoya iyi geliyor." diyor.

Takım arkadaşlarımın onu sikmek istemesine şaşmamalı. O bir övücü, çok ateşli, komik ve tatlı.

Cezamın ilk üç günü bir ay gibi geliyor. Lettie'yle vakit geçirmek bir yana, günde iki kez duş almak için bile programımda pek yer yok ama Çarşamba günü aradığında, sesini sadece sesli mesajda ya da bir mesajda duymadığım için şükrediyorum.

"Tahmin et Jasper ne yaptı?" diye soruyor.

Yatağa uzanıp gözlerimi deviriyorum. "Ona Büyük Jasper mı diyorsun?"

"Huysuz bir ruh hali içindesin. Babanla tekrar konuştun mu?"

"Evet, son zamanlarda farklı görünüyor. Neyse, Jasper ne?"

"Bir spor analisti geldi. Pistten atlarken bana ve Diamond Mine'a GPS takip cihazları taktı. Çok ilginçti. Diamond Mine'ı düz tutmak yerine yüzde on çektiğimde her bir kasın nasıl esnediğini görebiliyordum. Çok fazla veri var." Sesi heyecan ve iyimserlik dolu, bu da beni gülümsetiyor. "Bunu hiç yaptırdın mı?"

"Hayır, bebeğim. Ama Jasper senin hayallerini gerçekleştirmek için elinden geleni yaptığı için mutluyum."

İç geçiriyor ve telefonu videoya çeviriyor, ben de onu takip ediyorum. "Tüm bunları sen mümkün kıldın. Sen benim hayalimsin ama Olimpiyat Seçmeleri'ne katılmak için yeterli puanı toplamak benim hedefim."

"Teşekkürler, sadece yorgunum. Bir grup iğrenç adam için tuvalet temizlemek çok yorucu oluyor. Gözlerimi açık tutmak çok zor. Gelecek hafta sonu eve döndüğünde tüm verileri görmek istiyorum."

"Önümüzdeki iki gün boyunca dünyanın en iyi binicilerini benimle karşılaştırmak için bu adamın ofisine gideceğiz. Hadi uyu. Seni seviyorum."

"İyi eğlenceler. Sayıları ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattık ve Pazar gününe kadar birbirimizin sesini duymadık. Ama tabii ki hala temizlik yapıyorum, derse gidiyorum, antrenman yapıyorum, reklam çekiyorum, pratik yapıyorum, fizik tedavi görüyorum ve uyuyorum, bu yüzden sadece yarım saat konuştuk.

Pazartesi:

Günaydın. Yavaş ve sabit mi?

Lettie: Günaydın. Hızlı ve sert mi?

Ben: Bu gece görüntülü arama yapacağız ve kimin önce kırılacağını göreceğiz.

Lettie: Seni üç dakika içinde kırabilirim.

Ben: Seni iki dakika içinde kırabilirim.

Lettie: Seni bir dakika kırk sekiz dakika içinde kırabilirim. Saniyeler.

Lettie, elinden geleni yap.

Tanrım, onu seviyorum.

Görüntülü arama telefonu bozdu, çok sıcaktı. Bileğim kırılmış olabilir, bu yüzden diğer elimi kullanmayı denedim. Tanrım, o elimle pratik yapmalıyım. Bu

Lettie'nin bir vibratör kullanmasını ve kıvrımlarını açmasını izlerken her yerde.

Salı günü:

Günaydın. Golf mü tenis mi?

Lettie: Günaydın. Futbol mu hokey mi?

Çarşamba günü:

Günaydın. Taşaklarımı tıraş edeyim mi?

Lettie: Günaydın. Onları ağzıma koyma ihtimalim daha yüksek.

Siktir, Lettie, Koç'un ofisinde cezamı çekiyorum.

Lettie: Elmas Madeni'ne binmeye hazırlanıyorum. Tabii ki.

Perşembe günü:

Erkek bakımı hakkındaki makale için teşekkürler. Pürüzsüzler ve o dudakların içine çekilmeye hazırlar.

Lettie: Madem beni meze olarak seviyorsun, ben de aynısını soracağım. Saçlı mı, saçsız mı? Yoksa sadece bir iniş şeridi mi?

Ben: Pazar yeterince erken gelemeyiz.

Cuma günü:

[Grey square]

Günaydın bebeğim. Dün gece için teşekkürler. Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Öğleden sonra yoga mı yapacaksın?

[Blue square]

Lettie: Günaydın. Evet, dörtte yoga. Altıda akşam yemeği. Jasper ve erkenden yatağa. Oyunumun zirvesinde olmalıyım.

[Grey square]

Bugün bir paketiniz gelecek.

[Blue square]

Lettie: Sürprizlere bayılıyorum.

[Grey square]

Sana P!NK biletleriyle sürpriz yaptığım zamanı hatırlıyor musun?

[Blue square]

Lettie: Hayatımın en güzel günü olduğunu düşünmüştüm.

[Grey square]

Ben: Şimdi kaçınıcı sırada?

[Blue square]

Lettie: Birlikte olduğumuz her günden daha az.

[Grey square]

Lettie Bug'ım yumuşuyor.

[Blue square]

Lettie: Sert kaldığın sürece, iyi olacağız.

[Grey square]

İşte benim şımarık kızım. Onuncu sınıftan beri seni düşünüyorum.

[Blue square]

*Ben de
öyle.*

Yorgunluk bedenimi ele geçiriyor ve yüzüstü yatağıma düşüyorum. Dersler, özel bir eğitim seansı ve pratik yapmak normal ama banyo temizlemenin ve yerleri paspaslamanın bu kadar yorucu olabileceğini kim bilebilirdi? Sahip olduğumu bilmediğim kaslarımı kullanıyorum. Omuzlarım ağrıyor ve lanet olsun, dizlerim fayansın kırışıklıklarıyla kalıcı olarak girintili gibi hissediyor.

Kapım çalındı, sonra ayak sesleri yatak odama girdi. Dairemin kapısını kapatmamış olmalıyım. "Greathouse, Şef Ellie en sevdiğinden yaptı."

"Izgara tavuk için bu yataktan kalkmayacağım."

"Hayır, dostum. Karides ve ırmık... Güney usulü... Sadece senin için."

Ellerimi yatağıma bastırarak bedenimi kaldırıyorum ve ona yan gözle bakıyorum. "Bugün benim doğum günüm değil."

"Koç, Şef Ellie'ye en sevdiğin yemeği yapmasını söyledi. Hadi gidelim."

Kuralları çiğnediğimde neden ödüllendiriliyorum?

"Benimle taşak geçmeyi bırak. Yemek odasına ineceğiz ve orada tavuk ve kinoa olacak."

"Her neyse. Ama ırmıkları gördüm; peynirli görünüyorlar."

Nick benim zayıf noktamın peynir olduğunu biliyor. Bir şeyin üzerine peynir koy, ben de onu yiyeyim. Zıplıyorum ve ayaklarımı kaydıraklarımın içine itiyorum. Yemek odasına vardığımızda tüm ekip alkışlıyor, "Kaptan. Kaptan."

Koç genelde yemeğe gelmez ama arkamdan gelip beni yumrukladı.

"Tabaklarınızı doldurmadan önce, kaptanımız hakkında küçük bir şey söylemek istiyorum."

Spot ışıklarının üzerimde olduğu ve konuşmamın beklendiği bu anlardan hep nefret etmişimdir.

"Dane her şeyi berbat etti. Birincisi, kimseye nerede olduğunu söylemeden gitti. Birkaçınızın onu kız arkadaşı için büyük bir şey yapmaya teşvik ettiğini anlıyorum ama

antrenmanları ve takım kaynaşmasını kaçırmayı beklemiyorlardı. Ancak yirmi yıldır evli olan Dane'in Olimpiyat Seçmelerine katılarak kız arkadaşını desteklemek istemesini takdir ediyorum. Açıkçası, dört yıllık bir oyuncunun basketbol dışında da geliştiğini görmek güzel."

Bana baktı ve omzumu tuttu. "Dane, dört yıldır buradasın ve takım arkadaşların bana kendini basketbol dışında hiçbir şeye adanmadığını söyledi. Umarım ikisini bir arada yürütmeyi öğrenirsin. Cezanı itiraz etmeden çektin, bu da bana yaptığının yanlış olduğunu anladığını gösteriyor. Koştun da koştun. Tuvaletleri temizledin, yerleri paspasladın. Sana bunları neden yaptırdığımı biliyor musun?"

"Bana bir ders verilmesi gerektiği için mi?"

"Herhangi biriniz ne kadar harika olsun basketbol sonsuza kadar sürmez. Bu size diğer işlere saygı duymayı ve ne kadar sıkı çalıştıklarını öğretir. Değil mi?"

"Evet, Koç. Beklediğimden çok daha zordu."

"Şu andan itibaren, herhangi birinizin bir gün izne ihtiyacı olursa, gelip benimle konuşun. İzin vereceğimi söylemiyorum ama buraya basketbol koçluğu yapmaya geldim ama aynı zamanda siz gençlere hayat koçluğu yapmaya da geldim. Şimdi bu güzel yemek için Şef Ellie'ye teşekkür edelim."

Onu Şef Ellie kızardı. "Teşekkür ." Diğer çocuklar da ayağa kalkıp ona teşekkür etmek için sıraya girdiler. Son sınıf hayatımın en güzel yılı olmaya başladı. Her şey yeni bir koç ve Lettie'nin Nick'le çıkmasıyla başladı ve şimdi koçumun hayatım boyunca bir koçtan daha fazlası olacağını ve Lettie'nin kız arkadaşım olduğunu öğreniyorum.

Tıka basa doymuş ve bitkin bir halde üst kattaki odama çıktım ve tarih dersim için biraz kitap okudum. Gelecek hafta bir sınavım var ve yarın boş geçecek, antrenmana gidip yeniden planladığım reklam filmini çekeceğim, sonra da Lettie'yle konuşacağım.

Yaklaşık elli sayfa sonra telefonum çaldı.

"Selam."

"Bayıldım. Videoya geç," diyor heyecanlı bir ses tonuyla.

Telefona dokununca arkasını dönüyor ve ağzım açık kalıyor. Lettie pazartesi gecesi giydiğim antrenman formasını giyiyor. Beyaz ve ortasında Stallions logosu var. Yavaşça dönüyor ve omzunun üzerinden bakıyor.

Kırışık sarı saçları topuz yaptığı sırtında . Saçlarının uçları ismimin tam üstüne değiyor. Formanın etekleri uyluğunun ortasına denk geliyor ve muhteşem bacaklarını sergiliyor.

"Sorun ne?" diye soruyor ses tonunda bir parça güvensizlikle. "Hiçbir şey. Her şey mkemmek," diye cevap veriyorum, hâlâ nutku tutulmuş bir halde.

Beni utangaç bir gülümsemeyle dllandiriyor. "Senin gibi kokuyor." "Antrenmanda giydim ve ertesini gün gönderdim."

"Bayıldım. Bu gece yatarken giyeceğim." Omuzlarını aşık bir kız ğrencisi gibi büküyor.

şu anda onu üzerinde görmeyi ne kadar sevsem de, benim için bizzat giymesini sabırsızlıkla bekliyorum, bu yüzden soruyorum, "Pazar günü giyecek misin? İlk antrenmanımız var, sonra Reed Brooke, Logan ve Louisville Ağırsikletleri'ni izlemeye gelecekler."

"Tabii ki! Büyük Dane'in kız arkadaşı olarak ilk resmi oyunum."

Verdiği yanıt sırtışımın daha da genişlemesine neden oluyor. "Yarınki yarışma hakkında ne düşünüyorsun?"

"Harika. Pozisyonlarımı ayarlamak için çok çalıştık. Bir yönde yarım santimlik bir ayar yapmanın Diamond Mine'in zıplamasına veya dönüşü mkemmek bir adımla yapmasına yardımcı olması çılgınca. Ama bahisler yüksek. Semelere davet edildiğimden emin olmak için tüm yarışmalarımda puan almam gerekiyor, bu yüzden biraz gergin olduğumu kabul ediyorum."

Arenada olmanın verdiği heyecanla besleniyor. "Sanki sen ve ben kelekleri ve ateşbceklerini avlıyormuşuz gibi düşün. Sadece sen ve Diamond Mine zıplıyorsunuz."

Bir i çekiş ve ardından orantısız bir gülümseme. "ok fazla anımız var. Ne kadar şanslı olduğumuzu biliyor musun?"

""

"Cezanın son günü nasıl geçti?"

"The Stable'da temizlik görevlileri beni izlerken buzdolabını, ocağı, ızgaraları, tuvaletleri temizlemek ve yerleri paspaslamak zorunda kaldım."

"Umarım yaşı ve şişmandırlar. Ellerinizin ve dizlerinizin üzerinde sizi izleyen kişi olmak isterdim."

"Sana doğru sürünmemi istiyorsan bebeğim, sadece sor."

Otuz Altıncı Bölüm

LETTIE

Günaydın bebeğim. Bugün senin günün, Lettie Scott.

Ben: Sanırım Elizabeth'i kastediyorsun.

Belki Elizabeth senin alter egon olabilir... iyi bir kız.

Bana kötü kız demene .

Sen başıma gelen en güzel şeysin Elizabeth. Vay canına, yazarken garip hissettim. Ama televizyonda sana ne derlerse desinler seni seviyorum. Git yakala onları, Bug. Ben hallederim. izliyor olacağım.

Ben: Yani beni şaşırtmayacaksın ve kapımın önünde olmayacaksın ?

Beni aradı. "Bu sefer değil, ama eğer mümkün olursa, seni desteklemek için yanında olacağım."

"Aradığın için teşekkürler. Sabah mesajlaşmalarımızı seviyorum ama sesini duymaya ihtiyacım vardı." Bugünkü rekabetin ağırlığı altında ezilerek biraz tıkandım.

"Bebeğim, ellerimin yüzünde olduğunu hayal et," diyor ve sesinin tınısı beni rahatlatıyor. "Şimdi beni dinle. Bugün canlarına okuyacaksın. Sen

sadece kendinizi ve atınızı kontrol edebilirsiniz. Puanları alacaksınız çünkü Lettie Scott bir şeyi aklına koyduğunda onu başarır. Seni seviyorum."

"Seni hak etmiyorum. Sen her zaman benim oldun."

"Bir gün beni bir arada tutan şeyin sen olduğunu anlayacaksın. Şimdi Jasper gelip seni oraya sürüklemeyen önce git ve yarışma moduna gir," yarı şaka yapıyor. Jasper'ın beni alıp götürmesi işten bile değil.

"Seni seviyorum" diyerek kapatıyoruz. Telefonumu çapraz çantama yerleştiriyorum ve yarışma günü rutinime başlıyorum. Jasper'la buluşmak için ahıra yürürken bir simit ve muzdan oluşan hafif bir kahvaltı.

Etkinlik tarafından sağlanan kahve, hamur işleri, havuç ve elmaların yanında bir sandalyede oturuyor ama yarışmadan önce yapamayacağım tek şey kahve.

"Hazır mısın?"

Deri kayışları başımın üzerinde çevirerek çantamı Jasper'ın yanındaki küçük masaya bırakıyorum ve birkaç havuç alıyorum. "Evet. Diamond Mine'ı yürüyüş için uyandırma zamanı."

Ahırın kapısını açtığımda, Diamond Mine sabah havucunu isteyerek bana doğru adım atıyor. Yumuşak bıyıkları avucumu gıdıklıyor ve dişleriyle havucu küçük parçalara ayırıyor. Elimi burnunun üzerinde gezdirip aşağı indiriyorum ve gözlerinin arasına bir öpücük konduruyorum.

"Sana ipi bağlayacağım ve biraz temiz hava alacağız. Geri döndüğümüzde dinleneceksin ve sana öğle yemeği vereceğiz. Ondan sonra, olabileceğini bildiğim durdurulamaz bir at olacaksın. Anladın mı?" Sadece Diamond Mine'ın duyabileceği şekilde mırıldanıyorum.

Başını onaylar gibi kaldırıyor. "Güzel. Aynı fikirdeyiz."

Sabah öğleden sonraya karışıyor ve üstünüzü değiştirmek için soyunma odasına gitme vakti geliyor. Soyunma odası dediğimde, Wimbledon'ı izlerken televizyonda gösterdikleri şeyi düşünün. Dürüst olmak gerekirse, Olimpiyatlar burası kadar şatafatlı olmayacak, bu yüzden acele etmeden her anın tadını çıkarıyorum. Bu grand prix etkinliklerinden bazıları olağanüstü.

Losyonu ellerime sürüyorum ve Elmas Madeni'nin de favorisi olan birkaç nane şekeri alıyorum. Jasper' buluşmak için geri döndüğümde, bir haritanın üzerinden geçiyordu.

Arazi. sokuluyoruz. "Güzel
görünüyorsun."

Bu onun için garip bir şey gibi görünüyor. Dane ya da ailemizden ve arkadaşlarımızdan herhangi biri, evet, ama bu benim ağırlığımı rahatsız edici bir şekilde değiştirmeme neden oluyor. Üzerimde hafif, uzun kollu bir gömlek var, koruyucu yeleğimi ve açık kahverengi pantolonumu giydim. Bu kelimeden nefret ediyorum; söylediğimde kulağa çok taşralı geliyor. İngiliz aksanlı insanların kulağa cilalı ve zeki geldiği yerde.

"Teşekkürler." Ona bakmadan çantamı kapıyorum, fermuarını çekiyorum ve Dane'e verdiğim, onun da bana verdiği bakır paramı çıkarıyorum. Belki ikimizin de iyi şans ihtiyacı olduğunda bunu değiş tokuş ederiz. Jasper atımı hazırlarken onu öpüp dar pantolonumun cebine sokuyorum.

Üçümüz bekleme alanına doğru yürüyoruz ve önümüzde atları ve binicileri bekliyoruz. Bu etkinlik sıkı bir şekilde organize edilmiş ve her şey aksamadan ilerliyor. Diamond Mine ve ben start kutusuna doğru ilerliyoruz ve geri sayım sayacını izleyerek parkura başlıyoruz.

İlk dikey atlayışı geçtikten sonra bir başka basit engeli aşıyoruz ve oradan itibaren işler daha da zorlaşıyor. Ayırıcılar ve altı metrelik çit. Atlar kolayca ürkebiliyor, bu yüzden bazen suyla engelleri aşmak daha zor olabiliyor.

Diamond Mine ve ben endişelendiğim üç atlayışa doğru daha fazla hız üretiyoruz ama onu ritminden çıkarmaktan daha iyisini biliyorum. En azından reddetmiyor ve durmuyor. Tüm hafta boyunca altında su olan bu direk atlayışı üzerinde çalıştık ama su onu rahatsız ediyor. Atların derinlik algısı zayıf olabilir ve gerilebilirler.

Diamond Mine parkurun son yarısında arayı açıyor, her şeyi kolaylıkla atlıyor ve bitiş çizgisini benim için rekor bir sürede sıfır hatayla geçiyoruz. Optimum süreyi geçtik ama şimdi diğer tüm at ve binici tandemlerinin yarışmasını bekliyoruz. Tek yapabileceğimiz beklemek.

Benimkinden birkaç saniye daha hızlı birkaç posta ileri geri adım atıyorum.

Bilinçaltımda bakır paramı çıkarıp dua eder gibi avuçlarımın arasında tutuyorum. Üzerime bir sakinlik çöküyor ve sanki biri bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Yemin ederim Dane buradaysa, herkesin önünde onun kemiklerini kıracağım. Ama öyle olmasa iyi olur. Onun hedefleri var ve biz onlara ulaşacağız.

Birlikte. Adımı duyduğumda gülümsemekten kendimi alamıyorum, sanki kafamda uydurmuşum gibi.

Jasper yanağımdan öpüyor. ". "

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına dikiliyor. "Gerçekten adımı mı söylediler?"

Etkinlik görevlisi onu takip etmemi istedi. Ama önce Elmas Maden cebimdeki naneyi alıyor. "Aferin oğlum. Sen çok iyi bir çocuksun."

Bir röportaj verdim, sonra da Dane'i aramak için ahıra koştum. Ve aradığımda ağladım. Benden videoya geçmemi istiyor ve tüm basketbol takımının yanı sıra futbol ve hokey arkadaşlarımızın çoğu da orada. Benim için zıplayarak bağırıyorlardı.

Bağırıyorlar, "Hadi Lettie. Hadi Lettie. Hadi, hadi, hadi Lettie."

Her biri bir çeşit tebrik ılığı atıyor. Duygularım o kadar ağır ki, neredeyse Dane'e beni havaalanından kimin alacağını sormayı unutuyorum.

"Tebrikler. Bunu yapabileceğini biliyordum. Ve itiraf ediyorum, Jasper seni bir zıplama makinesine dönüştürdü."

Başımı sallayarak onaylıyorum. ". Ama kemiklerini kırmak için sabırsızlanıyorum."

"Telai etmemiz gereken haftalar var. Hazırlan, Lettie." Gülüyor. "Keşke seni havaalanından alabilseydim ama annem orada olacak."

Uçağım sabah dokuzda inecek ve Dane maçtan önce takımın şut çalışmasında olacak.

"Hazır olacağım. Her zaman kutlayacak bir şeyimiz varmış gibi görünüyor." Göz kırptıyor ve bunu her yaptığında iç çamaşırlarım eriyor. Günde elli kere bana göz kırpmaması mucize.

Otuz Yedinci Bölüm

LETTIE

Günaydın. Formanın altında sutyen olsun ya da olmasın.

Sutyen taksan iyi edersin. O
şımarık meme uçlarını sadece
ben görebiliyorum.

Mesajı uçağa binmeden önce göndermişim ve cevabını şimdi bagaj teslimi sırasında gördüm. Yüksek sesle gülerken homurdandığımda bazı garip bakışlarla karşılaştım.

Bir el arabası bulduktan sonra valizlerimi yüklüyorum, otomatik kapılardan çıkıyorum ve Bayan Greathouse'un Stallions plakalı lacivert Mercedes'ini görüyorum. Burada olduğumu haber vermek için arka kapının camına vuruyorum. Kapının kilidini açtı ve yardım etmek için yanıma geldi.

"Lettie, seninle gurur duyuyorum. Mesajlarımı aldın, değil mi?" Tam en ağır parçayı atarken kolunu bana doluyor ve dirseğim çenesine çarpıyor.

"Oh, çok üzgünüm. Daha zarif olacağımı düşünürdünüz."

Kıkırdıyor. "Hiçbir zaman zarif olmakla tanınmadın. Daha çok bir kasırğa gibi olduğunu söyleyebilirim. Bir odaya giriyorsun ve her şey masalardan ve duvarlardan fırlıyor. Ata bindiğin zamanlar hariç, zarafet ve klasın timsalisin."

"Teşekkür ederim. Bunu sana borçluyum. Odaklanmakta zorlandım." Aracın etrafında dolaşıp yerleşiyoruz. "Ya hiç ata binmeseydim? Sen olmasaydın binmezdim."

Bacağımı rahatça okşuyor. "Geçmiş hakkında konuşmayalım ve geleceğe odaklanalım. Formayı sev," diyor kaşlarını çatarak ve bilmiş bir gülümsemeyle. "Babası sorumluluklarını yerine getirmediği için çok üzgün."

Dudaklarımı büküyorum. "Teşekkür ederim. Dane düşünüyordu. Neden gitmedi?"

"O daha çok bunun kendisini nasıl etkileyeceği konusunda endişeli. Kampanya için sürekli dışarıda olduğundan ve okul başladığından beri onunla seyahat edemediğimden onu çok az görüyorum ya da konuşuyorum. Ama umarım Dane'in kendi kararlarını vermesi gerektiğini fark ediyordur. Kim bilir?" Sesinde bir parça hüznün ve tam olarak ne olduğunu başka bir şey var ama sonra buna gülüyoruz çünkü Bay Greathouse her kararı kendisinin verdiğini düşünüyor.

Evime gidip bavulları boşalttıktan sonra doğruca Stallions Arena'ya gidiyoruz. Elbette Büyük Evler'in VIP girişi var ve büyük bağışçılarla dolu alana giriyoruz. Binadaki her şey bir şekilde atlarla ya da burbonla ilgili. "Otlatma Masası" olarak bilinen yemek masasında köy jambonlu sandviçler, barbekü tavuk ve her türlü cips ve meyve .

Küçük mavi tabaklarımızla etrafta dolaşp parmak yiyeceklerimizi yerken, Dane'in hayranları Bayan Greathouse'un değil benim üzerime çullanıyor. "Elizabeth Scott? Tebrikler! Umarım olimpiyatlara katılırsın."

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar tekrar. Neredeyse Dane'in kamera ekibini getirmemiş olmasını dileyeceğim ama aynı zamanda bana sarıldığı ya da beni sevdiğini söylediği o anları da her zaman hatırlayacağım. Onlar orada olmasaydı asla kameraya yakalanmazlardı.

Sonra birkaç genç ve üniversite öğrencisi bana yaklaşıp imzamı istiyor. Tamam, bu harika. Bu kadar çok kişinin binicilik[JD1] sporunu takip ettiğini bilmiyordum. Bir kız "Sen ve Dane çok ünlü olacaksınız. O şarkılar... gah... çok eğlenceliydi ve sonuncusu çok duygusaldı. Sanki gerçekten ayrılıyormuşsunuz gibiydi."

Etrafım viral videolar hakkında konuşan insanlarla dolu. Oda dönüyormuş gibi hissediyorum. Dane basketbolla tanınmak istiyor, ben de ata binmemle tanınmak istiyorum.

Neyse ki, büyük mavi saat otuz dakikayı vuruyor ve takım maçtan önce ısınmak için dışarı çıkıyor ve biz de ikinci sıradaki koltuklarımıza gidiyoruz. Dane

diğer uçta şut atıyor, topu ağılara gönderiyor. Ama Nick'le konuşmak için döndüğünde beni gördü.

Ben ayağa kalkıyorum, o da koşarak yanıma geliyor, bildiğim adam ve atletin her bir parçasına benziyor. Kasları ince bir ter tabakasıyla parlıyor.

İlk sıradaki sandalyelerin üzerinden atlıyor ve annesinin önünde beni öpüyor. Onu biraz geri itiyorum ve "Nasıl buldun?" diyorum. Onun formasını giymemi soruyorum.

"Sana yapacağım şeyler" diye fısıldıyor. Ayrıldığımızda gülüyor ve "Anne, kız arkadaşım Elizabeth Scott'la tanıştın mı?" diyor.

İçimden gelen kahkaha patlamasını kontrol edemiyorum. "Sahaya geri dön. Bir kız arkadaşınla ilk maçını kazansan iyi edersin, yoksa baban benden ayrılmanı sağlar," diye şaka yapıyorum.

Göz kırpıyor. "Çantada keklik."

Dane her zamanki gibi inanılmaz iyi oynuyor ve yirmi üç sayı, on bir ribaund ve on asistle triple double yapıyor. Annesi onu yanağından öpüyor ve yemeğe gitmek isteyip istemediğimizi soruyor ama o arkadaşlarıyla Logan'ın maçını izlemek için planlarımız olduğunu söylüyor.

VIP alanında duş almasını ve soyunma odasından gelmesini bekledim. Arabayla arenaya geldi. Dışarı çıktı ve "Burada geçirdiğim dört yıl boyunca ilk kez bir kızın beni beklediğini biliyor musun?" dedi.

"Seni birçok kez bekledim." Kalçamı .

"Evet, ama o zaman en iyi arkadaşımydın. Şimdi ise en iyi arkadaşım olan kız arkadaşımsın." Çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarıma hızlı, ıslak bir öpücük konduruyor. "Hadi gidelim." Kolunu omzuma atıyor ve biz yanlarından geçerken takım arkadaşları bağırıyor.

Reed durup The Sugar Shack'ten biraz kek alıp alamayacağımızı sordu. Reed ve Brooke'un evine girdiğimizde etrafta en az yirmi kişi vardı. Hemen Mac Callaghan, Flynn ve Presley ile hokey tişörtü giymiş beş ya da altı kişi ve bir o kadar da Stallions beyzbol tişörtü giymiş adam görüyorum.

Ön odadan geçerken Dane parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Jabari, seni görmek güzel dostum. İki büyük galibiyet, belki de Logan'a ihtiyacımız yoktur."

Jabari bile buna kıkırdadı. "Bu benim kız arkadaşım Lettie." Sporcu grupları arasında süzülürken onunla daha önce tanışmadığıma şaşırıyorum ama buraya bu sezon transfer olmuş.

"Merhaba."

"Bu Josie, benim ..."

"Kız arkadaş demek o kadar da zor değil," diyor Josie gözlerini devirerek. "Eskiden çıkarları olan arkadaşlardık ama yakın zamanda yeni bir alana geçmeye karar verdik."

"Altı yaşımızdan beri en iyi arkadaşız, bu yüzden bu bizim için de garip bir geçiş oldu. Her neyse, kek getirdik. Bir tane ister misin?" Kırmızı boks eldivenli kek tepsisini uzatarak soruyorum. Kırmızı bir şeyle parti yapmak garip. Aslında buna karşı bir kuralımız var ama Logan olduğu ve profesyonel bir takım olduğu için sanırım herkes buna göz yumuyor.

Dane'i mutfağa çekiyorum, onlar da beni takip ediyor.

"Lettie!" Caleb sevinçle çığlık atıyor. Onu haftalardır görmediğim için mi yoksa elimde bir tepsi kek tuttuğum için mi emin değilim. İkisi de olabilir. Kollarıma atlarken tepsiyi adaya koyuyorum. Sonra Dane'in çömeldiğini gördü ve ikimize de sarıldı. "Gweathouse!"

"Hey. Hala beyzbol oynuyor musun?" Dane soruyor.

"Babam da bana hokey oynatıyor. Annem de ne istersem oynayabileceğimi söylüyor."

Geçen yıl dairem yandı ve Dane dumandan zehirlenme nedeniyle hastanedeyken Brooke'un yanına taşındım. Caleb ve ben güçlü bir bağ kurduk. Onu her zaman sevmiştim, ama o bana karşı büyüdü. Sanki dairem alevler tarafından yutulurken Dane'i uyandıramamanın ya da hareket ettirememenin travmasını atlatmak için ona ihtiyacım varmış gibiydi. Beni iyileştiren, r'lerini söyleyemeyen küçük bir çocuğun tatlı masumiyetiydi.

Dane onu kaldırır ve Caleb'i omuzlarına oturtur. "Boyun bu kadar uzadığında ne oynayacaksın?"

Dane evin etrafında çalışıyor ve kalbim göğsüm için çok büyükmüş gibi hissediyorum, sanki gerçekten patlayabilirmişim gibi. Uzun vadede ne istediğimi düşündüğümde, bunun bir aile olduğunu biliyorum. Benimkinden çok daha büyük, ben ve büyükannem ve büyükbabamdan oluşan bir aile. Bu uzak bir ihtimal ama buna sahip olabileceğimi düşünmek istiyorum.

Dane ile. Tüm bunlar çok yeni ve yaklaşan bir NBA kariyeri var, bu yüzden bunu düşünmek gerçekçi değil.

"En sevdiğim oyuncu gibi basketbol." Peki
senin favori oyuncun kim Caleb?"

"Devon Williams," diye araya giriyor Reed, gülmekten
ölürken. "Hayır, baba, Gweathouse."

Reed başını sallar. "Bu çocuk eskiden beni idol olarak görüyordu ama şimdi Hagan olup beyzbol oynamak, Logan olup futbol oynamak ve senin gibi basketbolcu olmak istiyor."

Dane onu omuzlarından kaldırır ve Caleb'i kendisine doğru çevirir. "Olmak istediğin her şey olabilirsin." Dane onu sıktıktan sonra yanağından öpüp yere yatıran Reed'e uzatıyor.

"Tamam ufaklık, on dakikamız var. Arka bahçede ne oynamak istersin?"

"Futbol. Futbol."

Dane kurt ışığı çalarak tüm çocuklara dışarı çıkmalarını söylüyor. Dane de Logan gibi dört yıl boyunca okulda kalıp spor yapmış ve bu da belli bir saygıyı beraberinde getirmiş. Presley, Adalee, Brooke, Josie ve beni bırakarak arka kapıdan çıktılar.

Brooke bir tepsi dolusu kavanozda tatlı çay ve çizgili pipetler uzatıyor. "Bunlar çok şirin ve sen de biraz Martha Stewart oluyorsun."

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Dane bunu Caleb'a söyler söylemez tüylerim diken diken oldu. Bir yıl içinde hayatım nasıl da değişti. Geçen yıl istediğimi sandığım şeyler değişti. Oyun ve etkinlik yapıcılığını seviyorum ama bu işte fazla para yok. Kariyer olarak bale öğretmenliği yapacağımı hiç düşünmemiştim. Ve daha üniversitedeyken gezegendeki en seksi hokey oyuncusuyla yaşayacağımı."

"Onun kötü çocuk, düşünceli kişiliğini özlüyor musun?" diye soruyorum.

"Hâlâ orada; arada bir kendini gösteriyor. Pek çok kişi tarafından sevildiğini biliyor ama annesinin davranışları onu derinden , " diyor Brooke, düşünme modunda dudaklarını yana doğru bükerken.

Gözlerim yaşardı. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

"Tanrım, Lettie. Bu çok duyarsızcaydı, özür dilerim."

Uzun zamandır ilk kez üzgün hissediyorum. "Üzülmemelisin; annem ve babam üzülmeli."

Adalee, "Tamam, Dane'le düğünde ne söyleyeceğinizi konuşalım." diyor.

Presley alkışlar. "Evet. Bu video harika. Sanki yıllardır birlikte şarkı söylüyormuşsunuz gibi."

Sanırım söyledik ama kalabalıkların önünde değil. Okuldaki yetenek gösterileri, evet, ama dışarıda kamp yaparken ya da yıldızlara bakarken şarkı söyledik. Hiçbir zaman romantik değildi; sadece bizdik. Biz olmaktan başka bir fark bilmiyorduk."

Ağızlarından toplu bir "aww" çıkıyor. Biz bir şarkıya karar verene kadar her kız bir şarkı öneriyor ve çocuklar geri döndüğünde Adalee Hagan'ı kendine çekiyor, ben de arkamdan Dane'e uzanıyorum ve tam da olmasını beklediğim yerde.

"İlk dansımız için bir şarkı bulduk. "Hopelessly Devoted to You" hakkında ne düşünüyorsun?" Adalee arkasına yaslanıp Hagan'a bakar.

"Nişanlım romantik mi davranıyor? Bilmiyorsanız söyleyeyim, romantik olan benim," diye sırtıyor Hagan ve Adalee de aynı fikirde. "Güncel bir şeyler istersin diye düşünmüştüm."

Dane araya giriyor, bana bakıyor. "O şarkıyı bizim şarkımız olacağını düşündüğüm için mi önerdin, biliyorsun tüm *Grease* şarkılarını bildiğimiz için?"

Midemde her ne açılıyorsa çok fazla. Milyonlarca çiçek açıyor ve her yerimi gıdıklıyor. Evlenmemizi düşünüyor. "Josie önerdi, ben de söyleyebileceğimizi ve tüm notaları tutturabileceğimizi biliyordum."

Hagan ve Adalee aynı anda "Başka bir şarkı seçelim." diyor. Sonra

Adalee "Tim McGraw ve Faith Hill'den "It's Your Love" mı?" diye sorar.

"Evet, buna bayıldım. Ayrıca, bu bizim ilk zamanlarımızdan biriydi..." Adalee, Hagan'ın kolunu tokatlıyor. Bize söylediğine göre, gamzeleri edepsiz konuşmalarını gizliyormuş.

Dane elimi sıktı. "Pratik yapmamız gerekecek ama evet, yapabiliriz. O her şeyi yapabilir."

"Dünden bir ay sonra, artık bunu yapacak enerjisi kalmayana kadar beni itip kakan kızla evleniyorum." Hagan Adalee'ye o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki, bunu görebiliyor ve hissedebiliyorsunuz.

"Kurtulamadığım kötü bir soğuk algınlığı gibiydin," diye takılıyor. Gamzeleri parlak gülümsemesini çerçeveleyip ve bir şey söylemeye başlıyor ama kadın ağzını kapatıyor.

Reed'in en iyi arkadaşlarından ve takım arkadaşlarından biri olan Flynn, "Oyun başladı ve kamera Logan'ın üzerinde" diye bağırır.

Herkes oturma odasına koştu. Dane, ben bacaklarının arasındayken duvara yaslandı. Hagan biraz huzursuz görünüyor. "Harper ve Evy'ye gösterdiler mi?" diye soruyor.

Adalee onun sırtını kaşır. "Roscoe onlarla birlikte ve VIP süitindeler. O iyi olacak. Artık ne yapacağını biliyor. Ayrıca Archer ve Megan da onunla birlikte, değil mi?"

"Evet. Ve Logan'ın kız kardeşi ve eniştesi."

Dane'in kız arkadaşı olmayı ve NBA'e gittiğinde onun şöhretiyle nasıl başa çıkacağını düşünüyorum. Onun gittiği yerde bir iş bulabilecek miyim? Beni unutacak mı? Kampüsteki seksi kızların ona atlamasını kaldırabilirim. Bunu üç yıl boyunca izledim ama herhangi bir spor dalında profesyonel olmak, forma kovalayanların farklı bir seviyesi olmalı.

Louisville Heavyweights bir NFL genişleme takımı ve kazanmaları beklenmiyor ama sezonun ilk maçını kazandılar. Bu maçın ilk yarısında 7 sayı öndeydiler. Ve maçı 21-17 kazandılar. Logan üç gol atıyor.

Mac bağırıyor, "Gelecek yıl beni seçerlerse, Super Bowl'u kazanırız." Jabari,

"Dostum, ben burada oturuyorum ve senin oyun kurucunum." der.

Mac karşılık verir, "Evet ama Ağır Sıkletler iki yıl üst üste oyun kurucu seçmez. Ama Cowboys seni seçerse, Dallas'taki evime giderim."

Jabari gözlerini deviriyor.

Bütün erkekler gitti ve çiftler dışarı çıktı. Dane ve ben temizliğe yardım etmek için geride kaldık. Caleb ilk çeyrekten beri Reed'in üzerinde uyuyor. Çocuk depremde bile uyuyabilir.

Biz çıkarken Dane bir çöp poşeti alıyor ve çöp kutusuna atıyor.

Arabasına bindiğimizde "Yorgun musun?" diye soruyor.

"Biraz, ama hatırladığım kadarıyla, eğer formanı giyersem kötü şeyler yapacağına söz vermiştin."

Otuz Sekizinci Bölüm

DANE

Dairesine iki adım kala pantolonunu çıkardım. Düğme sahte parke zeminde zıplıyor. Sütyeninin kopçasını koparıyorum, kollarını yılan gibi sutyenden çıkarıyor ve sutyen aramıza düşüyor.

"Büyükanenin bunu kıvrması lazım. Çok uzun." Sesim karanlık ve ihtiyaç dolu.

Elleriyle kumaşı toparlıyor ve büküyor, kalçalarının hemen altında düğümlenene kadar çekiyor. Parmağını tutuyorum ve dans ediyormuşuz gibi etrafında döndürüyorum. Kendi düğünümüzde birlikte söyleyeceğimiz şarkıyı mırıldanırken, göğsünü göğsüme yaslayıp aramızdaki güçlü bağı hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor. Her adımda ve sallanışta kimyasal bir reaksiyon gerçekleşiyor.

Gözlerinde bir açlık var ve onun da benimkinde aynı şeyi gördüğünü biliyorum. Onu duvara yaslayıp öpüyorum, bir yandan da külotunu bacaklarından aşağı itiyorum, sonra eğilip ayaklarını . Küçük dantel parçasını elime alıyorum ve onun tatlı kokusunu alıyorum. "Kahretsin, Lettie, bir yanım ağırdan almak istiyor, diğer yanım ise senin amını başkaları için mahvetmek istiyor."

Parmaklarım merkezini sıyrıyor, sonra onu elleri duvarda olacak şekilde çevirip kışına bakıyorum.

"Beni mahvet," diyor, zaten nefesi kesilmiş bir ve kışını dışarı itiyor, böylece formam beni eve davet eden poposunun yuvarlak hilallerini gösteriyor.

"Kahretsin bebeğim, her zaman misyoner isteyeceğini sanıyordum. Ve o zaman bile seni gezegendeki başka bir kızla takas etmezdim. Benim kirli seven güzel kız arkadaşım."

"Bekliyorum." Bir elini tutup formasını sırtının küçük kısmına doğru kaldırıyor.

Ellerim hızla arkadan öne doğru hareket ediyor, ellerimi onun sularıyla köpürtüyorum. Bir elimle onu arkadan parmaklıyorum ve diğer elimle klitorisini çalıştırmak için etrafına uzanıyorum. Dakikalar içinde boşaldı.

Onu kanepeye oturtup kıpırdaması için cesaretlendiriyorum. Lettie dinliyor mu? Hayır. Formanın kumaşını yukarı çekerek göğüslerini gösteriyor ve parmakları yavaşça çıplak merkezine doğru ilerlerken bir eliyle göğüs uçlarını okşuyor. Sabah mesajında tıraş olup düşünürken kıkırdamayı yutuyorum. Cevabımı aldım.

Soyunup dizlerimin üzerine çöküyorum ve "Bunun için sürüneceğim" diyorum.

"Bu gerçekten benim tarzım değil. Erkeğimi seviyorum, güçlü, sahiplenici ve senin dilin işimi görecektir."

"Hiç şimdiki kadar aç olmamıştım." Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu tekrar boşaltıyorum. Dilimden fışkırıyor ve sonra öpüşürken tadını çıkararak inliyor. Gevşek bedenini kaldırıp soruyorum, "Daha mahvolmadın mı?"

"Neredeyse," diyor ağır göz kapaklarıyla.

Onu yatak odasına taşıyorum ve yan yatırıyorum. Yerde dururken dizlerimi bükebileceğim kadar uzun. Başımın ucunu sıcak damlayan merkezinin üzerinde yuvarlayarak içine sokuyorum. Çok iyi hissettiriyor ve onun ipeksi kasları tarafından yutulmalı çok uzun zaman olmuştu.

Kolumu beline doladım ve onu istediğim açıda tuttum. Ve onun içinde kayboluyorum. Daha sert ve daha hızlı itiyorum, pantolonunu indiriyor. İnledim.

"Bu şekilde , değil mi bebeğim?"

"Evet," diyor baştan çıkarıcı bir fısıltıyla.

"Aletimin sana arkadan vurmasını seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

Kalçalarını kavıyorum ve bedenlerimizi zıt yönlerde götürürken aşağı doğru itiyorum, böylece tekrar birbirimize çarpıyoruz. Tenlerimiz tokatlaşıyor. Kıvrılmış saçları ve ben onları boynundan itiyorum, saç çizgisinde kıvrılan ıslak saçları öpmek için bir an duruyorum.

"Seni seviyorum," diye haykırıyor. Vücudu gerildikçe bana yalvarıyor ve ben de hızlanıyorum, uzanıp parmaklarımın arasına meme ucunu sıkıştırıyorum, o da benim adımın inliyor. O çok fazla fişkırırken taşkın kapıları açılıyor, kendi orgazmım göğsümde yırtılıyor ve duramayarak ona dökülüyorum.

"Tamamen mahvolmuş," diyor hâlâ nefes nefese.

"Ben de bebeğim. Ben de."

Temizlik uyuyakalıyoruz. Güneş doğduğunda ona bir mesaj gönderiyorum, duş alıyorum ve kahvaltısını hazırlıyorum. O duştayken de çarşaflarını değiştiriyorum.

Bütün hafta birlikte vakit geçirmek zorlaştı. The Stable'a geliyor ve bir saat boyunca şarkı söyleme alıştırması yapıyoruz ama sonra imza gününe geç kalıyorum. Perşembe günü, McShane'de şarkı söyleyebilmek için etüdü kaçırdım. Gün boyunca kapalı ama kullanmama izin veriyorlar, böylece mikrofonlarımız ve bir sahnemiz oluyor. Zorunlu etüdü kaçırdığım için başım derde girmiyor ama sınavdan D alıyorum.

Sonra babamla öğle yemeğine geç kalıyorum çünkü o gün Lettie'yi en az bir kez görmek istiyorum. Bana sorumluluklarım hakkında bir ders veriyor ve görünüşe göre Lettie dikkatimi dağıtıyor. Lettie ile olan ilişkimde bir adım geri atmamı istedi.

Kendimi hasta hissediyorum. Lettie ile sadece en iyi arkadaş olmaya geri dönemem. Bunun mümkün olduğunu nasıl düşünebilir?

Tabii ki reddediyorum ama hepsini nasıl idare edeceğimi bulacağıma söz veriyorum.

Sonra dedi ki, "Sen ve Daisy gelecek hafta Opera Binası'ndaki küçük bir bağış toplama etkinliğinde babası ve benimle birlikte sahneye çıkacaksınız. Onu personel şefim olarak atıyorum."

Gözlerimi devirdiğimi görmesini engellemek için başımı eğiyorum. Sandalyemi geri çekip babamın üzerine yürüdüm.

Antrenmana tam zamanında yetiştim. Nasıl yetiştin? Çünkü Nick dolabımdaki her şeyi aldı ve ben daha ayakkabılarımı giyerken beni soyunma odasından dışarı itti.

Kendimi yıpratıyorum ama nasıl duracağımı ya da neyi değiştireceğimi bilmiyorum. Lettie'yi zaten zar zor görüyorum. Diamond Mine geri döndü ve kampüsten yaklaşık otuz dakika uzaklıkta antrenman yapıyor. Jasper onu bir sonraki atlayışta üç adım dönüşünü mükemmelleştirmek için çalıştırıyor. Spor analistinden aldığı biyometrik veriler meyvelerini veriyor.

Cumartesi geliyor ve sezonun ilk önce Lettie'yi göremiyorum bile. En azından annem ve babamla geliyor. Ama Brooke, Reed ve Caleb için de alt arenada on sıra yukarıdan bilet aldım. Isınma hareketleri sırasında saha kenarına gelebilmeleri insanları oturtan Mavi Ceketlilere iyilik yapıyorum.

Aşağı inip annelere ve Lettie'ye katıldılar. Caleb parmağımı tuttu. "Ateş etmek ister misin?" diye sordum.

Başını agresif bir şekilde sallıyor, ben de ona bir top veriyorum, sonra onu kaleye taşıyorum ve o da topu atıyor. Takım arkadaşlarım onu yumrukladı ve ben de onu Reed'e geri götürdüm. "Sağ ol dostum. Artık listeye basketbolu eklemem gerekecek."

Brooke'a, anneme ve kaşlarını çatmış babama sarılıyorum. Sanırım onu terk ettiğim için hâlâ kızgın. Bunu görmezden gelerek Lettie'yi kollarıma alıyorum. "Bu hafta çılgınca geçtiği için özür dilerim. Programlarımız... birlikte daha fazla zaman bulacağız."

" değil. Gözün ödülde olsun, Büyük Dane."

Eğildim. Kulağının kabuğunun üzerinden "Ödül sensin," diye sesleniyorum. "Maçtan sonra görüşürüz." Bana bir hava öpücüğü veriyor. Sanırım ruj sürdüğü için. Ve şimdi düşünüyorum da, onu gördüğüm sınırlı süre içinde bütün hafta makyaj yapmıştı.

Oynayacağımız takım hazırlık maçından çok daha iyi. Birlikte oynamalı ve aynı sayfada olmalıyız. Sekiz üçlük attım, bu bir okul rekoru.

Maçtan sonra Lettie kendini iyi hissetmediğini ve eve gitmek istediğini söyledi. Ben de onu yatağına yatırdım ve şu pembe şeylerden, Sprite ve krakerlerden almak için eczaneye gittim. Döndüğümde ağlıyor gibi görünüyordu.

Yüzündeki saçları silerek, "O kadar acıyor mu?" diye soruyorum.

Vücudu kusacakmış gibi kabarıyor.

"Ben kalıyorum. Koçu arayacağım." Önce hayır dedi ama ben devam ettim: "Bu gece hiçbir koşulda seni terk etmiyorum. Hiçbir şekilde." Benimle tartışacak enerjisi yoktu.

Saçlarını örüyorum, boynundan uzak tutuyorum ve sıcak olmaması cildine serin hava üflüyorum. Kusarsa saçına bulaşmayacak.

"Bu daha mı iyi?" Ben soruyorum.

Elini yanağı ile yastık arasında tutarak başını aşağı yukarı hareket ettiriyor. Kalktım ve klimayı açtım. Kentucky'de sonbahar havası seksenlerden ellilere kadar değişebilir. Bugün yetmişlerdeydi ama hasta olduğumda sıcak midemi bulandırıyor.

Sarı bir tişört giydirip yanına yatıyorum, o uyuyana kadar sırtını hafifçe ovuyorum ve bu hafta ona bakabilmek için işlerden nasıl sıyrılabileceğimi düşünüyorum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

LETTIE

Hasta. Hasta.

Hasta. Hasta.

Hasta.

Karnım.

Aklım.

Kalbim.

Bay Greathouse, Dane'in ilk maçının devre arasında VIP alanında acılı sosisli sandviç yemek isteyip istemediğimi sordu. Sosisli sandviçi vermek için ağzımın dolmasını ve ağzımın kenarlarından peynir damlamasını bekledi.

Benden iki adım ötede dururken, okunamayan bir ifadeyle bana baktı. "Lettie, seni kendi kızım gibi seviyorum. Yıllar boyunca senin için çok şey yaptık, bu yüzden senden bu iyiliğe karşılık vermeni istiyorum." Ellerini bir an için burnunun üzerine koydu ve kaşlarım ortaya doğru çekildi.

Bununla nereye varacak?

"Dane ve sen bir çift olduğunuzdan beri, karakterinin dışında davranıyor - ödevlerini kaçırıyor, çalışma salonu, halter, dizindeki fizik tedavi gibi onsuz yapabileceğini düşündüğü her şeyi kaçırıyor ve koçu antrenmana saniyelerle zamanında geldiğini söylüyor. Dane'in NBA'e gidememesinin sebebi olmak ister misin?"

Ani bir tepkiyle, "Tabii ki hayır," diye kaçırdım.

Sessiz olmamı sağlamak için parmağını dudaklarına götürdü. "Şu anda bu onun için çok fazla. Bir kız arkadaş, şarkı söyleme konserleri, dersler, sponsorluk yükümlülükleri ve yıldız bir üniversite sporcusu olmanın gerektirdiği tüm görevleri dengeleyemez. Gün içinde yeterli saati yok."

"Bay Greathouse, ne yapmamı istiyorsunuz? Bir taşla iki kuş vurmak için onun öğretmeni mi olayım?" Elimdeki sosisli sandviçi çöpe attım, ağzımı sildim ve kollarımı belimde kavuşturdum.

"Senden Dane için en iyi olanı yapmanı istiyorum. Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor; bu değişmeyecek. En iyi arkadaş olmaya geri dönün."

Bu fikir bile ciğerlerimi sıktı ve nabzımı hızlandırdı. Dane ve ben bir çift olduğumuzda, tek düşünebildiğim arkadaşlığımızı kaybetmek ve bunun ne kadar korkunç olacağı idi. Yeni statümüzün onun hayallerini tehlikeye atacağını hiç düşünmemiştim. Elim ağzıma gitti. Dane'i kaybedemem. Eğer ayrılırsam beni asla affetmez. Babasının isteğinin ağırlığı kemiklerini kırıyor. O kadar ağır ki.

"Onu seviyorum." Gözlerim yaşla dolarken kelimeler cızırtılı çıktı.

"Sevdiğini biliyorum. Bu yüzden onun için en iyi olanı yapacağını biliyorum."

Gözlerinin içine baktığımda oğlunun geleceği için duyduğu çaresizliği ve korkuyu gördüm. Ben aynı fikirde değilim. Aslında bir şey söyledim mi hatırlamıyorum. Belki başımı salladım. Tuvalet kabinde hüüngür hüüngür ağladım.

Dışarı çıktığımda onlara acılı sosisin kötü olduğunu söyledim ve kustum. Gözlerimin kırmızı ve şişkin olmasının tek nedeni buydu. Maçın geri kalanı bulanıktı.

Ama bu sabah, günaydın uyandığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Babası haklıydı. Dane ilişkimizi her şeyin üstünde tutuyor.

Günaydın. Hastayken bile güzel olduğunu biliyor muydun? Hocalarımla görüştüm ve bugün derse giremeyeceğimi söyledim. Markette zencefil alıyorum.

Dane benim için dersi kaçırıyor. Babasının sözleri zihnimde yankılanarak vücudumun her hücresini paramparça ederken, korku yavaşça kalbime giriyor. *"Biliyorum. Bu yüzden onun için en iyisini yapacağını biliyorum."* Hayatı boyunca uğruna çalıştığı ve her adımında yanında olduğum hedefine ulaşamamasının nedeni ben olamam.

Kapı açılıp kapanıyor ve ikimizin de kalbini kırmama dakikalar kaldığını bildiğim için tüm vücudum titriyor. Yatağın kenarına oturuyorum,

Donmuş.

Bir şişenin mührünü kırdığını, bir bardağa su doldurduğunu ve ağır adımlarının yaklaştığını duyuyorum. Yatak odama giriyor ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı görüyor. "Ağrın var mı? Kötüleşti mi? Ne ? Al." Bardağı ve zencefil haplarını uzattı.

Sudan bir yudum alıyorum ve hapları komodinin üzerine koyuyorum. "Ben iyiyim."

Gözleri şaşkınlıkla kısılıyor. Her ne kadar bizim için savaşmak istesem de, suçluluk duygusu beni tüketiyor. Dane benim için her şeyi yapar ve ben de bunu onun için yapmalıyım.

Ellerinden tutarak onu yatağa, yanıma oturmaya çekiyorum ve bağdaş kurup oturarak kendimi yeniden konumlandırıyorum. "Ben... Eskiden olduğumuz gibi olmak istiyorum - sadece en iyi arkadaşlar."

Dane'in yüzü hafifçe soldan sağa hareket ederek sıkışıyor. "Ne?"

Devam edecek gücü bulmaya çalışırken göğsüm kabarıyor. "Seni seviyorum. Ama hayatımı geri istiyorum. İkimiz de yaptığımız her şeyi yarım yamalak yapıyoruz. En yüksek dereceyle mezun olmak benim için bir şey ifade ediyor. Antrenman yaparken gece yarısına kadar ayakta kalmaktan zar zor uyanık kalabiliyorum."

"Lettie, sen her zaman Perşembe gecesinden Pazar'a kadar parti yaptın. Dürüst ol."

"Hedeflerinize ulaşamamanızın nedeni ben olamam ve benim hedeflerime ulaşamamamın nedeni de sizin olmanızı istemiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor, etrafta geziniyor. "Jasper Cole ile ilişkin var mı?"

"Ne? Hayır."

"Bu hiç mantıklı değil. Seni dünyadaki herkesten daha çok seviyorum. Ailemden bile çok. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama Lettie, sen benim dünyamsın."

"Sorun da bu zaten."

Ayağa kalkıyor, yatak odamın etrafında volta atıyor, kendi kendine "Neden?" diye mırıldanıyor.

"Dane, hâlâ en iyi arkadaş olabiliriz. İhtiyacın olan her şey için her zaman burada olacağım." Kalbim sanki birbirine dikilmiş gibi hissediyor ve ben kan kaybederken her bir dikiş açılıyor.

"Siktir et. Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Hastasın ve halüsinasyon falan görüyorsun."

"Değilim," diye fısıldıyorum ayağa kalkıp koluna
uzanırken. "Sakin bana dokunma."

Yatak odamın duvarında bir delik açtı. Alçıpan parçalanıyor, tebeşir gibi
parçalarla zemin tozlanıyor. Dane'siz hayatımın bir yansıması olan dağınıklığa
bakıyorum.

Geri sıçrayarak, "Dane" diye
bağırıyorum. "Yapma bunu,
Lettie," diye yalvarıyor.

Gözyaşlarım tenimi kaplayan şelaleler gibi geliyor ve o güçlü ama titreyen
ellerini yüzüme götürüyor. Yanağımı elinin sıcaklığına yaslıyorum ve
başparmakları bir damla gözyaşımı silip süpürüyor, ama sonra diğeri düşüyor.
"Yapmak zorundayım."

Kırkınıc Bölüm

DANE

Kalın bir gözyaşı tabakasıyla kaplı yeşil gözlerine baktım. Benden ayrılırken neden ağılıyor ki? Ne saçma bir bahane... Kendi iyiliğimiz için, böylece hayallerimizi gerçekleştirebiliriz ya da her ne dediyse. Neden basketbola ya da sınıf birincisi olmaya ihtiyacım olmadığını anlamıyor? Ona ihtiyacım var. İhtiyacım olan tek şey o, geri kalan her şey bonus.

Kendimi aptal yerine koyarak dizlerimin üzerine ktm ve yalvardım, "Lütfen yapma, Lettie. Anlamıyorum."

"Sen yanlış zamanda doğru adamsın," diyor bana sırtını dönerek uzaklaşırken.

Ayağa kalktım, dirseğinden tuttum ve onu bana bakmaya zorladım. "Seni mahvettim. Seni benim sevdiğim gibi sevebilecek birini bulamazsın. Orgazm taklidi yapmaya geri dn. İçmeye ve takılmaya geri dn. İsteddiğin bu mu? Yap şunu, Lettie. Sana meydan okuyorum. Çünkü bana geri döndüğünde, bekliyor olacağımı göze alıyorsun."

Bir şişe zencefil bile midemi yatıştıramıyor. Öfke beni tüketiyor, vücudumun her yerini dolduruyor. Gözlerinde bunu istemediğini görebiliyorum ve neden aniden fikir değiştirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Tek , "Biliyorum."

Fikrini değiştirecek başka bir kelime yok. Hışım la odadan çıkıyorum, omzumu kapının pervazına çarpıyorum ama ayaklarım beni yeterince hızlı taşıyamıyor. Dairesinden yuvarlanarak çıkıyorum, yere düşüyorum ve midemde hiçbir şey kalmayana kadar boşalıyorum.

Bir şekilde ayağa kalkmayı başardım ve başımı direksiyona vurarak kendimi arabama attım.

"Bunu nasıl yapabildi? Bana mı? Bize?" Bağırıyorum. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi ya da kiminle konuşacağımı bilmeden etrafta dolaşıyorum. Sonunda Ahır'a varıyorum ve üzgün kıkıımı içeri taşıyorum.

Nick gülerek, "Bakın kim utanç yürüyüşü yapıyor," diyor.

Daireme çıkmak yerine onu kapüşonundan yakaladım. "Ben seni susturmadan önce kapa çeneni."

"Kahretsin, Kaptan. Bırak beni." Onu uzaklaştırmadan önce bir saniye daha tuttuğumda, "Sorun ne?" diye sordu.

"Her. Lanet olası. Şey. Şimdi beni yalnız bırak." Merdivenleri üçer çıkıyorum ve süitimin kapısını arkamdan çarpıyorum.

On altı yıllık dostluk bitti. Son altı hafta hayatımın en güzel . Daha iyi bilmeliydim. Daha iyi biliyordum, bu yüzden duygularımı bu kadar uzun süre sakladım.

En iyi arkadaş olmaya geri dönün. Tamamen kurgu.

Ciddi mi bu kız? Hayal dünyasında yaşıyor olmalı.

Derse gitmedim. Antrenmanları kaçırıyorum, hasta olduğumu söyleyip tüm sponsorluk görevlerimi iptal ediyorum ve üç gün boyunca odamda kalıyorum. Koç sağlık ekibini gönderdi. Ona susuz kaldığımı ve zayıf olduğumu söylediler. Ben mi? Zayıf.

Üç gün boyunca telefonuma baktım, sadece bunu kastetmediğini söylemesini bekledim. Bana sabah mesajımı göndermesini ama hiçbir şey gelmiyor. Aslında son mesaj benden gelmişti; hiç cevap vermemişti. Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydim. Hasta değildi. Benden bıkmıştı.

Annem aradı, sosyal medyada hasta olduğuma dair haberleri duymuş. Ona Lettie'nin benden ayrıldığını söyledim ve o da benim kadar şaşırılmış görünüyor. "Oh Dane, çok üzgünüm. Onu biraz rahat bırak. Gerçekleşeceğini hiç düşünmediği bir hayali gerçekleştirmenin eşiğinde. Belki de yeni antrenörü ona daha fazla zaman tanınması için baskı yapıyordur."

"Anne, harika bir erkek arkadaş olduğumu sanıyordum. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum," diyorum, sesim şaşkınlık ve acıyla örülmüş.

"Biliyorum tatlım. Ama şu anda oyununa odaklanmanı istiyorum. Takım arkadaşların sana güveniyor. Kışını yataktan kaldır ve antrenmanlara ve derslere git. Hayal kırıklıklarını basketbol sahasında çöz" diye öğüt veriyor, sesi sert. Derin bir nefes alıyorum, öfkemi sahada çıkarma düşüncesiyle bir motivasyon dalgası hissediyorum. "Yarın deplasmanda maçın var, değil mi?" diye soruyor annem ve sesindeki kararlılığı duyabiliyorum.

"Evet, hanımefendi."

Ertesi gün de baban ve ben seni Opera Binası'nda göreceğiz," diye ekliyor, hep birlikte katılmamız gereken bir etkinliğe atıfta bulunarak. "Dane, o kız seni hayatı sevdi ve bunun bir iki günde değişeceğini sanmıyorum, tabii sen..."

"Onu asla aldatmam."

Annem derin bir nefes alır ve telefona bırakır. "Biliyorum ama bazen böyle şeyler olur. Eğer senin hatansa, erkek ol ve yalvar."

"Anne, ben yapmadım. Benden ayrıldı çünkü ikimiz de her şeyden kaytıyor, oradan buradan birkaç saat çalmaya çalışıyoruz."

"Ona biraz zaman ver. Acı verdiğini biliyorum ama bazen insanlar birlikte ne kadar iyi olduklarını görmek için ayrı kalmaya ihtiyaç duyarlar. Antrenmandan sonra beni ara, birkaç gün içinde görüşürüz." Nefesinin telefona yumuşak bir şekilde karışması beni biraz rahatlatıyor ama yeterince değil.

Telefonu kapattıktan sonra duş alıyorum, telefonumu kontrol ediyorum ve "Seni özledim" yazıyorum. Baktım ama gönder tuşuna basmadım. Lettie kenarları o kadar keskin bir bıçakla beni kesip açmış ki nefes almak bile acı veriyor.

Ben: Evde misin?

Caleb'ı futbol antrenmanına bırakıyorum. On dakikaya evde olur.

Ben: Geliyorum.

Ne olduğunu sormaması çok garip. Tahminimce Lettie onlara söylemiştir ama durum böyleyse neden beni kontrol etmek için aramadı? Evinin önüne park edip garaj yoluna girmesini beklerken endişeleniyorum.

"Bu zevki neye borçluyum?" diye soruyor sırtarak.

"Caleb futbolu seçti, ha?" Ben soruyorum.

Uzun kollu Stallions Hockey yukarı itiyor ve kapının kilidini açıyor. "Evet, kabul etmeliyim ki pedlerin içinde çok sevimli görünüyor. Ama bu onların koşuşturması için dört haftalık bir lig. Aralık ayında hokeye başlayacak. İçeri gelin."

Reed anahtarlarını, üzerinde Caleb'in kraliyet mavisine boyanmış el izleri olan bir kâseye atıyor. "Ee, ne var ne yok? Hasta olduğunu duydum. Lettie'de olan sende de var mıydı?"

"Sen ya da Brooke onu gördünüz mü?"

Onu mutfağa kadar takip ettim. Buzdolabını açtı. "Bira mı, su mu, süt mü?"

"Su."

Şişeyi bana fırlatıyor ve "Brooke'u arayıp hasta olduğunu ve birkaç günlüğüne eve gitmesi gerektiğini söyledi" cevap veriyor.

"Hmm." Belki de yeniden düşünüyordur. Büyükanneler ve babalar muhtemelen ona küçük bir dağ kasabası tavsiyesi veriyorlardır.

"Bilmiyor muydun?" Sonra bir an için kafası netleşir. "Ne oldu?"

Kendimizi çok zorladığımızı ve sözleşme yükümlülüklerimi iptal ettiğimi, diğer şeylerin yanı antrenmanlara zamanında yetişemediğimi açıkladım.

Dinler ve özümser. "Geçen yıl, o yangında ölmek üzereyken, seni evinden çıkaramadığı için ne kadar yıkıldığını ilk elden gördüm. Sahip olduğu her şeyi nasıl kaybettiğini ve seni neredeyse kaybettiğini hiç düşündün mü? Okuldan nasıl çekildiğini? Bir çift olduğunuzda, birbirinize ne kadar bağımlı olduğunuzun onu korkutmuş olması mümkün mü?" Bir içki alır. "Brooke bana Lettie'nin ailesinden bahsetti, yani işlevsel bir ilişkinin neye benzediğini bilmiyor."

"Evet, . Ortaya çıkmayalı yıllar oldu."

"Kötü ebeveynler hakkında bir iki şey biliyorum. Ama aynı zamanda doğru zamanda doğru kız olduğunda her şeyin yoluna girebileceğinin de poster çocuğuyum."

Tezgâha yaslanıp düşünmeye başladım. Mantıklı, ama neden bana çok fazla zaman harcadığımız saçmalığı yerine bunu söylemedi. Bir program yapabiliriz. Kahretsin, programları ve bana ne yapacağımı söylemeyi çok seviyor. Lisenin son iki ayında, neredeyse her gün bir son sınıf etkinliği vardı. Bir takvim yaptı ve birlikte yapacağımız şeyleri kırmızıya kodladı; yeşil onun aktiviteleri içindi, mavi ise benim. Sonra onu yatak odamdaki mantar panoya astı. Onunla çok gurur duyuyordu, yatağın kenarında oturmuş, sanki bir Ivy League okuluna kabul mektubuymuş gibi ona bakıyordu.

Reed'in sempatik sesi, kafamı duvara vurmak istememe neden olan yıkıcı düşüncelerimi kırıyor. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak yüzümü ona dönüyorum. "bir şey var mı?" diye soruyor, elini uzatıp sırtımı sıvazlıyor.

Başımı sallıyorum, henüz bu konuda konuşmayı kaldırılabileceğimden bile emin değilim. "Onunla sadece arkadaş olabilir miyim bilmiyorum... olanlardan sonra olmaz. Ama belki de onu hayatımda tutabilmemin tek yolu budur," diye itiraf ediyorum, kalbim taze bir yaranın acısıyla ağırlaşıyor.

"Geçen yıl başım beladayken Brooke'un babası iletişim kanallarını açık tutmamızı söyledi. Bu Brooke ve benimle değildi ama babamla ilgiliydi."

"Evet. Bunu düşüneceğim. Sadece ona bakıp bakamayacağımı bile bilmiyorum. Çok kızgın ve incinmiş durumdayım." Başımı sallıyorum, tavsiyesi için minnettarım ama şu anda Lettie'yle aynı odada olup olamayacağımdan hâlâ emin değilim. "Bunu düşüneceğim."

Reed destek olmak için omzumu sıkıyor. "Acele etme dostum. Unutma, siz ikiniz her şeyden önce arkadaşınız."

Antrenmana gitmeden önce kısa bir süre Sports Channel'ı izliyoruz.

Antrenmanlar berbat. Potayı vurduğumdan daha çok ıskalıyorum. Annemin sesini duyuyorum ama kendimi sıkı çalışmaya ya da umursamaya zorlayamıyorum.

Ertesi gün, konferans dışı bir maçta ezeli rakibimiz Broadhurst Üniversitesi ile oynayacağız.

Hokey takımlarının kavga ettiği ve Reed'in peşinden gittikleri anıları konuşulan bir konu. Hangi spor dalında olursa olsun hiçbir Aygırın hedef alınmasına müsamaha göstermeyerek onları alt etmek istiyoruz.

Ancak sahaya adım attığımda vücudum ağır ve halsiz hissediyor. Her zamanki gibi potaya gidemiyorum ve savunmam şutörlerimi çoğu zaman boş bırakıyor. Sanki zihnim ve bedenim bir sisin içinde sıkışmış gibi, oyuna tam olarak odaklanamıyorum.

Koç Cappitano aşağılık bir performans sergilediğimiz için kıcımıza tekme basıp gittikten sonra Nick, "Lettie'yi ara ve kendi işini kendin hallet," diyor. Havlusunu duvara vuruyor. Takım arkadaşlarım homurdanıyor ama başka kimse bana doğrudan bir şey söylemiyor.

Eve dönerken uçakta tek başıma oturuyorum, kulaklıkları takıyorum, John Travolta ve Olivia Newton John dinliyorum, sadece Lettie'nin varlığını hissetmek için.

Otobüs bizi kampüse götürmek için asfaltta bekliyor ve bu bana Lettie'nin orada olacağını, kollarını sallayarak galibiyetimi kutlayacağını hatırlatıyor.

Stable'a döndüğümde, dışarıda yaralarımızı sarmak ve kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlamak isteyen jersey kovalayıcıları bekliyor ve bir an için bunu düşünüyorum. Hiçbiri acımı dindiremeyecek. Hiçbiri Lettie değil. Kalabalığın arasından ilerliyorum ve eller üzerimde olmasına rağmen kendimi yalnız hissediyorum.

İç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum ve telefonumda Lettie ile benim çift olmadan önceki ve birlikte olduğumuz zamanlardaki resimlerimize bakıyorum. ikisinde de gülümsemeler ve kahkahalar belirgin. Belki de tekrar deneyip deneyemeyeceğimizi sorarım.

Günaydın. En iyi arkadaşımı özledim.

O korkunç noktalar bana mesajımı gördüğünü ve şimdi tekrar tekrar yazıp sildiğini söylüyor.

Lettie: Günaydın. Ben de seni özledim.

Ben: Hala Grans'ta mısın?

Lettie: Hayır. Nereden biliyorsun?

Ben: Reed.

Lettie: Demek bu yüzden Brooke bana 15 mesaj bırakmış.

Ben: Arkadaşlarıyla konuşmalısın. Bazen bizim düşünmediğimiz şeyler söylerler.

Lettie: Eğitime geç kaldım.

Ben: Kız arkadaşımı özledim

Cevap vermiyor.

Koçlarım Lettie ile ayrıldığımızı duymuşlar. Bu konuda bana yaklaşıyorlar; sanırım yüklenmeden önce bunu çözmem için bana fırsat veriyorlar. Beni buradan çıkar ve programımdaki bir sonraki şeye geç. Dürüst olmak gerekirse, hepsinden bıktım.

Konservem boş. Babamın Opera Binası'ndaki etkinliği için duş alacak ve üstümü değiştirecek enerjim bile yok. Babamın siyasi etkinliğine geç kaldığım için gerginliği hissediyorum. Babam siyasi maskesini takmadan önce bana onaylamayan bir bakış fırlatıyor. "Daisy bekliyor."

"Neyi bekliyorsun? Annem nerede?"

"O gelmiyor. Şimdi gidin. Birlikte görülmeniz ve fotoğraflanmanız gerekiyor."

"Baba, hiç havamda değilim. Yapmak istediğim tek şey Lettie'yi aramak." Ona yarı alaycı bir gülümseme veriyorum. "Bu sabah mesajlarıma geri döndü."

Boğazını temizliyor, kravatını düzeltiyor. "Öyle mi? Basketbola odaklanmalısın. Beni zorlama. Şimdi git. Bu gece babasını personel yapacağımı söylemişim."

Beni Daisy'ye doğru itti. Greathouse for US Senate logosunun bulunduğu kameraların önünde kibarca kolumu beline doluyorum. Babalarımız her iki yanımıza gelip daha fazlasını çekiyorlar. Sonra birden Daisy yanağıma bir öpücük kondurdu.

Dişlerimi sıkarak, "Bu ne?" diye fısıldadım. Ama o sadece gülümsüyor. Gruptan ayrılıyorum ve babam beni küçük bir odaya çekiyor. Kırmızı ve altın rengi halı ve altın rengi aynalar zamanda geriye gitmişim gibi hissettiriyor. Ama ben iki hafta öncesine dönmek istiyorum.

"Dane, bana karşı gelme dedim ama belli ki beni dinlemiyorsun. Bırak Lettie hayatını yaşasın, yoksa ben elinden alırım."

"Bu da ne demek oluyor?" Göğsümü şişiriyorum. Neredeyse aynı boydayız ama ben ondan daha kaslıyım.

"Bu, Lettie'nin şu anda ihtiyacınız olmayan bir dikkat dağıtıcı olduğu anlamına geliyor. Tüm odağın NBA'de olmalı. Eğer tekrar bir şey başlatırsan, sponsorluklarını çekerim."

Alay ettim, "Böyle bir güce sahip olduğunu düşünmen inanılmaz. Sponsorlarının her birini hak etti."

Yüzüme güldü. "Oğlum, sen çok safsın. Büyük şirketlerle sponsorluk anlaşması yapması için torpil yaptım. Tek yapmam gereken bir telefon etmek ve onu bırakacaklar."

Nasıl bu kadar kalpsiz olabilir? İçimdeki öfke yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum.

"Olimpiyat Seçmelerine katılmaya hak kazanmışken bunu neden yapsınlar ki? Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun, değil mi?" Kelimeleri tükürerek soruyorum, babamın bu kadar alçalmasından duyduğum incinme ve hayal kırıklığını zapt edemiyorum.

"Ben lanet Gregg Greathouse'um. Yakında, yemden deriye, ithal mallardan yarışmalarını düzenledikleri mekanlara kadar kar elde etmek için ihtiyaç duydukları her şeyin fiyatını etkileyen düzenlemelerden sorumlu olacağım."

Kaşları ortaya doğru çekiliyor ve yüzüne taş soğuk, hesapçı bir gülümseme yayılıyor. "Bu dünyada yapılması gerekeni yaparsın."

Aramızdaki düşmanlık artıyor, ama onun istediğini yapmasına izin veremem. Hayatım boyunca sevdiğim kız söz konusu olduğunda olmaz. Kişisel alanına giriyorum, sesim duygularımla titriyor. "İstedğini elde etmek için insanları manipüle ve kontrol edebileceğini mi sanıyorsun? Güce aç bir politikacı olman çok mantıklı. Ama bu sefer değil. Onun hayallerini mahvetmene izin vermeyeceğim."

Bekle. Babam Lettie ile mi konuştu? Bu yüzden mi benden ayrıldı?

Ben daha sormadan, "Haklısın. Bana izin vermeyeceksin çünkü şimdilik Lettie'nin gitmesine izin vereceksin. Çok çalıştığı hedeflerine ulaşmasını tehlikeye atmayacaksın. Sen benim önceliğimsin ve seni mükemmelliğe giden yolda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu ikinizin de hayallerinize ulaşmanızı sağlayacaktır."

"Bunu sen yaptın! Seni görmeye dayanamıyorum."

Opera Binası'ndan fırlayarak çıktım, sokaklarda körlemesine koştum ve kendimi bir kır barında buldum. Bir bira sipariş ediyorum ve telefonumu açtığımda Lettie'nin mesaj attığım andan itibaren bana iki kez mesaj attığını görüyorum, **kız arkadaşımı özledim.**

9:07 Lettie: Bir tane olduğunu bilmiyor muydun?

8:40 Lettie: . Beş gün oldu ve bir kız arkadaşın var.

Neden cevap vermekten ve neden bahsettiğini sormaktan çekiniyorum? Derinlerde bir yerde, Lettie'nin Olimpiyatçı olma hevesini yok edemeyeceğimi biliyorum. Lettie'yi arayıp sevdiğim tek kişinin o olduğunu açıklamalıyım ama benden ayrılan da o, yani belki de itiraf etmekten nefret etsem de babam haklı olabilir.

Piper adında bir kız gelip selfie çekertmek istiyor, kolunu bana doluyor ve fotoğrafı çekiyor. Çok geçmeden etrafım Lettie'nin eline su dökemeyecek kızlarla doldu, ama biz çekim yapıyoruz ve onlar daha fazla fotoğraf çekiyor.

Reed ve Hagan ortaya çıkar. Kadınları ayırıyorlar ve yakışıklı oldukları için kızlar da onlara asılıyor. Harika, kimseye tutunamıyorum.

Reed, adım yerine forma numaramı kullanarak, "On bir, gitme vakti," diyor. Erkekler böyle şeyler yapar. Soyadları. Numaralar.

"Forma numaramın neden 11 olduğunu biliyor musun? Lanet olası babam." Tökezliyorum, Reed kolunu kolumun altına koyuyor ve beni dışarı taşıyorlar. Hagan diğer taraftan yardım ediyor. "Onun numarasını taşımamı hak etmiyor.

"Lettie benden neden ayrıldı? Söyleyin bana piç kuruları," diye mırıldanırken başım göğsüme düşüyor ve çok fena acıyor. Dünyada en çok sevdiğim iki insan bana ihanet etti.

Hatırladığım son şey Hagan'ın "Onu geri kazanmanın yolu bu değil" demesiydi.

Bölüm Kırk Bir

LETTIE

"Kestane fişegim nerede, Lettie?" Arka verandalarında otururken Brooke soruyor. Caleb anaokuluna gittiği için okulda ve Brooke'un bugün bale dersi yok. Reed atletlerin yaptığı şeyleri yapıyor: koşuyor, ağırlık kaldırıyor, antrenman yapıyor ve film izliyor. "Onu ara ve tekrar bir araya gelin. Geçen hafta Reed ve Hagan onu bardan aldığı anda nasıl davrandığına bakılırsa o da en az senin kadar mutsuz."

Brooke'a Dane'in babasının Dane'den ayrılmam için beni suçluluk duygusuyla kandırdığını söyleyemem. O zaman ne demek istediğini anladım ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Ayrılmak sadece ikimizi de daha kötü yaptı. Sırlar en kötüsüdür. Herkese söylemek istersin ama söyleyemezsin.

"Kampüsteki forma kovalayıcılarından uzak duracak kadar sefil değil. Elleri Daisy'nin üzerinde ve dudakları yanaklarındayken benim kadar mutsuz değil. Ve aynı gün sonunda bana günaydın mesajımızı gönderdi."

Bunun üzerinde düşüneceğiz. Dane her gece dışarıdaymış gibi görünüyor ve sosyal medyada gördüğüm kadarıyla sıkı parti yapıyor. Her zamankinden daha fazla. Ondan ayrıldığıma inanamıyorum. En iyi arkadaşına bu kadar geç aşık olmam benim hatam. Duygularımızı iki yıl önce açıklamış olsaydık, nasıl birlikte olacağımızı ve diğer her şeye nasıl sahip olacağımızı çoktan çözmüş olurduk.

Brooke sözlerimi dikkate alıyor ve . "Siz ikiniz hâlâ Hagan ve Adalee'nin düğününde şarkı musunuz?"

Omuz silkiyorum. "Bunu hiç düşünmedim. Yapmak zorundaymışız gibi hissediyorum ama Dane'le aynı yerde olup tamamen çökmeden yapabilir miyim bilmiyorum."

Brooke grubu, Dane'e sormaları için Hagan ve Adalee'ye mesaj atar.

Aslında burada. Hagan dün gece onu tekrar almak zorunda kaldı. Takım arkadaşlarının işi bitti.

Brooke okumam için telefonu uzatıyor. Parmaklarım ağzımı kapatıyor. Hemen yan odada ve bu Dane'in hiç görmediğim bir yönü. Her zaman kontrol ondaydı. Her zaman her şeyi çözmüştü.

Brooke sorar, "Ne söylememi istiyorsun? Onu getirmemi ve burada özel olarak konuşmanızı ister misin?"

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Onlara düğünde hâlâ benimle şarkı söylemek isteyip istemediğini sor.

Brooke: Dane hala düğünde şarkı söylemek isteyip istemediğini söyledi mi?

Birkaç dakika sürüyor ama sonunda bir yanıt alıyoruz.

Adalee: Evet.

Hepsi bu mu?

Adalee: Tüm söylediği buydu.

Bir acı dalgası bana çarpıyor ve ağlıyorum. "Brooke, sence tekrar arkadaş olmanın yolunu bulabilir ?"

"Tatlım, yapacağını biliyorum. Geçen yıl boyunca sana göz koyduğunu söylemiştim ama sen ısrar etmiştin. Şimdi sana tamamen aşık olduğunu biliyoruz ve hala da öyle."

"Eğer beni sevdiyse, neden benim için savaşmadı? Ayrıldığım gecedan beri hiç denemedi. Bir günlük mesajlar. Anlıyorum, onu incittim. Bunun beni ne kadar incittiğini bilmiyor. Ne yemek yiyebiliyorum ne de uyuyabiliyorum. Midem her zaman kusmaktan bir yudum uzakta. Diamond Mine farklı bir şeyler hissediyor ve senkronize değiliz. Tam bir karmaşa. Jasper çok kızgın. Formum üzerinde çok zaman harcadık ve tüm küçük şeyleri düzelttik. Şimdi omurgamı zar zor doğrultabiliyorum."

Dane altı yaşımızdan beri en iyi arkadaşım. Her şeyin değiştiğini bildiğimiz halde hiçbir şeyin değişmediğini söylediği için ona lanet olsun. O yere geri dönemeyiz.

sevişmeden önce. Yapamayız. Tüm anılarla ne yapmam gerekiyor?

"Üzerinde çok fazla baskı var ve çatırdıyor. Babasının kampanyası. Basketbol. Sözleşme yükümlülükleri. Hayatında hiç zorluk yaşamadı, bu yüzden kalbini söktüğünüzde bununla nasıl başa çıkacağını bilemedi."

Zar zor işimi görebiliyorum ve hayatımda payıma düşenden çok daha fazla zorluk yaşadım. Yani Dane'in bununla başa çıkmak için hiçbir aracı yok. Dane 200 serbest atış atıyor ve ben de onun yerine ribaunt alıyorum. Kendi toplarının peşinden koşmak zorunda bile kalmadı. Bir velet gibi şımarık değil, ama ailesinin hayatının meyvelerinin tadını .

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum. Öyleyim ama onu seviyorum. Beni başka bir erkek için mahvetti. Ve bir erkeğin bana dokunmasını düşünmek bile midemi bulandırıyor. Jasper bana yardım ettiğinde ya da duruşumu düzelttiğinde içim sızlıyor."

Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve başımı bacaklarımın arasına sokuyorum. Ben ağlarken Adalee sırtımı okşuyor. Saatim bir hatırlatma ile beni uyarıyor. Hastalandıktan sonra kampüs doktoruyla bir kontrol randevum var.

"Gitmem gerek. Bir randevum var."

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Yok, ben iyiyim. Seni sonra ararım. Dinlediğiniz için teşekkürler."

Beni arabama kadar götürüyor ve kapıyı kapattığımda Hagan ve Dane verandaya çıkıyor. Pencereden bakıyorum ve Dane berbat görünüyor. Dün geceden kalma gibi görünen kıyafeti göğsüne kadar uzanırken hâlâ muhteşem ama darmadağınık. Büyük adımlarla arabama doğru yürümeye başladı ve sonra durdu. Sanki çelik bir duvar varmış gibi durdu. Yüzü yumuşuyor, sanki olması gerekenin bu olduğu gerçeğini kabullenmiş gibi.

Vitesi geri vitese taktığımda, lastikler caddedeki gevşek çakıllara çarpıyor. Kalbim attığı hıza yetişemiyor gibi görünüyor. Doktorun muayenehanesine gitbeni hemen muayene odasına alıyorlar. Nabzım deli gibi yüksek ve tansiyonum yükselmiş.

Hemşire gitti ve doktor önüme oturdu. Hayatımda bir değişiklik olup olmadığını sordu. Önce hayır dedim ama sonra yakın zamanda bir kaza geçirdiğimi açıkladım.

ayrılık. Bu doktorun çıkmasının üzerinden elli yıl geçmiş olmasına rağmen, bilerek başını sallar.

"Elizabeth, bazı şeyleri elemek için bazı testler yapacağız. Hâlâ bitkin olman mono ya da ekarte etmemiz gereken başka şeyler olduğu anlamına gelebilir. Hemşire birazdan kan almak için gelecek. Sıkı durun, ofiste yapabildiğimiz testleri yaptıktan sonra geri döneceğim ve diğerleri laboratuvara gönderilecek." Paps'in yaptığı gibi bacağımı okşadı.

Kırk beş dakika sonra doktor hiç beklemediğim bir haber verdi.

Bölüm Kırk İki

DANE

Opera Binası'ndaki geceden beri babamla konuşmadım. Maçlarıma katılmadım. Ama onu kim suçlayabilir ki? Koç beni yedek bırakıyor, çok kötü oynadım.[ES1] Takımım bana olan güvenini kaybetti ve NBA gözlemcileri beni görmeye gelme davetlerini geri çevirdi. Ne yapabileceğimi biliyorlar. Birinci sınıftan beri NBA draftında üst sıralarda yer alacağım tahmin ediliyordu ama Lettie'yle mümkün olduğunca uzun süre birlikte olabilmek için her yıl kaldım.

Ama annem burada ve bugün büyükannem ve babam da geldiler. Genelde yılın ilerleyen zamanlarında Tennessee ya da Florida ile oynadığımızda gelirler ama şehirde bazı randevuları olduğu için bugün gelip gelemeyeceklerini sordular.

Isınma pantolonumu çıkarırken, Lettie'nin büyükanne ve büyükbabasıyla geldiğini görüyorum. Utanç beni tüketiyor. Lettie beni hiç yedek kulübesinde otururken görmemişti. Bu onların tanıdığı Dane Greathouse değil - her gece sarhoş olan, her sabah akşamdan kalma olan ve ruhumu kurtarmak için topu ağlara gönderemeyen Dane.

Gözlerimiz çarpışıyor ve bu ruhumu sarsıyor. Tüm sevgi ve incinme duyguları vücudumun her yanını kaplıyor ve kendime benden ayrıldığını hatırlatıyorum, ama bu şekilde kalmalı çünkü başka bir şey olmasa bile Lettie Olimpiyatlarda şansını yakalıyor.

Koç beni oyuna soktu ve Grans "bebeğim!" diye bağırdı. Sanırım haftalardır ilk kez gülümsedim. Yenilenmiş bir enerji ve amaçla topu dışına çıkardım. Devon'u potanın altında buldum ve o da smaç için yukarı . Stallion taraftarlarının sonunda tezahürat yapacak bir şeyleri vardı.

Birkaç dakika sonra bir üçlük, ardından bir tane daha attım ve Lettie'nin mutluluğumun ve başarımın anahtarı olduğunu kanıtladım. Birinci sınıftan beri benimle.

Maç benim on sayı, beş ribaunt ve üç asistle bitiyor. Lettie benden ayrıldığından beri en iyi maçımdı.

Soyunma odasına gitmeden önce annemin, büyükannemin, Paps'in ve Lettie'nin yanına koşuyorum. Büyükannem beni yıllardır görmemiş gibi sarılıyor, oysa daha birkaç ay önceydi. Annem bana bir ayı gibi sarılıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Ona zaman vermeye devam et. O geldi."

Lettie'ye bakmak için uzaklaşırken ona dudak bükerek gülümsüyorum. "Hey, geldiğin için teşekkürler. Grans ve Paps'in onları getirdiğin için minnettar olduklarını biliyorum."

"Evet, öyle. Bütün yıl gelmek için sabırsızlanıyoruz," diyor Paps dirseğini .

Lettie sadece başını sallıyor ve annem sırtını sıvazlıyor. "Biz aileyiz. Ne zaman gelebilirseniz, bilet buluruz. Lettie burada olmanıza bayılıyor."

Annem büyükanneme soruyor: "Lettie Akdeniz restoranından bahsettiğini söyledi. Gitmek ister misin?"

"Olabilir. Listenizdeki şeyleri işaretlemek için ne kadar zamanınız olduğunu asla bilemezsiniz."

Lettie'nin gözleri kısıldı. Annem Lettie'nin büyükanne ve büyükbabasına koridorda rehberlik ediyor, ben de Lettie'nin koluna dokunuyorum ve Lettie irkiliyor.

Şaşırmış ve incinmiş görünmeliyim çünkü "Üzgünüm. Geçen gün Elmas Madeni'nden düştüm ve kolum morardı." Kazağının kolunu yukarı itiyor ve bana mavimsi çürüğü gösteriyor. "Sadece şey dokunduğunda acıyor."

Kıkırdıyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. "Yani çoğu zaman acıyor mu?"

"Hemen hemen." Beni orantısız bir sırtışla ödüllendiriyor, bu da bana arkadaşlığımızı bir noktada geri kazanabileceğimize dair umut veriyor. Basketbol ve Olimpiyat seçmeleri sona erdiğinde, her zaman sahip olmamız gereken ilişkiyi yeniden canlandırabiliriz.

"Yarın düğünde görüşürüz. Evi yıkmaya hazır ol," diyorum göz kırparak ve gülümseyerek, sonra da anı mahvetmek istemediğim için soyunma odasına gidiyorum.

Adalee ısıldıyor ve Hagan'ın gamzeleri yüzünü çerçeveleyen parantezler gibi görünüyor. Birbirlerine çok aşıklar. Birlikte olduklarında ben yanlarında değildim ama herkes Adalee'yle inatçı olduğu ve aylarca bu çekime boyun eğmediği için dalga geçiyor. Bu bana Lettie ve benim için her şeyin yolunda gideceğine dair umut veriyor.

Keeneland Yarış Pisti'nin arazisinde güzel bir dış düğün yaptılar. Tüm yapraklar renk değiştirerek kırmızılara, sarılara ve yanık turunculara dönüşmüştü. Mükemmel romantik bir zemin. Adalee sade bir kır çiçeği buketi taşıyor ve aşklarını itiraf ediyorlar. Harper, Hagan'ın sağdıcı ve Logan da Adalee'nin nikah şahidi olarak yeminlerini ediyorlar. Joe ve Ginger sağdıcı ve nedime olmak için şehir dışından geldiler.

"Seni seveceğime, koruyacağıma, ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarımın önüne koyacağıma ve iyi günde kötü günde hep yanında olacağıma söz veriyorum. Seni her sabah ve her gece öpeceğim. Açlığını gidereceğim ve hasta olduğunda saçlarını tutacağım. Harper'la telefonda konuştuğum gün, seni mühendislik dersine götürdüğümde seninle evleneceğimi biliyordum ve işte buradayız." Hagan ileri geri sallanıyor. "Ve sen tanıdığım en güzel, en inatçı kadınsın." Logan boğazını temizler ve kıkırdar. "Seni sonsuza dek seveceğim ve hayallerini gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım." Hagan içten ve provasız konuşur, en azından onun planı buydu.

El ele tutuşurlarken Adalee'nin gözünün kenarından bir damla yaş süzülür.

"Hagan, beni kendimden kurtardın. Yani, ACL'mi yırtmam tamamen senin suçundu." Gerçekten iyi arkadaş olanlarımız onun ne demek istediğini anlıyor ve sonra duygu dolu bir şekilde zarıfçe yutkunuyor. "Etrafımda kollara ihtiyacım olduğu bir zamanda beni kollarını açarak aileme kabul ettin. Cazibeni ve kendine güvenini seviyorum ama en çok da beni sevme şeklini seviyorum. Birinin kalbini doldurabileceğimi ve o birinin de benimkini doldurabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama şimdi, sana duyduğum sevginin tamamı için yerim yok. Sana söz veriyorum, bir şey asla değişmeyecek... Oyun gecesi takımımnda olması için her zaman Harper'ı seçeceğim."

Chatham'lar *oyun geceleriyle* ünlüdür ve çocukları da bu geleneği sürdürmektedir. Lettie ve ben onlara karaoke bile yaptırık.

Hagan beklemiyor, kollarını Adalee'nin beline doluyor ve onu önce bir öpücük, sonra bir gagalama ve sonra bir tane daha için kendine çekiyor. "Seni seviyorum Adalee."

Düğün konukları hep bir ağızdan "ahh" çekti.

Yeminlerinden sonra hepimiz resepsiyon için içeriye giriyoruz ve masa numaramı kontrol ettiğimde Lettie ve ben aynı masada yan yana oturuyoruz. Görünüşe göre arkadaş grubumuzun hepsi aynı masada. Reed ve Brooke, Flynn ve Presley, Mac ve sevgilisi. Umarım bu geceyi dağılmadan atlatabilirim.

Etrafıma baktım, Lettie Presley ile birlikte içeri giriyordu. Babamın bağış gecesinde giydiği kıyafetin aynısını giyiyor ve anılar zihnimde canlanıyor. Yaklaştığında, boğazıma takılan kurbağayı yutmak için kendimi zorluyorum. Odadaki hiç kimse Lettie'yle, benimle kıyaslanamaz. Adalee çok güzel bir gelin ama Lettie'ye baktığımda her kusuru mükemmel. Saçları tamamen ensesinde, örgülü bir topuz ve ona verdiğim tarakla toplanmış.

Sandalyesini çekiyorum. "Gelinin önüne geçmemen gerekiyor," diye kulağına nefes veriyorum sandalyesini çekip yerime otururken.

"Dur." Ama bu bir uyarı değil; şakacı. Hayatımız boyunca kaç kez durmamı istedi? Onu gıdıklamayı bırakmamı. Onun tatlı etini almayı bırak. Kağıtlarından kopya çekmeyi bırak. Onu güldürmeyi bırak. Onun yemeğini yemeyi bırak.

Bu iyi hissettiriyor-bebek adımları.

Arkadaşlarımız dekorasyonlar hakkında sohbet ediyor ve herkesin nefeslerini tuttuğunu, Lettie ile birbirimize geri dönebilmeyi umduklarını söyleyebilirim. Benim midem takla atıyor ve acaba Lettie'ninki de yemek yemediği için mi takla atıyor diye merak ediyorum. Mac'in sevgilisiyle konuşurken ona baktığımda köprücük kemiğinin daha belirgin olduğunu fark ediyorum. Kilo mu veriyor?

Adalee ve Hagan masamızı ziyaret ederek ilk dansın yemekten sonra olacağını bildiriyorlar. DJ'in enstrümantal versiyonu var, istersek geri dönüp ya da a capella söyleyebiliriz. Yemeğimizi bitirdiğimizde tertemiz DJ standının arkasına geçiyoruz.

Enstrümantal şarkıyı dinliyoruz ve ikimiz de sözleri mırıldanıyoruz. Lettie "Hangisini istiyorsun?" diye soruyor.

"Bence müzik kullanmalıyız. Haftalardır pratik yapmadık. Ama ne isterseniz yaparım."

Ellerini sıkıyor ve "Alıştırma yaptığımız gibi akapella olmadan yapmak istiyorum" diyor.

DJ anons ediyor, "Bayanlar ve baylar, ilk dansımızın zamanı geldi. Lütfen Lettie Scott ve Dane Greathouse'u sahneye, Bay ve Bayan Hagan Chatham'ı da dans pistine davet edin."

Sahne ışıklarına çıktığımızda konuklar bizi alkışlıyor ve ben de bir elimle Lettie'nin elini tutarken diğer elimle mikrofonu tutuyorum.

Lettie'yle ayrılalı bir ay oldu ama onun bu sahnede yanımda durması, tüm anıların zihnimin her köşesine nüfuz etmesine neden oluyor. Tim McGraw ve Faith Hill'in düetini söyleyerek beni çift olduğumuz geri götürüyor.

Seslerimiz birbirine o kadar zahmetsizce karışıyor ki aramızdaki duyguları hissediyorum. Birlikte şarkı söylediğimiz onca zaman, tıpkı bunun gibi, ama kalplerimiz iç içe geçerek. Arkadaşlarımızın düğünü gardımızı indirmemiz ve savunmasız olmamız için mükemmel bir fırsat.

Hagan ve Adalee dans ediyor ama benim tek gördüğüm Lettie, sevdiğim ama sahip olamadığım kadın. Elini uzattım ve bir mıknaş gibi elime yapıştı. Düğün çifti için yazılmış şarkı sözleriyle içimizi döküyoruz, ancak her kelime bizim ve aşkımız için mükemmel görünüyor.

Son notayı tutarken gözlerimiz görünmez bir güç tarafından birbirine bağlanıyor. Aynı duyguların onun bakışlarına da yansıdığını görüyorum. Eğer bu bir gösterge ise, aşkımız hiç solmamış demektir. Ama şimdilik, eskiden benim olan kadınla şarkı söyleyerek bu anın değerini bileceğim.

Şarkı bittiğinde Hagan, Adalee'nin sahneye çıkmasına yardım ediyor ve bizi kucaklıyorlar.

Adalee sesinde saf bir mutlulukla, "Bu büyüleyiciydi," diyor.

Hagan ekliyor, "Öyleydi. İkinize de teşekkür ederim. Arkadaşlarımızın ilk dansımızı söylemesi bizim için dünyalara bedel."

Dane, "Umarım bu viral olmaz." diyor.

Lettie, "Adalee, sanırım danslarını bekleyen iki erkek var" diyor. Hem onun babası hem de Hagan'ın babası baba-kız danslarını heyecanla bekliyorlar.

Lettie arkadan sıvışırken DJ her şeyi yeniden başlatır. "Lettie." Elini tutuyorum ve yeşil küreleriyle bana baktığında

gözyaşları tehdit ediyor.

" var?" diye sordum.

Yarı gülüyor ve cevap verirken sesi çatlıyor, "Ne değil? Neden benim için savaşmadın?"

Sözleri beni çok şaşırttı. Benden ayrılmaması için ona yalvarıp yakardığımı hatırlamıyor mu? "Bana yapmamamı sen söyledin. Bunu isteyen sendin Lettie, ben değil." Sesim titriyor.

"Benim için savaşmalıydın. Uğruna savaşacak çok şeyimiz var."

Ellerimin yüzünü kavradığını fark etmiyorum. "Seni seviyorum. Bu değişmedi."

"Dane, her şey değişti. Ne olursa olsun en iyi arkadaş olacağımıza söz vermiştin ama olamayız. Bu çok zor."

"Sen haklıydın. Birbirimizi geçici olarak geride bırakmak anlamına gelse bile ikimiz de hayallerimize odaklanmalıyız. Sonra..." Bitiremiyorum çünkü söylediğim tek kelimeye bile inanmıyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu ve onu hayatımda istediğimi biliyorum.

Titriyor ve ben de onu kucaklıyorum. "Yani benim için savaşmayacak mısın?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Sarılırken sırtını okşuyorum. "Fikrini mi değiştirdin?"

Omuzlarını kaldırıyor, sonra yavaşça indiriyor. Şimdi, bunun babam olduğunu biliyorum. Onunla konuştu ve mesajıma cevap verdiğini söylediğimde sinirlendi ve rüyasını bana karşı kullandı. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Babamın onun sponsorluklarını bir çırpıda elinden alacağını biliyorum.

"Sen yanlış zamanda doğru kızsın. Senin için en iyi olanı yapıyorum ve bir gün bizim de zamanımız gelecek. Hayallerini elinden alamam."

Göğsüme bastırıyor ve bu kez yanağımdan süzülen tek bir damla yaşı siliyor. "Ama sen benim hayallerimi elimden aldın. Her şeyimi aldın. Sen savaşmalıydın, ben de savaşmalıyım. Bunların hepsine sahip olabilirdik. Benim hayalim buydu."

Yapacağız. Bir gün.

"Lettie... Olimpiyatlara konsantre ol, ben de basketbola konsantre olacağım. Bu bölüm bittiğinde, hak ettiğin adam olmak istiyorum. Fikrini ne değiştirdi? Tüm engeller hala orada - zaman kısıtlamaları, sporumuza odaklanmak. Yapamam... Sürekli seni düşünüyorum ve dediğin gibi bu sağlıklı değil."

Dudaklarını dişlerinin üzerinde kavuşturarak çenesini sıkıyor, "Senin deyiminle, hazır olduğunda yoluma devam etmiş olabilirim."

Az önce bir yarı kamyon çarpmış gibi hissediyorum ama ne kadar acı verirse versin, onun hedeflerini yok etmeyeceğim, tıpkı onun benimkileri yok etmeyeceği gibi. İlk kez ata bindiğinde oradaydım ve Olimpiyat Arenası'na da orada olacağım. İnanın bana, bencil bir piç olmak istiyorum ama bu Lettie, altı yaşımızdan beri en iyi arkadaşım ve gölet kenarında bir anlaşma yaptık.

Sen bir olimpiyatçı olacaksın, ben de NBA'de. Ve orada birbirimize tezahürat yapıyor olacağız.

Anlayışla başımı sallıyorum. Gitmek için dönüyor ama onu tekrar göğsüme çekiyorum ve şeftali rengi dudaklarına açık dudaklı bir öpücük konduruyorum. "Hatırlamak için küçük bir şey."

Sonra ikinci kez benden uzaklaşıyor ve ben ona kalması için yalvarmıyorum. Kalamayacağını biliyorum.

Bölüm Kırk Üç

LETTIE

Dane Greathouse daha önce hiç olmadığı kadar çok reklam panosunda, reklamda, televizyon ve radyoda konuk oyuncu olarak yer alıyor. Yeniden ilk turdan seçilme heyecanını yaşıyor, ki bu beni mutlu ediyor. Ama kafası ne kadar düzleşirse, temelim o kadar yıkılıyor. Dane Greathouse olmadan yaşayamam.

Geçen hafta Dane'e bir sabah mesajı gönderdim ama cevapsız kaldı.

■

Günaydın. Gel bakalım.

■

İyi günler. Sana ihtiyacım var.

■

İyi geceler. Lütfen, içimde sana ihtiyacım var.

Hagan ve Adalee'nin düğününde beni öptüğünde, sanki dudaklarımın üzerinde art arda küçük havai fişekler patlıyormuş gibi hissettim - bir veda öpücüğü. Bizim için asla doğru zaman olmayabilir. Her zaman ulaşması gereken bir sonraki hedef olacak ve ben onun yoluna çıkmayacağım ya da bırakmasının veya başarısız olmasının nedeni olmayacağım.

Dane'den ayrılmayı öneren ben olmama rağmen, Dane de bunun en iyisi olduğuna inandığı için şu anda berbat durumda olduğumu kabul ediyorum. Sürekli "*Doğru kız, yanlış zaman.*" dediğini duyuyorum.

İşlevsel olmak daha da zorlaştı. Tek yaptığım ağlamak. Jasper geçen hafta beni zorla evimden çıkardı ve eğitime götürdü.

Bütün sabah Jasper'ın omzunda ağladım. Ata binmeme izin vermiyor, ben de Diamond Mine ile ahırda oturuyorum.

Ertesi gün, atıma binmeme izin verecek kadar uzun süre kendime hakim oluyorum ama başsız süvari gibiyim ve acemiler için yeterince alçalttığı bir atlayıştan düşüyorum. Düşüşümü engellemeye çalışırken dirseğim zonkluyor ve karnıma kramplar giriyor. "Hiçbir şeyin değişmemesi gerekiyordu." Kendi gözyaşlarımda boğulurken çığlık atıyorum.

Jasper, Diamond Mine'in yularını tutarak dışarı çıkar. "Kendini yaraladın ve ata zarar vermediğin için şanslısın. Yanlış bir adım atarsa bacaklarının kırılabileceğini ve bir daha toparlanamayabileceğini anlıyor musun? Aklını başına toplayana kadar ata binmeyeceksin, nokta."

Atımı ahıra geri götürüyor ve ben de engellerle dolu eğitim alanının ortasına oturuyorum. Ama bir şekilde hiçbirini geçemiyorum. Jasper beni eve bıraktığında, arabanın içinde sessizce oturuyoruz, ben kolu çekiyorum ve kapı hafifçe aralanıyor. Elimi tuttu. "Elizabeth, Dane'den ayrılmanın gerçek sebebini bilmiyorum ama bu hiç sağlıklı değil. DEHB için ilaçlarını alıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Almayı bıraktığınızda bir ya da iki gün içinde tespit edebilirim. Her şeyle başa çıkmanıza yardımcı olacak."

Cevap vermeden boş daireme giriyorum ve ilaçlarımı sakladığım mutfak dolabımı açıp bakıyorum. Hemen sertçe kapatıyorum. Neden ihtiyacım olsun ki? Bütün bir yaz boyunca bırakabilirdim ama o zaman Dane vardı.

Televizyonu açtığımda, Seçim Günü'nün kırmızı, beyaz ve mavi grafikleriyle karşılaştım. Oy vermeyi unutmuştum, zaten Dane'in babasına oy verecek değildim. Şimdi olmazdı. Bana yaptırdıklarından sonra olmaz. Beni sevdiğini sandığım bir adam. Beni kızı gibi sevdiğini söyleyen bir adam. Zavallı, çaresiz bir kıza sahip çıktığını söyleyebilmek için yaptığı bir numaraydı.

Muhabir "Beaumont Otel'deki Greathouse Zafer partisinden canlı yayındayız" dediğinde midem her zamankinden daha fazla bulanıyor. İşte o zaman Dane'i görüyorum, vücuduna bir eldiven gibi oturan kömür rengi takım elbisesi içinde mutlu görünüyor, saçları hiç kadar uzun. Onu en son gördüğümünden bu yana çok zaman geçmiş gibi geliyor ama düğün o kadar da uzun zaman önce değildi. Onu her geçen gün daha çok özleyorum.

Görmeyi beklemediğim şey Daisy'nin ona sarılması ya da onu kollarına kabul etme şekli.

Tuvalete yeterince hızlı gidemiyorum ve boğazıma kusuyorum. Hepsi safra. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Belki bu sabah bir muz, ya da dün de olabilir. Yemek yemem gerektiğini biliyorum ama midem her şeyi reddediyor.

Gözyaşlarımın arasından televizyonu kapatıp uyku ilacıyla birlikte bir ağrı kesici hap alıyorum. Yine attan düştüğüm için vücudum ağrıyor.

Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra, Dane'in bana verdiği ve bir sandalyenin üzerine atılmış olan formayı alıp başıma geçiriyorum. Hâlâ onun kokusunu taşıyor, saklamak istediğim bir koku, bu yüzden henüz yıkamadım. Çenemin altında kıvrılmış halde uyudum ama bu gece onu yakınımda hissetmeye ihtiyacım var ve elimde kalan tek şey bu.

Uykumda, hala uyanığım ve acı dayanılmaz. Asla gerçekleşmeyecek rüyalar. Anılarda boğuluyorum. On altı yıl çok fazla anı demek.

Sabah olduğunda Jasper beni almaya geliyor ama ben antrenman yapmayı reddediyorum. Bugün yapacak enerjim olan tek şey profesörlerime bir e-posta göndererek derslerinden çekilmelerini istemek. Zar zor nefes alırken derslere yetişmemin imkanı yok.

Bütün gün yatağında uzanıyor, sosyal medyada geziniyor, Brooke, Adalee, Harper ve Presley'den gelen bir yığın telefon ve mesajı görmezden geliyorum. Hayatları mükemmel ama ben yapamıyorum.

Sonra Dane'den bir mesaj geliyor.

İşler değişti ve seninle konuşmam gerek. Bu akşamki maçtan sonra uğrarım.

Sözlerinin anlamını çözmeye çalışarak yüzlerce kez okumuş olmalıyım. Ama neyin değiştiğini kendi gözlerimle görüyorum - Daisy ile birlikte, bu yüzden kızlar darbeyi hafifletmek için bana mesaj atıyorlar.

Kendimi toparlamaya çalışırken, Daisy'nin hayatımı yaşadığını görmek için Dane'in maçına gitmeye karar verdim. Benim için yazılmış olan hayatı.

Giydiğim kot çok büyük olduğu için onun yerine yoga pantolonumu, uzun kollu bir tişörtü ve Dane'in formasını giyiyorum.

Şimdi gururumu bir kenara bırakıp beni yetiştiren kadınla iletişime geçiyorum. Dane'in kalbini söktüğüm için benden nefret ediyor.

Ben: Bu gece benim için boş bir koltuğunuz var mı?

Bayan Greathouse: Özür dilerim,
Dördünü de kullanıyoruz ama VIP'ye gelin, size bir koltuk ayarlayayım.

Ben: Teşekkürler.

Daisy'nin benim yerimde, benim koltuğumda oturacağını bildiğim için gözyaşlarım yüzümden akıyor, çapraz askılı çantamı ve telefonumu alıyorum. Dolaba gidip DEHB haplarımdan birini elime alıyorum ve susuz yutuyorum. Her darbede boğazımı tırmalıyor. Ama alıyorum. Hayatımı geri kazanmanın ilk adımı bu. Dane Greathouse olmadan yaşayamam.

Belki de yanılıyordum ve beni istiyordur. Ya Daisy ile birlikte değilse?

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum, korkularıyla yüzleşmeye hazırım ve ön kapımı açıyorum.

"Anne?"

Ağzım açık kalırken çenem düşüyor. Annemi birkaç yıldır görmemiştim ve kilo almış gibi görünüyordu. Onu son gördüğümde yanakları çukurlaşmış, gözleri çökmüştü ama şimdi sağlıklı görünüyor ve yüzünde bir gülümseme belirliyor.

Ona zaman ayırmamalıyım ama Dane'e sahip olmak dışında, ailemin hayatımda olması istediğim tek şey. Elbette, gösteri atlayışları ve okul gibi diğer şeyler günlerimi dolduruyor, ancak kalbimde ailem için ayrılmış özel bir yer var.

"Lettie, içeri girebilir miyim?"

Sanki evde benimle birlikte biri varmış gibi omzumun üzerinden bakıyorum ama sonra içeri girmesi için işaret ediyorum. Daireyi inceliyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. "İyi bir dekoratörsün. iç mimar olacağımı sanırdım. Hep mobilya çizirdim ve renkli kalemleri severdim. Minimalist bir gözün var."

Annem tasarım terimleri mi kullanıyor?

Büyükannem bana tasarımcı olmayı hayal ettiğini hiç söylemedi. Aslında, Granny ve Paps annem hakkında konuşmaktan kaçınıyorlar. İncinmiş olmalarını anlıyorum çünkü ben de incindim. Ama çocuğunuzun sizin yerinize uyuşturucu dolu bir hayatı seçmesi yürek parçalayıcı olmalı.

Mutfak masasının üzerindeki örgülü hasır fenere hayranlıkla bakarak, "Şu asılı lambaya bayıldım," diyor.

"Dane . Onu tanımadığını unutmuşum. Dane altı yaşından beri benim en iyi arkadaşım." Annem derin bir nefes aldı. "Hayatımdaki en önemli insanı tanımaman çok garip." Küçük bir iğneleme ekliyorum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmıyor.

"Bana ondan bahset. Neden bu kadar uzun zamandır arkadaşsınız?" Oturma odasına giriyor ve eli kanepenin üzerinde geziniyor.

Kendimi bildim bileli annemle gerçek bir konuşma yapmak istiyorum. Ona gitmesini söylemem gerekse bile, beni dinlemesini ve bana annelik tavsiyeleri vermesini istiyorum.

Oturmasını işaret ederek, "Bilmiyorum. Dane ve ben her zaman en iyi arkadaş olduk. Birinci sınıftayken resim masasının etrafında beni kovalardı. Doğum günü partilerinde her zaman tek kız bendim. Dane her zaman beni güldürmek için oradaydı," diyorum boğazı düğümlenerek. "Ama şimdi tek yaptığım ağlamak."

"Ah Elizabeth, neden?" Elini bacağıma koyuyor ve doğduğum isim onun dudaklarından dökülürken kulağa hoş geliyor.

"Anne. Sana anne diyebilir miyim?"

Beni kollarıyla sarıyor ve Dane'in ve nihayet annem tarafından kucaklanmanın duygu bombardımanına tutuluyorum. O kadar uzun zaman oldu ki bana sımsıkı sarıldığı tek bir anı bile hatırlamıyorum. Etrafta olduğu zamanlarda

Babam ve arkadaşlarım kanepede metamfetamin kullanırken beni kovaladılar. Karavanın koridorunda ucuza satılan Barbie'lerle oynardım, tekrar gideceklerinden korktuğum için ailemi gözümün önünden ayırmamam gerekirdi. Ve gittiler de. Bazen kendi başlarına bazen de polisler onları yakaladığı için.

Ne olursa olsun, büyükannem ve babama geri gönderildim ve sonunda ailem benim üzerimdeki tüm haklarından vazgeçmek zorunda kaldı.

"Tabii ki yapabilirsin. Şşş... bırak içindekileri döksün."

Burnumdan akan sümükler onun eski püskü Grateful Dead tişörtünün üzerine akarken soruyorum: "Beni neden sevmedin? Neden kimse beni sevmiyor?"

"Sizi seviyoruz. Biz sadece... Biz de çocukken hatalar yaptık. Siz hiç hata yaptınız mı?"

Aynı anda hem başımı sallıyorum hem de homurdanıyorum. "Dane'in babası beni ondan ayrılmaya zorladı ve şimdi Dane bensiz mutlu. On altı yıllık sevgi ve dostluk gitti. Depresyondayım ve kendimi değersiz hissediyorum. İkimizin de hedeflerimizin peşinden gitmemiz gerektiğini söyleyerek beni geri kabul etmiyor. Ama onsuz hedeflerimin hiçbir anlamı yok," diye ağlıyorum. "Böyle hissetmekten çok yoruldum."

Bir eliyle çantasını karıştırıp bir reçete şişesi çıkarıyor. "İşte." Elindeki dört taneyi sallayıp ikisini bana veriyor. "Bunlar antidepresan. Temiz kalmak için kullanıyorum. Hayatına girmesine izin vereceğin bir insan olmak için çok uğraşıyorum. Seni çok daha iyi hissettirecekler."

Hiç düşünmeden onları boğazımdan aşağı atıyorum. Üzüntü ve değersizlikten başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var.

Annemin parmaklarında takma tırnaklar olduğunu fark ediyorum ve bunlardan ikisi kırılmış. Tırnaklarını sırtıma sürterek beni sakinleştiriyor. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyordun?"

"Dane'in bu akşam maçı var ve yeni kız arkadaşı da orada olacak ve ben sadece kendim görmek istiyorum. Onu seviyorum."

Çantasını karıştırıp kontrollü bir telefon çıkardı. "Bunu gördüm." Telefonuna dokunuyor ve bir video çekiyor. "Seni sevdiğini gözlerinden anlayabiliyorum."

Florida'da karaoke yapmak çok uzun zaman önce değildi, ama sanki bir ömür gibi geliyor.

"Birbirinize aşık görünüyorsunuz ve lanet olsun, ikiniz de iyi şarkıçısınız. Bunun beş milyon izlenmesi var."

Başımı omzuna yaslıyorum ve onun burada olması, beni dinlemesi çok iyi hissettiriyor. Başım hafifliyor ve yemek yemediğimi fark ediyorum.

"Sormaktan nefret ediyorum ama eski satıcılarımızdan biri, biz ona olan iki bin dolar borcumuzu ödeyene kadar babanızı alıkoyuyor. Ödünç alabileceğimiz paranız var mı?"

Başımı omzundan kaldırarak soruyorum: "Sence benim iki bin dolarım var mı? Ben üniversiteye gidiyorum." Konuşmam farklı geliyor.

Ofluyor ve avuçlarını mavi jean mini eteğinin üzerinde ovuşturuyor. "Şey, temizlendiğimden beri seni sosyal medyada takip ediyorum. Son iki atlama yarışmasında dereceye girdin ve bu video viral oldu, yani sen ve Dane gibi yüksek profilli biri olarak... Düşündüm de."

"Buraya gelip bir anne gibi davranabileceğini ve sonra da hayatımdan çıkıp gidebileceğini düşünmüştüm. İhtiyacın olanı al ve arkana bakma. Ne zamandır temizsin?"

Bu gece gözyaşlarım için yeterince büyük bir kova yok. Tekrar kullanıldım. Çöp gibi atıldım.

"İki haftadır. Bir tedavi evinde kalıyorum ve borcumuzu ödemek için çalışıyorum."

Alay ediyorum. "Satıcıyı polise ihbar etmeye ne dersin? Hayır, bunu yapamazsınız çünkü iki hafta sonra size daha fazla uyuşturucu vermesi için torbacıya ihtiyacınız olacak. Hayır. Sadece hayır." Ayağa kalkarken ellerimi havaya kaldırıyorum ve oda dönüyor.

Hasta.

Dizzy.

Dane.

Bölüm Kırk Dört

DANE

Babamı sabahın köründe senato zaferini kutlarken bulmayı nasıl kaldırabilirim?

Daisy'nin elbisesi kalçalarına kadar yükselmişken mi? Evet.

Her iyi evladın yapacağını yaptım, yumruğumu suratına indirdim. Daisy ve ben çıktığımız için değil; çıkmıyoruz. Sonra dişlerimi sıkarak ve yumruklarımı sıkarak, "Anneme söylüyorum. Ne yapacağı ona kalmış ama kuralları ben koyuyorum. Lettie, ilişki durumumuz ne olursa olsun sponsorluklarını sürdürecektir. Bir daha benim maçıma katılmayacaksınız. Eğer katılırsanız, senden onlarca yaş küçük personel şefinin kızını becerdiğini kamuoyuna açıklayacağım."

Daisy kendini toparlıyor ve ben konuşmamı bitirene kadar, "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. Bana söz vermişti."

Sözünü kestim. "Daisy, umurumda değil. Seninle ilgili değil. Ben annemi ve bunca yıllık evliliğin ardından ona bunu nasıl yapabildiğini önemsiyorum."

"Oğlum, tamam, tamam. Sadece anneme söyleme, lütfen."

"Lettie ile aramıza girmemen için sana yalvarırken ne dedin? Sanırım 'Yapılması gerekeni yapıyorum' demiştin. Şimdi de yapılması gerekeni yapıyorum."

Yirmi bir yıl boyunca babama hayranlık duydum. Basketbol konusunda bana karşı sert miydi? Evet, öyleydi. Ama bu birlikte yaptığımız bir şeydi ve birlikte dışarıda şut attığımız ya da baba-oğul basketbol kampına gittiğimiz her günün değerini bilirdim. Kentucky'nin doğusundaki küçük bir kasabadan geldiğim için belki de sahip olamayacağım kapıları bana açtı.

Ancak ABD Senatosu için adaylığını koymaya başladığından beri, sıkıntı ve acıdan başka bir şeye neden olmadı. Eğer Lettie'nin sponsorluklarını başıma kakmasaydı, eminim ki Lettie ve ben Hagan ve Adalee'nin düğününde, hatta daha önce tekrar bir araya gelmiş olurduk. Ancak onun sponsorlukları Diamond Mine'ın binişini, Diamond Mine'ın beslenmesini, Jasper'ı, damatları, seyahatlerini, Diamond Mine'ın yarışmalara taşınmasını ve hatırlayamadığım bir düzine kalemi karşılıyor.

Öfkeli ve bitkin bir halde Ahır'a girdiğimde takım arkadaşlarım uyanmış ve kahvaltı yapıyorlardı, ben ise daha yatmamıştım. Babamın galibiyeti için tebrik ediyorlar ve elimi sıkmaya ya da yumruk tokuşturmaya gidiyorlar. Gülümsüyormuş gibi yapıp "Teşekkürler, maçtan önce biraz uyumam lazım" diyorum.

Devon ve Nick beni daireme kadar takip ettiler. "Bittiği için mutlu olursun diye düşündük."

"İnan bana, hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Sesim alaycılıkla dolu.

Devon kanepenin yanındaki fasulye torbasına oturur. "Lettie'yi ara. Kampanya bittiğine göre biraz zamanın olacak. Senden bu yüzden mı? Onun yüzünden her şeyini ihmal ediyordun."

"Evet, ama hepsi bu değil." Nick'in yanındaki kanepeye oturuyorum ve Lettie'ye bir mesaj gönderiyorum.

İşler değişti ve seninle konuşmam gerek. Bu akşamki maçtan sonra uğrarım.

"Lettie'ye mesaj mı atıyorsun?" Nick soruyor.

"Evet, ona bir mesaj gönderdim. Şimdi git buradan da biraz uyuyayım. Bütün bunları North Carolina'ya yenilmek için yapmadım." North Carolina Tar Heels, Birinci Lig basketbolundaki en büyük rakiplerimizden biri. İkisi de tarihi programlar.

"Güzel. Güzel."

Ellerini bacaklarına bastırıyorlar ve gidiyorlar. Kapıyı arkalarından kilitliyorum, alarmımı kuruyorum ve yorgunluktan, öfkeden, hayal kırıklığından ve Lettie'yle birbirimize geri dönmenin yolunu bulabileceğimiz umuduyla kendimden geçiyorum.

Sevdiği adamın ABD Senatosu'na seçildiği gece kendisini aldattığını ona nasıl söyleyeceğimi bilmesem de annemi arıyorum.

"Dane, iyi misin?"

"Evet. Anne, sana bir şey söylemem gerek. Baba..." Göğsümün ağırlaştığını hissediyorum. Hiçbir zaman, hiçbir nedenle kimsenin kalbini kırmak istemedim; ben böyle yaratılmadım. İster Lettie ister annem olsun, dürüst olmak zorundayım, bu yüzden annemle başlıyorum. "Babam sana sadık kalmadı." Gözyaşlarımı boğarken yanaklarım titriyor.

"Biliyorum," demek için kendini zorluyor. "Bana söyledi ve endişelenmeni istemiyorum. Ben büyük bir kızım ve başıma ne gelirse gelsin üstesinden gelebilirim. Gücünü babandan aldığını sanıyorsun ama almadın. Benden aldın. Onu bir kere affettim ama bu sefer affetmedim. Eve döndüğümüzde boşanma davası açacağım. Benden bu kadar, ama o senin baban ve umarım zamanla bana yaptıkları için onu affedersin."

"Anne, sana babamın bana şantaj yapmasıyla bir ilgin olup olmadığını sormak zorundayım. Var mıydı?"

"Şantaj mı? Sen neden ?"

"Lettie. Onunla tekrar bir araya gelirsem sponsorluklarını çekeceğini söyledi."

Annemin nefesi kesildi. "Neden?" Onun tepkisi içimdeki öfkeyi yatıştırıyor. En azından annem bu işe karışmamıştı.

"Çok üzgünüm, Dane. Sanırım bir orta yaş krizi geçiriyor ama bu davranışını mazur göstermez. Ve sana bir şey söylemem gerekiyor." Sert bir nefes alıp verdiğini duydum. Koç Cappitano ve ben üniversitede çıkarken baban ve ben ara vermiştik. Onun tekrar hayatımıza girmesi baban için çok zor oldu. Koç'la evleneceğimi sanıyordum ama o ayrıldı ve ben de babanla evlendim."

"Onu aldattın mı?"

"Hayır, ama baban Koç Cappitano ile evlenmeyi konuştuğumuzu biliyordu. Sonra ilk aşkıyla ikinci bir şans yakaladı ve onu seçti. Ve

İyi ki yapmış çünkü sana sahibim. Benim biricik oğlum büyüdü. Sanırım artık ilk aşkınla ikinci şansını elde etmenin zamanı geldi."

"Onu geri kazanacağım ama Greathouse olduğum için değil. Ben gezegendeki en güçlü, en besleyici annenin oğluyum. Arenaya gitmem gerek."

North Carolina ile oynayacağımız için takım otobüsüyle arenaya gidiyoruz. The Stable'dan sadece bir mil kadar uzakta ama bu üniversitede basketbol kraldır. Diğer spor dalları ne kadar iyi olursa olsun, tacı basketbol giyer.

Koçlarım ve takım arkadaşlarımla ilişkilerimi düzelttim. Bazıları kötü ayrılıklar yaşadı ve bana bunu atlatmamda yardımcı olmak için her şeyi yapabileceklerini söylediler. Garip olan ise Lettie'nin bana yardım etmiş olması. Onunla şarkı söylemek bana er ya da geç tekrar bir araya geleceğimize dair ihtiyacım olan tüm umudu verdi.

Isınma kıyafetlerimizi giyiyoruz, yanları mavi şeritli beyaz pantolonlar. Beyaz atış tişörtlerinde "Cesaret. Güç. Vizyon. İnanç." Giyerken yarı gülümsüyorum. Lettie'nin hayatıma geri dönmesi için ihtiyacım olan her şey.

Maçtan iki saat önce. Esniyoruz ve şut atıyoruz. Sonra son teknoloji soyunma odamıza dönüyoruz, burada bir daire şeklinde oturuyoruz ve altımızdaki zemine bir video yansıtılıyor. Koç savunma sorumluluklarımızı, rakiplerimizi nasıl değiştireceğimizi ve kendi zaaflarımızı nasıl ortadan kaldıracacağımızı hatırlatıyor. Bu takımın sorunu sayı atmak değil; savunma. Ve savunma şampiyonluklar kazandırır ve rakipleri yener.

"Kaptan."

Ayağa kalkıyorum, nefes alıyorum ve babama vurduğum için parmak eklemlerimin kızardığını fark ediyorum.

"Çocuklar, geçtiğimiz aya kadar *mücadele* kelimesinin ne anlama geldiğini tam olarak bildiğimi sanmıyorum. Kişisel meselelerimin zamanı değil ama birbirimiz için savaşmalıyız. Birbirimizi desteklemek için orada olmalıyız. Böylesine büyük bir oyunda, bir takım olmalıyız. Son zamanlarda öğrendiğim şey, bazen başkalarına yaslanmanız gerektiğidir. Beni ayakta tuttuğunuz için hepinize teşekkür ederim. Eğer North Carolina'yı yeneceksek, her birimize ihtiyacımız olacak. Yedek kulübesinde de olsanız, oyunda da olsanız hazır bulunmalısınız. Yararlanabileceğimiz küçük nüanslar aramalısınız." Başlarıyla onaylıyorlar. "Ayağa kalkın."

Hepimiz yumruklarımızı ortaya koyduk. "Üç deyince aygırlar. Bir, iki, üç. Aygırlar!" diye hep bir ağızdan bağırıyoruz ve onlar da benim arkamdan soyunma odasından koşarak çıkıyorlar. Bu yıl ilk kez onların kaptanı olma onurunu hak ettiğimi hissediyorum.

Isınırken ailemin oturduğu yere bakıyorum. Koltuklarda başka bir ailenin oturacağını zaten biliyordum. Harper bana aylardır Kanser Merkezi'nde olan bir aile için maça dört koltuk ayarlayıp ayarlayamayacağımı sordu. Harper bir tıp öğrencisi ama Logan'la birlikte haftalık ziyaretler yapıyor ve dilekleri gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Bu ailenin durumu onu özellikle etkilemiş. Hagan ve onun gibi biri kız biri erkek olan ikizlerin ikisi de lösemiden muzdarip. Şu anda remisyondalar ve bir kontrol için Lexington'dalar, bu yüzden sorduğunda hiç düşünmeden kabul ettiler. Annemle babam, o annemi aldatmadan önce bile kendi istekleriyle koltuklarından vazgeçmişlerdi.

Belki babamın birkaç kurtarıcı özelliği vardır ama aslında bu bir reklam gösterisidir.

Koşarak yanlarına gittim, onlarla selfie çektim ve devre arasında orta sahaya kadar onlara eşlik edileceğini bildirdim. Bilmedikleri şey ise benim imzalı formamın yanı sıra her biri için tüm takım tarafından imzalanmış basketbol topları alacak olmaları. En büyük sürpriz ise çocuk dostu bir yolcu gemisinde tatil için beş bin dolarlık bir çek. Biriktirdiğim sponsorluk parasının bir kısmını kullanarak isimsiz olarak bağışta bulundum.

Babamı dışarı çıkardıktan sonra özgürüm ve bu gece Lettie'yi görmek ve birlikte hayatımıza başlamak için sabırsızlanıyorum. Bu son haftalar bana yıllar gibi geldi. Kendimi toparlamış olsam da mutluluğumun anahtarı kayıp ve bu gece gerçekten mutlu olmayı planlıyorum.

İlk kadroyu anons ediyorlar ve sekiz yaşındaki ikizler zıplayıp duruyor. Benim adımları söylediklerinde kız beyaz bir ponpon sallıyor ve oğlanın 11 numaralı parmağı kolunun yarısını sarıyor. Doğruca onlara koşuyorum, yumruklarımı sıkıyorum ve sonra takımıma katılıyorum.

İlk yarıda on sayı öndeydik ve benim on sekiz sayım vardı. Devre arasında aileye sunumlarını yapıyorlar. Başkalarına bir şeyler vermek kalbimi dolduruyor, her zaman da öyle oldu. Altı yaşındayken Lettie'ye bir karahindiba vermek ya da her yıl panayırda ona dondurma almak veya Lettie'ye orgazm yaşatmak içimde bir şeyleri dolduruyor - başka bir insanın gözlerinin parladığını görmek bile buna değer.

Maça odaklanmalıyım. Kuzey Carolina bir üniversite basketbol programının tüm zamanlardaki galibiyet sıralamasında bizden sadece on maç geride. Övünmek için kazanmalıyız. İkinci yarı onların eşitliği yakalamasıyla sallantılı başladı. Bir ileri bir geri. Sekiz dakikalık molada, nefes , bu yüzden koçtan fazladan otuz saniye istedim.

Takım dağılıyor ve JaJuan sahada benim yerimi alıyor. Mavi önlüklülerden birinin bana doğru el salladığını fark ediyorum. Başka birini mi işaret ediyor diye arkama bakıyorum. Sonra Reed yüzünde endişeli bir ifadeyle arkasından beliriyor.

Reed'le yarı yolda buluşup "N'aber?" diye sordum. Oyun sırasında bir arkadaş tarafından işaretlenmek alışılmadık bir durum. Yıldız hokey oyuncusu olduğu için bunu herkesten daha iyi anlıyor ve bunu fark ettiğimde midemin çukuruna bir kurşun kaya .

"Lettie. Hastanede, uyuşturucuyla ilgili bir şey."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, söylediklerinden bir anlam çıkaramıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor.

"Ne?"

Lettie uyuşturucu kullanmaz.

"Brooke onu bulmuş. Geliyor musun?"

Yirmi beş bin taraftar adımı haykırıyor, oyuna geri dönmemi istiyor. "Greathouse. Greathouse." Taraftarlar bir ressamın sulu boya kullandığı zamanki gibi bulanık görünüyor.

"Dane?"

Takım arkadaşlarımı ve taraftarları hayal kırıklığına uğratmakla Lettie'nin yanında olmak arasında bir karar vermek zorundayım ve bu kolay bir karar. Sıramızın yastıklı koltuklarının arkasından koşarak Koç Cappitano'nun omzunu tuttum. Bir taraftar olduğunu düşünerek döndü. "Ne?" diye sordu sert bir ses tonuyla.

"Lettie hastanede ve ben gidiyorum." Başını sallıyor ve ben de soruyorum: "Benim yaşımdayken hastanede olan benim annem olsaydı, sen nerede olurdun?"

Bana endişeli bir bakış attı. " et."

"Gidelim," diye Reed.

Reed, hokeyin yükselişinden bu yana bu kasabada büyük bir ağırlık taşıyor, ancak ikimiz birlikte Kızıldeniz'i ikiye bölebiliriz. Polis bize hastaneye kadar eşlik etti, kampüs içinde olduğu için sadece beş dakika uzaklıkta.

Reed beni vale alanına bıraktı ve "Acil " diye bağırdı. Kafamı kaldırdım ve o yöne doğru koştum. Reed, Brooke'un aşırı doz aldığını söylemesi dışında bir şey bilmiyordu. Üzerimde basketbol formam olduğu halde kahverengi panelli iki kapıdan içeri daldığımda insanlar önce şaşkınlıkla bana, sonra da bekleme salonundaki televizyonlara baktılar. Onlar da benim kadar şaşkın görünüyorlardı.

Reed hariç tüm arkadaşlarımız bekleme odasındaydı. "Nerede o? Nerede o?"

Harper beni tuttu. "Seni ona götüreceğim." Bizi resepsiyonistten geçirmek için anahtar kartını kullanıyor.

"Ne oldu?" Koridorda hızlı adımlarla yürürken soruyorum.

"Brooke onun için endişeleniyordu. Hepimiz onu arayıp Daisy ile fotoğrafınızı görmediğini umuyorduk. Bizi geri aramadı, bu yüzden birkaç saat sonra Brooke dairesine gitti ve kapı kilitli değildi. Başka bir kadınla birlikteydi. Lettie tepkisizdi, bu yüzden Brooke 911'i aradı."

Tepkisiz mi?

"O... hayatta mı? Tanrım, lütfen. Bu benim hatamdı," diye bağıriyorum. "Hangi oda? Nerede o? Onu görmek zorundayım. Bu benim hatam." Vücudum uyuşuyor ve dizlerim çöküyor ama Harper beni yakalıyor ve ayakta tutuyor.

"Burası onun odası. Dane, bana bak. Sakin olmalısın." Harper beni sabitliyor ve aralık kapıyı iterek açıyor.

Kalbim durmaksızın göğüs kafesime çarparken derin bir nefes alıp içeri giriyorum, gördüğüm şeye hazırlıksızdım: makinelere , zayıf ve kırılgan bir Lettie. Gözleri kapalı ve yan yatıyor.

Yatağına yaklaşıp çarşafın yerini değiştiriyorum ve bacaklarının ne kadar inceldiğini fark ediyorum. Bunların hepsi benim suçum. Parmaklarım bembeyaz çarşafın üzerinde bacaklarına ve kollarına doğru ilerliyor. Yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Affet beni, bebeğim. Lütfen beni affet," diye mırıldanıyorum.

Geçen yıl hastaneye kaldırıldığımda, Reed beni Lettie'nin yanan apartmanından çıkardıktan sonra Lettie'nin nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum - çaresiz ve suçluluk duygusu içinde. Bunların hiçbiri mantıklı değil. Lettie hiç uyuşturucu kullanmadı. Hafta sonları içki içiyor ve DEHB ilaçlarını alıyor ama hepsi bu. Saatlerce orada oturup kendimi suçluyorum. Babamla başa çıkabilseydim bunların hiçbirinin olmayacağını biliyorum. Benimle mutlu olurdu, hastane yatağında yatmazdı.

Lettie'nin göz kapakları yavaşça aralanıyor ve kan çanağına dönmüş gözleri benimkileri buluyor. Parmaklarım yanağını okşarken usulca "Hey," diyorum. "Özür dilerim." Ama söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey ona yaşattıklarımı telafi etmeye yetmeyecekti. Hepsi benim hatam, onu terk etmek. Babama karşı çıkmalı ve onun sponsorluklarını devam ettirmenin bir yolunu bulmalıydım.

Solgun yüzünü gördüğümde gözlerimde yaşlar oluşuyor ve bana en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olamadığım için kendime lanet ediyorum. "Artık buradayım," diye fısıldıyorum, eline uzanarak. "Ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Dane." Adım zayıf bir fısıltıyla çıktı. "Özür dilerim." Gözyaşları şakağından akıp yastık kılıfına çarpıyor ve damlayan bir musluk gibi ses çıkarıyor. Damla. Damla. Damla.

"Şşş..." Onu rahatlatmaya çalışarak söylüyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum ama o çok zayıf ve onu daha fazla üzmem istemiyorum. Saat yavaş ilerliyor, yelkovanın beş tik atması saatler sürüyor. Sonra tekrar uykuya dalıyor ve ben başımı birbirine geçmiş ellerimize koyuyorum.

Ne yapacağımı düşünerek ayağa kalkmaya çalıştığımda, annem kapıya vuruyor ve Koç da arkasından geliyor. "O nasıl? Winnie ve George'u aradım. Yoldalar," diye fısıldıyor annem.

Omuz silkiyorum. "Anne, çok korkuyorum. Hayat onsuz bir anlam ifade etmiyor. Kimse ne olduğunu söyledi mi?" Koç'un birkaç adım geride durduğunu fark ettim.

"Hayır, ama Jasper dışarıda, ölümüne endişeli."

Koç araya giriyor, "Ve tüm takım destek için burada. Lettie'yi seviyorlar." Gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum. Lettie'yi gerçekten seviyorlar. Yarısı onun pantolonuna girmek istiyordu ama şimdi ona çıkma teklif etmeye cesaret edemiyorlar. Takım ikimiz için de burada.

"Ekibin dağılmasına izin verdiğim için üzgünüm ama Lettie benim için dünyadaki en önemli insan."

Dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı ve sanırım North Carolina'ya kaybettik. "Devon kazanmak için son saniye basketi attı. Ama dışarıda kutlama yapmıyorlar, onun yerine sen ve Lettie için buradalar.

"Teşekkür ederim. Anneme iyi bak. Ben Jasper'la konuşurken onunla kalabilir misin?"

Jasper steril beyaz ve gri koridorda adımlıyor. Beni görünce hemen kollarımdan tutup kendine çekiyor. "Çok özür dilerim. Bu benim hatam. DEHB ilacını aşırı dozda mı aldı?"

"Bilmiyorum. Bana bir şey söyleyeceklerinden emin değilim. Neden bunun senin hatan olduğunu düşünüyorsun?"

"Hem kendi hem de Diamond Mine'ın hayatını tehlikeye atıyordu. Çılgına döndüm ve ona ilaçlarını almadığını bildiğimi söyledim. Ya ata binebilmek için iyi olmaya çalışırken çok fazla ald?"

Annem kafasını kapıdan uzatıyor. "Hareket ediyor ve mırıldanıyor."

"Jasper, ona yardım etmeye çalışıyordun ve onunla ilgilendiğin için sana sonsuza dek minnettarım. Onun için yaptığın her şeyi takdir ediyorum ve aramızdaki gerginlik için özür dilerim." Sertçe yutkunuyor ve belli ki Lettie'yi önemsiyor. "Ciddiyim. Burada olduğun için teşekkürler."

Elini sıkıyorum, sonra dönüp Lettie'nin odasına doğru yürüyorum. Annem ve Koç kahve alıp beni, kendimi tamamlanmış hissetmemi sağlayan tek kişiyle baş başa bırakıyorlar.

Lettie titrek nefeslerle "Hayır, hayır" diye mırıldandığında hastanenin penceresinden dışarı bakıyordum. Gitme."

Yatağa dönüyorum ve yatağının kenarına oturuyorum. "Seni bir daha asla bırakmayacağım."

Gözleri faltaşı gibi açılmış, şişmiş ve paramparça olmuş. "Yanlış zamanda yanlış adam," diyor sesi kesilirken.

"Böyle söyleme, Lettie. Sen benim her zaman her şeyim oldun ve hep öyle kalacaksın." İç içe geçmiş ellerimizi yanağının altına götürüyor, sessizce ağlıyor. "Ne oldu bebeğim? Beni korkuttun."

"Bana mesaj attın ve ben... seni Dai ile görmek zorunda kaldım..." Gözyaşları arasında kelimeleri hüpürdeterek söylüyor. "Daisy benim . Annen koltukların dolu olduğunu söyledi ama

bana bilet alırdı."

Sesindeki yıkım karşısında kalbim sıkışıyor. "Daisy neden ailemin koltuğunda otursun ki?"

"Seçim. Ona sarıldığını gördüm ve benim hayatımı yaşadığını düşündüm. Benim hayatımı. Benim ve senin." Gözyaşlarına boğuldu, kontrolsüzce hıçkırıyordu. Başparmaklarım ellerinin yumuşak derisini ileri geri okşuyor ve bedenimi saran üzüntü ve pişmanlıkla bekliyorum.

"Bana gerçekten bittiğini, seni mutlu eden başka birini bulduğunu söylemek için geliyordun. Mutlu görünüyordun. Buna daha fazla dayanamadım. Yanılmış olmayı umarak maça gelip kendim görmek için gidiyordum ama kapıyı açtığımda annem orada duruyordu."

Çenem düştü. "Annen mi?" Annesi bir uyuşturucu bağımlısıydı ve damarlarımda öfkenin dolaştığını hissedebiliyordum. Parçaları hemen birleştirdim - annesi ona uyuşturucu veriyordu.

Başını sallıyor. "Annem gelip benden para istedi. Bir yerde şarkı söylediğimiz bir video görmüş ve düşünmüş ki..." Nefes alıyor ve ağlamaya devam ediyor. "Hâlâ birlikte olduğumuzu ve uyuşturucu satıcılarına ödeme yapmak için param olacağını sanıyordum. Bırakacaklarına söz vermişti. Tanrım, kendime ait bir annem olmasını isteyecek kadar aptalım."

"İyi bir anne isteyecek kadar aptal değilsin. Ne oldu?"

"Ona ayrıldığımızı ve arkadaş bile olmadığımızı söyledim." Gözlerini kapatıyor ve ofluyor. "Dane," diye ağlıyor. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şeyi olduğunu söyledi. Acımı dindirecek ve bana zarar vermeyecek bir şey; bir reçeteydi. Daisy'nin yanağını öptüğünü görüp durdum ve seninle hayatımı çalmasını düşündüm."

O ağlıyor, ben de onunla birlikte ağlıyorum. Lettie ona öncelik veren ebeveynleri hak ediyor. Herkes hak ediyor.

"Hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemiştin ama her şey , Dane. Beklediğimden daha fazlasını kaybettim. Keşke bağış toplantısında sana hiç teslim olmasaydım. Eğer vermeseydim, bunların hiçbiri olmazdı."

Kalbim biraz daha parçalanıyor, keşke hiç yakınlaşmasaydık ya da hiç sevgilim olmasaydı diye düşündüğünü biliyorum. Yanağından öpüyorum. "Bebeğim, şu anda içimde bastırılmış o kadar çok duygu ve sana söylemem gereken o kadar çok şey var ki. Bu

Hepsi benim hatamdı ama seni temin ederim ki mutluluk numarası yapıyordum çünkü günü atlatmak için yapmam gereken şey buydu, seninle birlikte olmak ya da seninle konuşmak değil. Daisy babamı beceriyordu. Pislik herif beni gizlemek için kullandı, böylece biri onu onunla yakalarsa benimle buluşmaya geldiğini söyleyebilecekti."

"Ona aşık değil misin?" diye soruyor kaşları şaşkınlıkla birbirine dikilmiş ve boğazı titreyerek.

"Hayatımda sadece bir kişiyi sevdim ve o da bir hastane yatağında yatıyor. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve.... " Sözlerim havada kalıyor çünkü ne olduğumuzu bilmiyorum.

"Dane, her şeyimi kaybettim. Canım çok yanıyor. Hayatına bensiz devam ediyordun. Ağladım, ağladım. Jasper ata binmeme izin vermiyor çünkü odaklanamıyorum. Bizi ayıran ben olduğum halde beni terk etmişsin gibi hissettim." Başını benden yana çevirdi.

"Lettie, benden ayrıldığında kaç kez arkadaş kalacağımızı söyledin?"

"Ama , değil mi?" diye soruyor kısık bir sesle.

Parmaklarımı çenesinin altına yerleştirerek yüzünü kendime doğru çeviriyorum. Onu ne kadar sevdiğimi bilmesi gerekiyor. "Çünkü kalbime on inçlik bir bıçak saplanmış ve bükülmüş gibi hissettim. Beni mahvettin Lettie ve sonra babam sponsorluklarını elinden almakla tehdit etti."

Gözleri kısıldı.

"Hastanede yatıyor olmanın tek suçlusu . senin ne de annenin." Alnında kırıışıklıklar var. "Benim ve babamın.

Başını sallıyor ve elimi neredeyse hiç güç harcamadan sıkıyor. "Senden ayrılmam için beni suçlamasına izin vermemeliydim ama bir yanımda böyle olmamızın sağlıklı olmadığını biliyordu."

"Yani, babam seninle konuştu mu? sebebi o muydu?"

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Konuş. Komikti. Daha çok beni tehdit etti. Babanın beni sevdiğini sanıyordum."

Onun da beni sevdiğini sanıyordum.

Makineler bip sesi çıkarıyor ve Lettie korkmuş görünüyor, bu yüzden hemşire gelip oksijeni burnuna geri koyarken yataktan atlıyorum. Makineye dokunuyor ve o sinir bozucu bip sesini kesiyor.

Lettie sorar, "Bana ne yapmak zorunda kaldığını söyleyebilir misin? Ölmüş müydüm?"

"Aşırı dozda ilaç aldığını düşünebilirdik ama bir bayan bize sana verdiği hapları gösterdi. DEHB ilacınız ile depresyon arasında kötü bir etkileşim olmuş. Midenizi pompaladık, bu yüzden size serum fizyolojik ve oksijen verdik ve kalbinizi izliyoruz. Arkadaşınız tarafından solunum durmuş halde tepkisiz olarak bulundunuz. Sağlık görevlileri solunumunu yeniden başlatmayı başardı. Kalbin durmamış." İkimize de baktı. "Üzülmemeye çalış. Uyanık ve tetikte olduğun için ilerleme kaydediyorsun."

Başımızı sallarız. Olanlar karşısında nasıl üzülmeyiz? "Beni kim buldu?"

"Brooke. Bütün gün seni arayıp durdu. Arkadaşlarımız seçim gecesi görüntülerini ve senin üzüleceğini biliyorlardı. Saatlerce cevap vermeyince nihayet geldi."

"Ona borcumu asla ödeyemeyeceğim."

"Sabah mesajlaştığımız ve tekrar bir araya gelme ihtimalimizin hissettiğimiz günü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Babama tekrar bir araya gelebileceğimizi söylediğimde, bir şansımız olabileceği için mutlu olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, bunun benim iyiliğim için olduğunu ve seni asla tamamen kaybetmeyeceğimi söyledi. İkimizin de hayalleri vardı ve de bu hayalleri gerçekleştirmesini istiyordu ve ben de bunu istiyordum. Bir gün Olimpiyat podyumunda Star Spangled Banner çalınırken senin de o altın madalyayı dişlerinin arasına koymanı istedim. Özverili davrandığımı sanıyordum." Yüzümde kurumuş gözyaşlarıyla başımı eğdim. "Beni affedebilir misin?"

Fısıldıyor, "Evet. Ben de aynısını yaptığımı sanıyordum. Hayatımı geri istiyorum. Ama Hagan ve Adalee'nin düğününde hedeflerimize odaklanmamız gerektiğini söylediğinde, bu bizim sonumuz gibi geldi. O öpücük bir veda gibiydi."

"Bebeğim, öpücük... yarına kadar ya da birlikte olabileceğimiz süre ne kadarsa o kadardı. Eğer beni kabul edersen, tekrar en iyi arkadaşın olmak istiyorum. Erkek arkadaşın ve bir gün kocan olmak istiyorum. Çocuklarımızın babası. Ve önemli olan her şeye sahip olacağız, bir aileye."

"Dane..." Titreyen dudakları ve titreyen nefesiyle duraksıyor.

"Ağlama. Hepsi doğru. Bana bunların hepsini senin de istediğini söyle."

Oturmakta zorlanıyor, ben de ona yardım ediyorum ve sonra yatağa oturuyorum. Ağlarken gözyaşları boğazında düğümleniyor. "Bebeğimizi kaybettim."

Vücudum hareketsiz, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim. "Ne?" Yüzünü görmek için kendimi geriye itiyorum.

"Özür dilerim. En iyi arkadaşımı, erkek arkadaşımı ve bebeğimizi kaybettim."

Sesim titriyor ve kelimeleri zorlukla çıkarıyorum. "Bebeğim mi? Ne zaman? Nasıl?"

"Hagan ve Adalee'nin düğününde hâlâ hamile olduğumu kabullenmeye çalışıyordum."

Parmaklarım saat beş yönündeki gölgeme sürtünüyor. "Yani, birlikte olma fikrini değiştiren şey bu muydu?"

Başını sallayarak bir mendil aldı, oksijen tüpünü çıkardı ve burnunu sildi, sonra tekrar yerine koydu. "Sana hamile olduğumu söylemenin bir yolunu bulacaktım ama sonra yine iyi oynamaya başladın. Her yerde yüzünü görüyordum ve tam da istediğim şeyi yaptığını biliyordum - başaran ve başarılı olan Danimarkalı olmak. Mutlu görünüyordun ve ben de seninle kariyerin arasına giren kişi olmak istemedim."

"Sen her zaman basketboldan daha önemliydin. Sana göstermeliydim... sana kanıtlamalıydım. Tanrım, beni nasıl affedeceksin bilmiyorum." Çenem titriyor ve yıkılıyorum. "Çok özür dilerim."

Lettie elimi ovuyor, ben de onun eliyle yüzümden akan tuzlu nehri siliyorum. Konuşmaya başladı ama sesi gergin ve cızırtılıydı, ben de ona bir yudum su verdim.

"Dane, yemek yemeyerek ya da su içmeyerek kendimi kaybettim. Sonra Elmas Madeni'nden düştüm ve Jasper ilaçlarımı almadığım için çok kızdı. Büyükanmemle büyükbabamı getirdiğim maçı hatırlıyor musun?"

"Evet. Dirseğin çürümüştü."

"Büyükanmem ve Paps erken gelmişlerdi çünkü bebeğimi o zaman kaybetmiştim. İki gün önce Elmas Madeni'nden düşmüştüm. Karnıma kramplar giriyordu ve kanamam vardı, ben de büyükanmemle büyükbabamı aradım. Doktora gittik ve bebeğimizi düşürdüm. Bir bebeğimiz vardı" diye ağlıyor ve kucağıma yığılıyor. Saçlarını okşadım. Benden ayrıldığı gece de ağlamıştım ama bu acı daha kötü. Kısmen onun yanında olmadığım ve bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığı için.

"Bebeği kaybettiğim için kendimi suçluyorum."

"Şşş... senin suçun değil." Bebek Lettie'nin tarlalarda dolaştığı, büyükannesinin çamaşır ipinin altına saklandığı ve ateş böceklerini avladığı görüntüler beynimin her köşesini işgal ediyor. Tüm bunlar için kendimi suçluyorum.

"Bensiz düşük yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Birbirimize yardımcı olabilirdik. Benden ayrılmadan önceki gece hamile miydin? Hasta olduğun gece."

"O zaman bilmiyordum ama evet. Baban beyzbol maçında benimle yüzleştirdi ve gitmene izin vermem gerektiğini biliyordum. Yaşayacağımı düşündükçe gerçekten midem bulanıyordu. Bana birbirimizi çok sevdiğimizi ve doğru zaman geldiğinde birlikte olabileceğimizi söyledi."

Alnımızı birbirine bastırarak bebeğimizi kaybetmenin yasını tutuyoruz. Çok büyük bir sevgiyle yaratılmıştı. On altı yıldır neredeyse her gün birlikte olan iki insan arasında yaratılan bir hayat. Gözyaşları yüzümüzden aşağı yuvarlanıyor ve gözlerinin içine bakmak için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Seni seviyorum. Her yıl bebeğimizin doğum gününü kutlayacağız. Evimizi çocuklarla, kahkahalarla, şarkılarla ve sevgiyle dolduracağız."

"Kulağa mükemmel geliyor." Susuzluktan çatlamış dudakları benimkilere değiyor. Ama hiç kadar hafif ve yumuşak hissediyorlar. Başını göğsüme bastırıyorum ve sonunda nefes alabiliyorum.

"Her seferinde bir adım."

"Bu sefer yavaştan alalım ve yeniden arkadaş olmayı öğrenelim."

Saha dışına çıktık ama bu sefer çizgide duruyoruz ve kazanmak için şut atıyoruz.

Bölüm Kırk Beş

LETTIE - ALTI HAFTA SONRA

Beni bu kadar iyi tanıyan ve bu kadar çok seven arkadaşlarım olduğu için ne kadar şanslıyım? Eğer Brooke bir şeylerin ters gittiğini hissedip hemen yanıma gelmeseydi, bugün hayatta olmayabilirdim.

Annem hastanede ya da evde kaldığım süre boyunca beni hiç ziyaret etmedi ama hemşireyi bana verdiği ilaçlar hakkında bilgilendirdiği için minnettarım. Sonunda Dane'in büyük maçına gitmeye ve başka bir kadına aşık olup olmadığını görmeye karar ve umutsuzca mesajını yanlış anladığımı umuyordum, bu yüzden Elmas Madeni'nden düşüp düşük yaptıktan sonra bile hamile olduğum için ilk kez DEHB ilacımı aldım.

Öz annemin sadece para değil, gerçek olduğuna inanıyordum. Onu kapımın önünde bulduğumda duygu seline kapıldım ama şimdi benden sadece para istediğini anlıyorum.

Boktan bir ebeveyn olduğu için özür dilemedi ve iki aydır benimle iletişime geçmiyor. Umarım yardım alıyordur ama ne olursa olsun hayatımın bir parçası olmayacak.

Artık duygularımı bir kenara itmiyorum; onlara sahip çıkıyorum. Odadaki tek kişi ben olsam bile onları yüksek sesle söylemek için elimden geleni yapıyorum.

"Beni doğuran kadına ihtiyacım yok. "Annem" demeyi reddediyorum!"
Bağırıyorum.

İşte, bu daha iyi hissettirdi.

Telefonuma baktığımda bir sesli mesaj dinliyorum ve ardından Dane'e bir mesaj gönderiyorum.

Günaydın. Yılbaşı gecesini futbol stadyumunda geçirmeye ne dersin?

Günaydın, kanka. Neden?

Heyecanıma hakim olamayıp aradım. "Buna inanmayacaksınız ama Stallions Stadyumu'ndaki yılbaşı partisinin başını çeken country ikilisi geri çekildi. İçlerinden biri larenjit olmuş. Ve bizim de bir set yapmamızı istiyorlar."

İç çekiyor. "O gün Louisville ile oynayacağız. Sadece Noel günü izinliyim, bu yüzden antrenman yapmak için fazla zamanım olmayacak."

"Büyükanne ve Paps için bir gösteri yapacağız. Buna bayılacaklar." "Ve annem. Annemi unutma."

Bu, Dane'in babası olmadan geçireceği ilk Noel'dir. Bayan Greathouse boşanma davası açtı ve Dane babasını annesini aldatırken yakaladığından beri onunla konuşmadı. Keşke nasıl hissettiğini bilmeseydim ama biliyorum. Ne yaparlarsa yapsınlar, içeride ebeveynleriniz için ayrılmış bir yer var. Ne yazık ki, doldurması gerçekten zor bir yer.

"Annen ilk kez benim evimde yemek yiyecek ve sonra senin bodrumuna gidip pratik yapabiliriz."

Dane, "Keşke... evet, bodrumda yapsak ve sonra elli bin kişiye şarkı söylesek. Eğer sen de istersen, ben varım. Yarın seni alırım, Bug."

"Eeek, çok heyecanlıyım. Teşekkürler, Büyük Dane."

Hastanedeki o geceden beri her sabah Dane ve ben birbirimize günaydın mesajları gönderdik. Birbirimize arkadaşlık öpücükleri verdik ama vücudum onun her dokunuşuyla ateşlense de tutkulu öpücüklere geçmedik.

İlişkimizde bir sonraki adımı ne zaman atacağımızı tam olarak bilmesek de, geleceğimizin birlikte paylaşılacak üzere tasarlandığından eminiz. İkimiz de tükenmeyeceğimize güvenene kadar alevi titrek tutuyoruz ama alevlendirmiyoruz.

Gece çantamı hazırlamaya devam ediyorum, hayatımda var olan insanlar için hediyelerle dolduruyorum - ailem ve arkadaşlarım. Sonra dersten çekilmeme izin vermeyen profesörlerimden biri için bir ödev yazmak üzere oturuyorum. Tüm sınavlara girdim ama benden Matematik İlişkilerinize Nasıl Yardımcı Olabilir konulu bir ödev yazmamı istedi.

İlişkiler sayılardan ibarettir, bulanık şeyler bile. Geçmişimi düşündüm ve hayatımdaki özel bir insana bir sayı atayabildim. Arkadaşlığımız kovamı nasıl doldurdu. Neden?

Gerçek şefkat. Çamura bulandığımda ya da saçlarım kısa olduğunda ve yazın kabardığında bile gülümsemesi ve kucaklaması hep oradaydı.

Benzer İlgi Alanları. Her türlü oyunu oynamayı severdik ve ikimiz de rekabetçiydik.

Zıt ilgi alanları. O sporu ve okumayı severdi. Ben matematik ve bilimi severdim. Ama her zaman birbirimizin söyledikleriyle ilgilenirdik.

Ortak Değerler. Ailelerimizi ve birbirimizi şiddetle sevdik. Küçük kasabamızı sevdik. Ve ikimiz de her zaman başkalarına yardım etmek istedik, ister yaralı bir kaplumbağayı almak ister bir çocuğun maymun demirlerine tırmanmasına yardım etmek olsun.

Dane ve ben yukarıdakilerin hepsinden yüzde yüz puan aldık.

Hayata matematiksel bir denklemin merceğinden bakabilmem için neredeyse ölmem gerekti. Tüm bunlar bir tür sevgiye, özellikle de arkadaşlığa eşittir, ancak bu, evlilik türü sevgi için denklemin yalnızca bir tarafıdır.

Bir çift olarak sonsuz aşkta önemli olan şeyler tutku, iletişim ve affetme yeteneğidir. Aramızda bir şeyler her ters gittiğinde bir günlüğe yazdım ve davranış kalıplarımızı gördüm. Ve iletişim alanında yapmamız gereken işler olduğunu biliyordum.

Akıllı biri "Geçmiş sonuçlar gelecekteki davranışların göstergesidir" demiş. Bizi yıkan şeyleri tekrarlamak istemiyorsam, iletişimimizi değiştirmeliyiz.

Bu kişiyle her gün, bazen iki ya da üç kez konuşuyordum ve on altı yıl boyunca fiziksel olarak birlikteydik. İletişimin aslında bizim sorunumuz olduğunu fark etmemiştim ama . Üzerinde düşündükten sonra

etkileşimlerimizde, anlaşmazlık yaşadığımız zamanların yalnızca yüzde sekseninde dürüst olduğumuzu fark ettim.

Gerçeği atlamak. Tamamen dürüst olmak ve tehlikelerle birlikte yüzleşmek ya da bir plan yapmak yerine diğerini kurtarmak için yalan söylemek.

Dolayısıyla, ilişkileri matematiksel bir terimle düşünmek, bir profesörün tahtaya çizdiği gerçek bir denklem olmayabilir, ancak içsel olarak zihniniz bilir ve hesaplamaları yapar. Zihniniz tehlikede hissettiğinde, tepkileri tetikler.

Size geri çekilmenizi, sizi incitebilecek şeylerle aranızda mesafe koymanızı söyler.

İfadeleri yeniden yazmak ve örnekler eklemek için bir saat daha harcadım. İstatistik: Profesörler olayları gerçekçi terimlerle ifade etmenize bayılırlar. Matematik: İnsanlar siyah ve beyaz şeyleri sever. Sayılar yalan söylemez.

Dane ve ben işlerin nasıl yanlış gittiğine dair uzun ve sert konuşmalar yaptık. Arkadaşlarımıza karşı dürüst olduk ve onlardan birbirimizden bir şeyler sakladığımızı düşündükleri zaman bunu belirtmelerini istedik. ikimiz de arkadaşlarımıza güvenmedik ya da onlardan tavsiye istemedik. Her şeyi içimizde tuttuk ve bu da bize dönecek hiçbir yer bırakmadı.

Birkaç gece önce ona dürüst olup olmadığını sorduğumda, "Daha ne kadar dürüst olabilirim bilmiyorum" dedi.

Ama "İlişkimizin şu anda en iyi arkadaş olarak bulunduğu noktadan memnun musun?" diye sorduğumda

"Hayır, çok daha fazlasını istiyorum" dediğinde gözlerindeki acıyı asla unutmayacağım.

El ele tutuştuk. "Gördün mü, düşüncelerini tamamlamak o kadar da zor değilmiş. Düşüncelerimizi tamamlamamızı ve hiçbir şeyi dışarıda bırakmamamızı istiyorum. Bir gün anne baban olmak ve işlerin ne zaman kötüye gitmeye başladığını bilmemek istemiyorum."

Beni kucakladı ve "Ben de" dedi.

Bilgisayarım kapalıyken, Dane ve benden Caleb'e bir hediye bırakmak için Reed ve Brooke'un evine gidiyorum. Birkaç hafta önce Salı gecesi tüm arkadaşlarımızla Noel'i kutladık çünkü çocukların geç saate kadar maçları ya da antrenmanları olmadığı tek geceydi. Oyunlar oynadık.

her Chatham aile tatili için bir ön koşuldur. Hagan ve Harper herkese üzerinde Campus Stallions Friendsmas yazan pijamalar aldı.

"Hey, evde kimse var mı?" Kafamı kapıdan içeri uzattım.

"Lettie!" Caleb çılgık atıyor ve bir kurşun gibi kollarıma doğru fırlıyor, neredeyse beni ve hediyeleri de deviriyordu.

"Sen büyükbabanı ziyaret ederken seni özleyeceğim." Onu daha sıkı sıkıyorum. Bu dönem burada çok fazla zaman geçirdim, özellikle de annemin beni neredeyse öldürmesine izin verdikten sonra. Zihnimde kendimi düzeltiyorum. Hayır, onun teklif ettiği şeyi isteyerek kabul ettiğim için suçlu o değil, benim.

Bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Bunlar benim için mi?"

Brooke diyor ki, "Caleb Sweet. Bu hiç kibar değil." Sesi sert ve umarım ben de onun yarısı kadar anneyimdir.

"Sowy, Lettie. Ama anne, çantalarda Noel Baba şapkalı dinozorlar var."

Başının derde girmesini istemediğimden, "Eveten sevdiğim çocuk için" diyorum.

Brooke, "Gördün mü Caleb, onlar Dane için." diyor. Bana alamet-i farikası olan kaşlarını kaldırıp çenesini hafifçe eğiyor.

"Lettie Dane'i seviyor. Lettie Dane'i seviyor." Caleb etrafta dans ediyor, ben de çantayı uzatıyorum.

"Dane'i seviyorum ama seni de seviyorum. Bunlar Dane ve benden."

Minions basketbol topunu açtığında binlerce dolar harcadığımızı düşünebilirsiniz. Caleb onu küçük tombul ellerinin arasında döndürüyor, sonra da hemen evin içinde top sürüyor.

Reed hokey kıyafetiyle aşağı iner. "Hayır. Sadece hayır," diyor gülerek.

"Doğuştan yetenekli gibi görünüyor," diyorum kulaktan kulağa sırtarak. "Caleb, onu ve bunu aç."

Caleb kağıdı yırtar, ters çevirir ve daha fazlasını yırtar. İnceliyor ve kutunun üzerindeki harfleri seslendiriyor. "K, mm, ss, tt, ww, ya. Kmsstwya."

"İyi deneme, dostum. Bu bir kimya seti. Bir volkanı patlatabilirsin. Suyu kırmızıya çevir ve babanı şok et."

"Şimdi oynayabilir miyiz? Oynayabilir miyiz? Oynayabilir miyiz?" diye soruyor ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak. Brooke bana ters ters bakıyor.

"Sen kalıyorsun. Ve ortalığı temizleyeceksin."

"Tamam evlat, hadi bunu mutfığa taşıyalım."

Reed'in Brooke'a "Harika bir anne olacak." dediğini duyuyorum. Bu iltifat karşısında kalbim çarpıyor ve yüzüm kızarıyor.

"Dane Greathouse, parmağını patates püresi kâsesinden çek," diyor büyükanne, omzunun üzerinden sarkıttığı havluyla Dane'e vurarak.

"Ah. Parmağını kaseye soktun," diye itiraz ediyor.

Büyükanne der ki, "Çünkü ben parmaklarımın nerede olduğunu biliyorum. Seninkilerin nerede hakkında hiçbir fikrim yok." Ona sert bir bakış atar. "Şimdi git masayı . Lettie, bardakları doldurmama yardım et."

Dane gidiyor ve büyükannem bir anlığına "Hâlâ en iyi arkadaş mıyız?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Daha fazlası olmak istiyor musun?"

Dürüst olmayı hatırlayarak bir nefes alıyorum. "Evet, ama korkuyorum."

"Neyden korkuyorsun? O çocuk sana sanki bütün dünyası senmişsin gibi gülümsüyor."

"Olanları tekrarlayacağız. Birbirimiz için çok meşgul olacağız ve kendi kendimizi yok edeceğiz."

Elindeki bıçakla jambonu oyuyor ve bana doğrultuyor. "Ben sadece bir dağ kızı olabilirim ama bildiğim bir şey varsa o da aşktır. Aşk kolay değildir ve bazen acıtır. Paps ve ben, bazı sert darbeler aldık. Sana hiç söylemedim ama anneni doğurduktan yıllar sonra bir bebeğimi kaybettim."

"Neden ben..." dediğimde bana söylemedin?

"Çünkü acının benimle ilgili olmasını istemedim. Kendi kaybının yasını tutman gerekiyordu, benimkinin değil. Annen senin yerine uyuşturucuyu seçene kadar yaşadığım en zor şeydi. Annenden bahsetmişken, bir arkadaşım onu görmek istersen Maven County'de bir sığınma evinde olduğunu söyledi. Sanırım şu anda temiz. Eğer onu görmek istersen, gidip görebiliriz."

Gözlerim doluyor ama doğruyu söylüyorum. "Onun kendi hayatı var, benim de kendi hayatım. O boşluğun doldurulmasına ihtiyacım yok. O delikleri bir gün sahip olacağım çocuklar için saklıyorum."

"Tatlım, sen çok iyi bir anne olacaksın ve Dane de..." "Dane'in nesi?"

diye soruyor buzdolabına yaslanarak.

Büyükannenin cızırtılı kıkırdaması havada süzülüyor. Dane'in her yaştan kadın üzerinde böyle bir etkisi var. "Ben sadece diyordum ki Dane aç. Değil mi?"

"Evet, hanımefendi. Annem yolda."

Annesi elinde hediyelerle geldi. Onu Noel'de hiç bu kadar rahat görmemiştim. Normalde tepeden tırnağa giyinmiş, masa dekorlarının güzel olduğundan, her odadaki süslemelerin birbiriyle uyumlu olduğundan emin olmak için koşuşturuyor, yemek pişiriyor ve her yemeği tabaklıyor. İnanın bana, hâlâ olabildiğince şık görünüyor. Topuklu ayakkabı yerine Sperry's giyiyor. Ve elmaslarını takmak yerine klasik altın halkalar takıyor. Karnımızı doyurduktan sonra Dane ve Paps masayı toplayıp bulaşıkları yıkarken ben de kalanları kaldırıyorum.

Çalışma odasına girdiğimde, Bayan Greathouse ve Büyükanne kıkırdıyor. Bayan Greathouse'un şöyle dediğini duydum: "Paps'ten izin mi istedi? Gerçekten mi?"

Yüzüm karıncalanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. *Paps'ten izin mi istedi?* Flanel gömlek ve kot pantolon giyerken bana evlenme mi teklif ediyor?

"Hediyeleri açma zamanı!" Büyükanne anons ediyor.

Dane, annesine Kissing Springs adlı küçük bir kasabadaki yeni bir tatil köyünde bir hafta sonu spa kaçamağı verir. "Tatlım, Kissing hakkında harika şeyler duydum. Duyduğuma göre Güney'in Romantizm Başkenti'ymiş." Kadın kıkırdıyor ve Dane gözlerini kapatıyor, annesinin biriyle çıktığı düşüncesinden kurtulmaya çalışıyor, her ne kadar onu mutlu edecek şeyi istese de.

Ve birlikte Büyükanne ve Paps'i onlara aldığımız yeni yüksek verimli çamaşır makinesi/kurutma makinesi kombinasyonunu görmeleri için dışarı çıkarıyoruz. "Siz ikiniz paranızı bizim için harcamamalısınız. Bu çok fazla," diyor Paps.

Dane uzun kolunu Paps'e doluyor. "Bana basketbol dışında her şeyi öğrettin. Nasıl erkek olunacağını. Daha fazlasını yapabildiğimde, sen ve Grans istediğiniz her şeye sahip olacaksınız."

Büyükanne önce beni sonra da Dane'i öpüyor. "Teşekkür ederim," diyor çamaşır makinesinin başında gözyaşlarını tutarak.

Dane, "Bir şartım var." der. Büyükanne çarpık bir kaş kaldırıyor çünkü hediyelerin şarta bağlı olmaması gerekiyor. "Çamaşır ipi kalacak. Bir gün onun altında oynayan çocuklar olacak ve onların da Lettie ve benim yaşadığım deneyimleri yaşamalarını istiyorum."

Boğazım acıyor ve gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissediyorum. Hayatımda bu kadar insan olduğu için nasıl bu kadar şanslı olabildim? İhtiyacım olan tek şey onlar.

Büyükanne fısıldıyor, "Bunun için paran yok." "Var."

Bayan Greathouse, sponsorluklarımla mali durumumun nasıl çalıştığını anlamama yardımcı oldu. Dane'in babasının beni önemseydiğini biliyorum çünkü benim için bir vakıf kurdu. Atlayışlardan ve sponsorluklardan kazandığım para bir vakfa yatırılıyor, sonra vakıf Diamond Mine'in masraflarını karşılamak için faturaları ödüyor, Jasper ve geri kalanı benim için bir fona yatırılıyor ve ben de aylık bir maaş alıyorum - kazancımdan arta kalanın bir yüzdesi. İki hafta önce bir yarışmayı kazandığım için on bin dolar kazandım. Geçen hafta da Stallions binicilik takımıyla bir klinik düzenleyerek dört bin dolar kazandım ve bu para fona değil doğrudan banka hesabıma yattı.

Sayıları ne kadar sevsem de, buna daha önce dalmadığıma inanamıyorum. Gregg Greathouse'a güvenmişim ve bu sefer beni hayal kırıklığına uğratmadı. Dane'e Noel kartı gönderip ikinci bir şans istedi ama bu Dane için hâlâ çok taze.

İçeri döndüğümüzde, Bayan Greathouse büyükanneye küçük bir kutu ve Paps'e de bir kart veriyor. Büyükanne kutuyu açıyor. "Çok güzelmiş." Üzerinde "Anneler her zaman çocuklarını doğurmazlar" yazan bir kolye. Benim çivi gibi sert Büyükanne gözyaşlarına boğuluyor ve Bayan Greathouse, Büyükanne'nin ona sarılmasına hazırlıklı değil, neredeyse onu devirecek. "Bunu sana vermeliyim."

Paps kartını açar ve Sporcular Kulübü'ne üye olduğunu görür. "Teşekkür ederim. Umarım hediyemizi beğenirsiniz." Ayağa kalkar ve ağır hediye kaldırıarak kadının önüne koyar.

Beş yaşında bir çocuk gibi yayı yırtıyor. İlk kavanozu çıkardı. "Fasulye" Sonra ikincisi, "Salsa. Ne kadar baharatlı? Oh, bu iyi görünüyor." Ve üçüncüsü. "Şeftali. Teşekkür ederim."

Paps gülüyor, "Her birinden altı tane var. Dane, konserve şeftali ve fasulyenin o kadar iyi olmadığını söylüyor."

"Çok teşekkür ederim. Eğer bana bahçe yapmayı öğretirseniz, bu yıl bir bahçe kurmayı çok isterim. Dane her zaman yeşil fasulyelerinizi överdi ve öğle yemeğinden sonra nedenini anladım."

Dane'e hediyesini veriyorum. Beni yanağımdan öpüyor. "Bunun için sabırsızlanıyorum." Üç kat kurdeleli ev yapımı fiyongu kenarlarından kaydırıyor. "Fiyongu sen mi yaptın?"

"Evet."

"Çok güzel, tıpkı senin gibi," diyor kutuyu açarken. Siyah deri bir ceket çıkarıyor. Havaya kaldırıp hayranlıkla bakıyor. "John Travolta'ya gizliden gizliye aşkınsın, değil mi?"

"Öyleyim. Ama o 1.80 boyunda, genç, atletik ve benim en iyi arkadaşım."

Beni kucağına çekti. "Bunu her zaman mı takmamı istersin yoksa sadece yılbaşı gecesi mi?"

"Ne zaman olursa olsun. Neden kıyafetlerin modası geçiyor? Mükemmel bir deri ceketin modası neden geçer?"

"Her zaman dünyanın büyük sorularına kafa yoruyorsun. Senin bu yönünü seviyorum. Lettie'm için hiçbir şey çok büyük ya da küçük değildir."

Lettie'm. Bu sözleri onun dudaklarından duymaya bayılıyorum.

Bayan Greathouse şöyle diyor: "Büyük büyükannemin her gün giydiği aynı tarzda beş elbisesi vardı ve bunları eskittiğinde aynı tarzda bir tane daha dikerdi."

Dane bana kampüsün hemen dışında, The Sugar Shack'in yakınındaki pahalı bir butikten, birbiriyle uyumlu üç ambalaj kâğıdına sarılmış ve tek bir fiyonkla bağlanmış üç hediye uzatıyor. "En küçük olanla başla" dedi.

Mücevher kutusu büyüklüğünde. Yüzük mü? Açtığımda hayal kırıklığına uğramadım. Üzerinde bir at, bir olimpiyat, bir mikrofon, bir kalp, bir eşittir işareti ve bir çift bebek ayakkabısı olan bir bileklik.

"Teşekkür ," diye inliyorum her bir parmaklarken. "Eşittir işareti ne için?"

Kısık bir ses tonuyla, "Bu ilişkide eşit olduğumuzu. Senin üzüntün benim üzüntümdür. Benim sorunlarım senindir. Ve matematiği sevdiğin için bunun mükemmel olduğunu düşündüm. Bir sonrakini aç."

"Bayıldım." Bebek ayakkabılarından bahsetmiyorum çünkü ikimiz de anlamını biliyoruz.

Bir sonraki biraz daha büyük ve kutudan çıkardığımda bir küre gibi hissettiriyor. Üzerinde on yedi rakamı olan şeffaf bir süs eşyası. "On yedi mi?"

"Arkasına bak."

Birlikte on yedi yıl ve devam ediyor.

Sevgiler, Dane

Boynunu sıkıyorum ve yanağından öpüyorum. "Sonsuzluğa ve ötesine." On yedi yıl önce, birinci sınıftan önceki yaz büyükannem ve büyükbabamın yerleştirilmiştim. Hayatımın iyiye doğru değiştiği yıl.

Sonuncusu ağır. Paketlenmek yerine dekoratif bir kutuya konmuş. Dane'in dizi zıplıyor. "Umarım bunu beğenirsin."

Üstünü çıkarıyorum ve içinde büyük bir jeot sıkıca paketlenmiş. Mor renkte ve grinin çeşitli tonları bana parıldıyor. Ben onu koruyucu kılıfından çıkarırken o da kutuyu tutuyor.

"Dane, bu muhteşem. Büyüleyici."

"Bebeğimizin anısına." Boğuluyor, sonra kendine biraz zaman tanıyor. Kutunun altındaki kâğıdı çıkarıyor. "Bu jeot, isim vereceğimiz bir yıldızı temsil ediyor. Bebeğimizin onu sevdiğimizi bilmesini istiyorum. Yıldıza birlikte isim vermek istiyorum."

Bu noktada, annesi ve büyükanne ve büyükbabam gözyaşlarına boğulurken, ben de onun düşünceliliği ve ben düşük yapana kadar varlığından bile haberdar olmadığı bebeğimizi ne kadar çok düşündüğü karşısında hüngür hüngür ağlıyordum.

"Lettie, bebeğimizin ve yıldızımızın adını ne koymak istersin?" diye soruyor sesi çatlarken.

Başımı boynunun kıvrımına yaslayarak, "Alex'ten hoşlanıyor musun? Kız ya da erkek olabilir mi?"

"Bu mükemmel." Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Bunu ve uzay ajansına onaylı posta ile göndermeliyiz."

"Seni seviyorum." En iyi arkadaştan daha fazlası olarak ortaya çıkıyor çünkü biz daha fazlasıyız. Evlenme teklif etmediği ve büyükannemi yanlış anladığım için üzgün olsam da, çoğu evli çiftten daha derin bir aşkımız olduğunu biliyorum.

"Seni ve Alex'i seviyorum. Sen her zaman benim evrenimin merkezi oldun ve her zaman benim senin kayan olduğumu söylersin, bu yüzden bu mükemmel bir hediye."

Birbirimize o kadar uzun süre bakıyoruz ki, Paps rahatsız olmuş olmalı çünkü şöyle diyor,

"Tamam, çocuklar, gidip çalışın. Şarkı söylemek için can attığınızı biliyorum."

"Sizi seviyorum, büyükanneler ve büyükbabalar. Her zamanki gibi tıka basa doluyum." Dane onlara sarılıp vedalaşılıyor. "Anne, geliyor musun?"

"Hayır, bir süreliğine teyzenin evine gidiyorum."

Dane ve ben aceleyle dışarı çıktık ve bodrum kapısından evine girdik. Daha önce orada hiç bulunmamış küçük bir sahne vardı. "Vay canına, bu çok güzel."

"Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunu düşündüm. Gerginim. Elli bin kişinin önünde basketbol oynayabilirim ama o büyüklükte bir kalabalığın önünde şarkı söylemek korkutucu."

Korkularını itiraf ettiği için onunla gurur duyuyorum. "Birlikte her şeyi yapabiliriz."

"Umalım da bayılmayayım. Çocuklar bunu yaşamama asla izin vermez. Reed'i şimdi duyabiliyorum. 'Ben tahtalara çarpıyorum, kaburgalarım zedeleniyor ve sen şarkı söylemekten korkuyorsun. Ve Logan, 'Ben her maç zayıf ve acımasız defans oyuncularından eziliyorum, basketbolcular zayıftır'."

Kollarımla belini sararak çikolata rengi kahverengi gözlerine bakıyorum. "Sen tanıdığım en güçlü, en yetenekli ve en düşünceli insansın. Beni ve Alex'i sevdiğin için teşekkür ederim." Bir an için hava çatırdıyor ve karnım dönüp duruyor. Dudaklarına bakıyor ve beni öpeceğini sanıyorum ama öpmüyor. Eğer duygularımı paylaşmazsam, tamamen dürüst olmak isteyen kendi yolumu takip etmemiş olurum, bu yüzden mırıldanıyorum, "Öp beni, lütfen."

Sanki bunca zamandır bu sözleri duymak için bekliyormuş gibi yüzünde utangaç bir gülümseme yavaşça kayıyor. Başparmağını dudaklarımla temas eden ileri geri gezdiriyor.

Gözleri benimkilere kaydı. "Hazır mısın? Seni bir kez öptüm mü -gerçekten öptüm mü- bir daha geri dönemem."

"Ben hazırım. Biz ."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudakları sert ve yumuşak, elmalı turtadan gelen bir miktar şeker var. Dudaklarımı tatmak için zaman ayırırken kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum. Bu adamı altı yaşımdan beri seviyorum. Çiftlerin sevdiği türden bir sevgi değildi bu; ailem tarafından sevilmediğimi hissettiğim bir zamanda kendimi güvende ve sevilmiş hissetmemi sağlayan türden bir sevgiydi. Sanki beni insani olarak mümkün olandan daha fazla sevgiyle doldurmayı kendine görev edinmişti ve öyle de yaptı.

Öpüşme şiddetlenirken elleri yüzümde kalıyor. Sonra öpüşmeyi kesiyor ve "Bu bizim ikinci ilk öpüşmemizdi" diyor.

Onu düzelterek, "Üçüncü ilk öpücük. Timber Thrills, bağış gecesi ve şimdi."

İlk öpüşmemiz şefkatliydi, ikincisi ise bilinmezlikle doluydu. Neye dayanabileceğimizi bilmiyorduk. Ama bu öpücükte, nereye gittiğimizi biliyoruz ve oraya varmak için acele etmeyeceğiz.

İkimiz de her adımın tadını çıkarma şansını hak ediyoruz.

"Bu yeniden başlamak istediğim son sefer," diyorum öpücükten nefesim kesilmiş bir halde. Karnımda Dane'den başka hiçbir erkeğin bana vermediği kelebek kanatları çırpınıyor.

Uzun kolları beni kucağına hapsediyor. "Pratik yapmalıyız."

"İyi fikir." Kollarına atlıyorum, bacaklarımı beline doluyorum ve onu öpüyorum.

Ağzımın içine doğru gülüyor. "Şarkı söylemek istemiştin ama ben bir erkeğim." Ereksiyonunun merkezime doğru bastırdığını hissediyorum.

"Mükemmel adam."

"Sadece senin için." Dolgun dudaklarını büzerek beni öpüyor ve patlamasına izin veriyor.

Bölüm Kırk Altı

DANE

Lettie: Günaydın. Yılın son günü mü yoksa ilk günü mü?

Günaydın. Sonuncusu.

Lettie: Ne neden? Peki ya yenilenme ve yeni hedefler belirleme?

Ben: Basketbolda her şey güçlü bitirmekle ilgilidir.

Lettie: Çok uzak bir anı ama bitirmekte usta olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

Ben: Bir gün, oraya varacağız.

Lettie: Pembe tavşanımı eskitiyorum.

En azından senin elin değil.
Bugün vuruş yapamayacağım.
Atış yapmayan elime zorunda
kaldım ve o elimle pek iyi
değilim.

Lettie: Kes şunu. Şimdi ıskaladığında, bunun benim hatam olduğunu düşüneceğim.

Ben: Ben asla kaçırmam.

Lettie: Unutulmaz bir gece olacak. Git o kuşları yen.

Ben: Şüphesiz.

Geçtiğimiz hafta cinsel imalar arttı, ancak birlikte vakit geçirebildiğimiz zamanlarda bunu gizli tuttuk. Aramızdaki dürüst iletişimi desteklemek için ona hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını soruyorum.

"Hayal kırıklığı doğru kelime değil, Dane. Seninle tekrar yakınlaşmak istediğimi biliyorum ama bir yanımda bu bekleyişten keyif alıyor. Evde oturup film izlemek yerine sinemaya gitmemizi seviyorum. Parkta kardan adam yapmamızı seviyorum. Birlikte yemek pişirmekten keyif alıyorum. *Dane ve Lettie'nin* çocukluk ve yetişkinlik hallerinin bir karışımı."

Kollarını sıkıyorum, tekrar içinde olmayı ne kadar istediğimi bildiğinden emin olmak için onu kendime çekiyorum. "Söz veriyorum beklediğimize değecek."

Ve bu gece olacak. Ama şimdilik, arenaya giden otobüsü yakalamam gerekiyor - sezonun en büyük maçının zamanı geldi.

Lettie, büyükannesi, büyükbabası ve annem okul şarkısı eşliğinde ponponlarını sallıyorlar. Bitime altı saniye var ve bir sayı gerideyiz. Standartlarıma göre kötü bir şut gecesi geçirmiş olmama rağmen, Koç şut atmam için tasarlanmış bir oyun olan numaramı söylüyor. Moladan çıktığımızda şortumu düzeltiyorum, bu sahaya her çıktığımda yaptığım şey, ister batıl inanç deyin ister alışkanlık. Hakem topu gözlerim Lettie'ninkileri buluyor, düdük dişlerinin arasında. Lettie bir şut hareketi yapıyor ve bana yavaşça göz kırıyor, sonra da "Bastır Aygırlar" diye tezahürat yapıyor.

Hakem düdüğünü çaldı ve topu Devon'a verdi. Cards savunması boğuyor ve ben parmağımı havaya kaldırıyorum. Devon topu başımın üstüne atıyor, zıplayıp ona geri vuruyorum, bu da savunmayı benden uzaklaştırıyor. O da geri pas verdi. İki kez dripling yapıyorum, sonra yukarı çekip şut atıyorum. Sanki top çembere çarpıp yukarı zıplamadan önce ağır çekimdeymiş gibi görünüyor. Bir , düşünüyorum

Oyunu kaybettim ama sonra top önce çemberin sağ tarafına sonra da sol tarafına sekip fileye takılıyor.

Takım arkadaşlarım etrafımı sarıyor, yukarı aşağı zıplıyor, kalabalık "Greathouse" diye bağırırken başımı ve vücudumu tokatlıyorlar.

Takım dağıldığında, kuzey yıldızımı ikinci sırada buluyorum, ancak bir muhabir beni bir röportaja çekiyor.

"Harika bir maçtı. Çalkantılı bir sezon geçirdiniz. Bu geri dönüşün sebebi nedir?" diye soruyor.

"Mutlu olmak. Neredeyse çok özel birini kaybediyordum ve ben de birini kaybettim. Her şeyi bir perspektife oturtuyor... basketbolun tadını çıkarmak çünkü sonsuza kadar burada olmayacak. Ama umarım ilişkilerim sonsuza dek sürecek."

"Hazır sizi bulmuşken, yıllardır neden on bir numara giydiğinizi soruyoruz. Bize anlatmaya hazır mısınız?"

Dudaklarımı yalarken duraksıyorum ve sonra alttakini ısııyorum, sonra iç çekiyorum. Şimdi tam zamanı.

"Aslında çok basit. On bir yaşındayken babamı ilk kez bir yarı saha maçında yendim. İşte o zaman kendi kendimin adamı olacağımı biliyordum. Kendi adımı kendim koyacaktım. Ne yazık ki, beni manipüle etmesine izin verdim ve bu neredeyse her şeye mal oluyordu. İzninizle, teşekkür ederim." İlk koltuk sırasının üzerinden atlarken hızlıca söyledim. Lettie kollarıma atlıyor, bacakları bana dolanıyor.

Kulağıma fısıldıyor, "Güzel atış. Düzgün değil ama güzel. Belki de elini dinlendirmen gerekiyordur." Kıkırdıyor ve beni yanağımdan öpüyor.

"Belki de öyle." Onu dudaklarından öpüyorum ve galibiyeti kutlamak için sahanın ortasında takımıma katılıyorum.

Stallions futbol takımının soyunma odasındayız; burası son üç sanatçı için bir sahne alanına, ilk üç sanatçı için de misafir soyunma odasına dönüştürülmüş. Lettie gruba hayatımızın birbirimizi tanıdığımız evrelerini temsil eden dört popüler şarkı verdi.

"Hazır mısınız?" diye soruyor.

"Hazırdan da öte. Yılbaşı gecesi konserinde şarkı söylemek hayalim olmasa da bunu birlikte yapacağımız için heyecanlıyım."

"Ben de. Hadi gidelim."

"Lütfen sahneye hoş geldiniz, Dane & Lettie."

Biz sahneye çıkarken, konsere gidenler futbol stadyumunun sahasını ve alt katını dolduruyor. Davullar arkamızda gümbürdüyor ve gitarist bir riff çalıyor, kalabalık da takdirini gösteriyor. Lettie el sallıyor, üzerinde siyah deri pantolon, uzun kollu gömlek ve kalçasında düğümlemiş, kalın, kraliyet mavisi, yün bir palto ile örtülmüş benim formam var.

Biz şarkıcıyız, oyuncu değil ama Lettie mikrofonu alıyor, kollarını başının üzerine kaldırıyor ve grubun ritmine göre alkışlıyor. Sahne ışıkları altında ne kadar rahat olduğunu hayretle izliyorum. Eskiden o benim yardımcımdı, şimdi ise ben onun yardımcısıyım ve bu benim için sorun değil. İlk şarkıya ve hemen ikincisine geçiyoruz.

Beşinci şarkıda on vuruş boyunca yüksek bir notayı tutturduğunda kalabalık "Lettie" diye tezahürat yapıyor.

Sonra Lettie'yi ve kalabalığı şaşırtıyorum. "O inanılmaz, değil mi?" Seyirciler çığlıklarına devam ediyor. "Lettie, senin için bir şeyim var. Video ekranına bak." Arkamızda ve stadyumun dört köşesinde de birer tane var. Kelimeler ekranda beliriyor:

Hayatımın en güzel günü altı yaşındayken Lettie Scott'la tanıştığım gündü.

Kalabalıktan toplu bir "Aaah" sesi yükseldiğinde, ağzı açık ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmış bir şekilde etrafında dönüyor. Vücudunu aydınlatan arka plan ışığıyla bir meleğe benziyor. Dünyaya benim için gelmiş gibi hissediyorum. Artık bize göz kulak olan kendi meleğimiz var ve kulağa narsistçe gelebilir ama sadece birbirimiz için yaratıldığımızı söylemek istiyorum.

Grup Luke Combs'un "Better Together" şarkısının enstrümantal versiyonunu çalıyor. Lettie'nin bana bir kurbağa gülümsediği görüntüler ekranda oynatılıyor. Çocukluğumuzdan ve Lilo ve Stitch olduğumuz Cadılar Bayramı'ndan bir sürü fotoğraf. Seyirciler gülüyor. Bilin bakalım Stitch kimdi? Tabii ki ata binerken, balık tutarken, doğum günü partilerinde ve tatillerde çekilmiş birkaç fotoğrafımız da var.

En sevdiklerimden biri, Lettie'nin altıncı sınıfta ilçe matematik yarışmasını kazandığı ve benim de sanki altın madalya kazanmışım gibi kulakları patlatırcasına sırtarak onun yanında durduğum zamandır. "Bu gerçek altın olsaydı ne kadar biliyor musun?" dediğini hatırlıyorum. Sonra bana altının gram başına fiyatını, ağırlığını ve nihai değerini söylemeye devam etti. Onun bu kadar zeki hep sevmişimdir.

Video lise yılımıza geçiyor: şenlik ateşlerindeki fotoğraflar, futbol maçlarında takılırken ya da basketbol maçlarından sonra formamla çekilmiş fotoğraflarım. Ama en güzel fotoğraf birlikte bilim fuarını kazandığımız zaman. Saçları darmadağınktı ve bu noktada, ben cehennem gibi garip, uzun ve sııklıyım ve o bana aya asılmışım gibi baktı.

Şu anda bana baktığı gibi.

Ellerime uzanıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

Lettie ve benim elimizde "Üniversitenin ilk günü" yazan el yapımı bir tabela tuttuğumuz resimler ekranda yanıp sönüyor. Biz aygırız." Büyükanmem çekip çıktısını almamızı istedi ve dört yıl sonra hala buzdolabının üzerinde duruyor.

Şimdi tekrar tekrar "Stallions" diye bağıyorlar. Aygır dostlarımız Logan, Reed ve Hagan bu yılın başlarında bir yemekte yanımızda durduklarında kükrüyorlar. Timber Thrills'den bir kişi Nick çıkmadan önce ortaya çıktı. Ama binicilik yarışmasından sonra kalabalık bizi öpüşürken gördüğünde, stadyum sahada çılginca koşan bir Aygır sürüsü gibi gürliyor.

Elimi sıkarken "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

Presley ve Flynn'den bunu benim için bir araya getirmelerini istedim, fark ettim ki çiftlerin sadece birlikte ve mutlu oldukları zamanlara ait fotoğrafları var. Bu yüzden, bunu binlerce insana göstereceksem, bazı zor zamanlardan geçtiğimizi bilmeleri gerektiğine karar verdim. Atış üstüne atış kaçırdığım ve bir noktada kenara alındığım videoları da eklettim. Ve Brooke'un hastanedeki bir fotoğrafını. Umarım bunu gösterdiğim için benden nefret etmez.

Noel'de Grans ve Paps'te, otoyoldan aldıkları eski kanepede otururken çekilmiş bir fotoğraf. Sanırım en sevdiğim fotoğrafımız bu. Çok doğal ve mutlu görünüyoruz. Görüntü kayboluyor, sonra video her yarım saniyede bir resim gibi daha hızlı yanıp sönüyor ve ekranda daha fazla kelime gösterilirken Noel Günü'nden bir resme tekrar geliyor.

İyi günde kötü günde seni hep sevdim. Seni her zaman seveceğime söz veriyorum.

Kalabalık bağırrsa bile onları duyamıyorum. Lettie'nin duygularla çalkalanan gözlerinde kayboluyorum. Kollarımı beline doluyor, benim için bir arkadaştan öte bir anlam ifade eden tek kıza bakıyorum, ama yine de o benim en iyi arkadaşım.

Fısıldıyorum, "Seni seviyorum."

"Bunu yaptığına
inanamıyorum." "Öp beni,
bebeğim."

Dudaklarımız birbirine çarpıyor, binlerce insanın önünde gösterdiğimiz tutkudan utanmıyoruz. Öpüşmeden çıktığımızda, ön sıradaki insanlar ağlıyor ve bunun yarısını bile bilmiyorlar. Mikrofonumu dudaklarıma götürüyorum.

"Bugün Yeni Yıl Arifesi, yılın son günü. Bu sabah Lettie'yle yılın ilk gününün mü yoksa son gününün mü daha iyi olduğuna dair bir konuşma yaptık." Lettie'nin yanağına bir öpücük kondurdum. "O yılın ilk gününün en iyisi olduğunu düşünüyor. Ben yılı bir Stallion galibiyetiyle güçlü bir şekilde bitirmeyi seviyorum." Adımı bağırlıyorlar. "Sence Lettie'nin fikrini değiştirebilir miyiz?"

Tezahürat yapıyorlar, zıplıyorlar ve alkışlıyorlar. Sağ tarafta duran takım arkadaşlarımı görüyorum. Burada olmalarını ben istemiştim.

"Seni duyamıyorum."

"Evet," diye bağırlıyorlar.

Deri ceketimin cebine uzanıp kadife bir kutu çıkarıyorum ve Lettie ben tek kelime etmeden yere yığılıyor, ben de önünde diz çöküyorum, grup arka planda aynı şarkının yumuşak bir versiyonunu çalmaya devam ediyor.

"Lettie, kurbağalardan şarkılara, video oyunlarından filmlere, bilim fuarından okul birinciliğine, binicilikten basketbola, tüm hatalarımıza rağmen seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Hayatımın on altı yılını boşa harcadığımı hiç düşünmedim. Lettie Scott'ın içinde olmadığı bir hayat düşünemiyorum. Sadece bir arkadaş olarak değil, en iyi arkadaş olarak çünkü karı koca böyle olmalı... en iyi arkadaş. Karım olmanı istiyorum, ama kocan olmama izin verecek misin? Evet.

Gözyaşlarınızı öpecek ve kalbinizi öylesine büyük bir sevgiyle dolduracak bir adam ki, bayılabilirsiniz."

Yüzüğü çıkarıyorum. Ellerim titriyor çünkü soğuk. Tamam, bu bir yalan. Buna hazır olmamasından korkuyorum.

Lettie ağlamıyor. Beklediğim gibi gitmiyor.

Sonra beni öpecek kadar ayağa kalktı. Onun yerine sahneden mikrofonunu ve "Evet, Dane Greathouse, kocam olabilirsin" dedi. Kıkırdıyor. "Seni seviyorum."

Mikrofonlar elimde, yün paltosunun bağlarını çözüyorum ve omuzlarından sıyrıp sahneye düşmesine izin veriyorum. Formamın eteklerine dokunuyorum ve kalabalığa her zaman benim olduğunu göstermek için onu . Her zaman benim tişörtlerimi giydi. Sadece benim formamı giymenin ne anlama geldiğini bilmiyorduk. Hagan'ın bana söylediği gibi, bu onun ömür boyu benim olduğu anlamına geliyor.

Seyirciler alkışlar ve tezahürat yapar.

Yüzüğü parmağına geçirdim. "Peki Lettie, hangisi daha iyi: yılın son günü mü yoksa ilk günü mü?" Göğsüm kabarmış ve çok mutlu bir şekilde soruyorum.

Kalabalık gülüyor ve "Son. Sonuncu."

Lettie gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor ve bana bakıyor. "Bugün, yılın son günü en iyisi. Ama bana yarın sorarsanız, ilk gün derim. Bana ikinci günü sor, cevabım Ocak ayının ikinci günü olacak. Seninle geçirdiğim her gün bir sonraki favorim olacak."

"Teşekkürler bebeğim." Kolum onun omzuna, o da benim belime dolanıyor. "Büyük mavi top düşmeden önce bir şarkı daha söylemeye ne dersin?"

"Bize bunun için para ödüyorlar."

Son şarkıyı bitirdikten sonra kalabalık coştı. Geri sayıma başladığımızda, on, dokuz, sekiz, arkamda bir varlık hissediyorum: annem, büyükanne ve büyükbabası, Hagan ve Adalee, Logan ve Harper, Reed ve Brooke, Flynn ve Presley, Devon ve Hannah ve hatta kısa süre önce yeniden bir araya gelen Jasper ve eşi sahnede bize katılıyor. Yedi, altı, beş, Büyükanne bana sarılıyor ve annem de aynısını Lettie'ye yapıyor. Dört, üç, iki, bir. "Mutlu Yıllar!" diye bağırıyor herkes.

Sanırım herkes öpecek birini buldu ama ben nişanlım dışında kimseye bakmıyordum.

Sonra arkadaşlarımız tebriklerini sunarak bize yaklaşıyorlar.

Kalabalık hep birlikte geleneksel Yeni Yıl şarkısının sözlerini söylüyor. Lettie ve ben hep bir ağızdan "İyi geceler ve Mutlu Yıllar" diyoruz.

Lettie

"İlk gün. İlk gün en iyisidir," diye haykırıyorum. Dane bana mümkün olduğunu düşünmediğim şeyler hissettiriyor. Çoklu duyuşal aşırı yüklenme içindeyim.

"Anlaştık," diye kulaklarımda hırlıyor ve vücudumda bir deprem etkisi yaratıyor. Sesinin derin ve baştan çıkarıcı tonu, beni acımasızca döverken bana şefkatle dokunmasıyla birleşince bilinmeze doğru uçuyorum.

Birbirimiz için yaratıldığımıza dair tüm şüphelerim her hamlede yok oluyor. Yüzünden benimkine düşen her ter damlasıyla. Bacaklarım sertleşiyor ve parmaklarım onun terden pul pul olmuş tenine gömülüyor. Tıpkı benim gibi kaygan ve ıslak.

"Gel, bebeğim,"

"Ben... Ben bunun bitmesini istemiyorum."

Yavaşlıyor, sanki her dolduruyormuş gibi hissettiren uzun, durgun vuruşlar yapıyor. Boynumu ve kulak mememi kemiriyor, gecenin erken saatlerinde şekillendirdiği tüylü saçları tenime yapışıyor. Orgazm olmaya çok yakınım ama bırakamıyorum. Bırakmak istemiyorum. Savaş Lettie, savaş, diyorum içimden kendime, tıpkı aşırı doz aldığım gece yaptığım gibi. Dişlerinin kısırtışında inlerken ve ereksiyonunun uzun vuruşlarını severken gözlerim kapanıyor.

Dane'in dudakları çenemde geziniyor ve bir dirseğinin üzerinde doğrulup nefes nefese, "Bebeğim, bu asla bitmeyecek," diyor.

Sırtım yataktan kalkarken gözyaşlarım göz kapaklarımdan kenarlarına dikiliyor. Onun için de aynı şey geçerli mi bilmiyorum ama benim için, o bir şeyler söylediğinde, romantik ya da

Kirli, vücudumda duygusal bir tepkiyi tetikliyor ve "Bitiyor, bitiyor" diye bağıyorum.

Birbirimizle kaynaşıyoruz, öyle kör edici bir orgazm üretiyoruz ki yıldızları görmüyorum ya da başım dönmüyor. Homurdanıyor ve o kadar büyük bir güçle içime akıyor ki, aslında iç duvarlarımı acıtıyor.

"Kahretsin, inanılmazsın, Lettie."

"Sana yılın ilk gününün en iyisi olduğunu söylemiştim." Memnun bir sırıtişla göz kırpmıyorum.

Beni vücuduyla örtüyor, sadece başı üzerimde değil, daha fazla ter damlası damlıyor ve ben onları dilimle yakalamaya çalışıyorum, Dane Greathouse'un tadını ve kokusunu seviyorum.

Kıkırdıyor, nemli saçlarımı yüzümden siliyor. "Beni her zaman güldüreceğine söz ver."

"Elimden geleni yapacağım. Eğer bana her zaman orgazm olacağına söz verirsen. Onları elde ettiğimde çok daha iyi bir ruh halinde olduğumu fark ediyorum. Son birkaç aydır biraz gerginim."

"Bebeğim, ne zaman rahatlamamı istersen, her zaman yanında olacağım."

Oyunbazlık kayboldu ve yerini son on iki saatin ciddiyetine bıraktı. Sahneden ayrıldığımızda, arkadaşlarımız ve ailemizle nişanımızı, yeni yılı ve tüm olasılıkları kutlayarak otuz dakika geçirdik.

"Dünyaya beni ne kadar sevdiğini ve değer verdiğini söylediğin için teşekkür ederim. Çocukken beni ömür boyu sürececek bir yalnızlıktan kurtardın. Ailemin beni neden istemediğini anlamıyordum ve çocuklar 'Annen sınıf partisinde nerede?' diye sorduklarında kendimi çok boşlukta hissediyordum. Kendimi çok boş hissedirdim. Ama sen her zaman bana destek oldun. Seni tüm kalbimle seviyorum ve eğer bu sevginin yüzde hissediyorsan, o zaman dolmalısın."

Ben üstte olacak şekilde bizi döndüren Dane, saçımın bir tutamını okşuyor ve omzuma yerleştiriyor ve şöyle diyor: "Söz veriyorum ve yüzde doksan daha fazla olması, her zaman yedeğimiz olacağı anlamına geliyor. Etrafta koşuşturan, saklambaç oynayan, spor yapan, bazıları bezli sekiz çocuğumuz olduğu için enerjimiz azaldığında, sana bir eş olarak ne kadar sevildiğini göstereceğime söz veriyorum. Saçların kabardığında ne kadar güzel olduğunu unutmana asla izin vermeyeceğim.

Seks sırasında ya da bornozunu yere atıp seni sadece doğum günü kıyafetinle bıraktığında ya da yatmadan önce birlikte duşa girdiğimizde ne kadar seksi olduğunu."

"Sekiz mi?" Duyma yetimi sorgulayarak soruyorum.

Gülüyor. "Benim içten sevgimden bunu mu çıkarıyorsun?"

Dizimin arkasından beni gıdıklıyor ve gülümsemesi Times Meydanı'nı aydınlatıyor. "Düşünüyordum da, eğer sekiz çocuğumuz olacaksa, bir an önce başlasak iyi olur."

"Beş dakika önce bir bebek yapmış olma ihtimalimiz çok yüksek. Lettie, Olimpiyatlar ne olacak? Eğer şimdi hamile kaldıysan, o zaman ata binemezsin. Yedi aylık hamile olacaksın."

"Olimpiyatlar benim için seninle bir aile olmak kadar önemli değil."

EPILOG

DANE- BEŞ AY SONRA

Lettie: Günaydın, tembel. Waffle mı, krep mi?

Günaydın bebeğim. Az önce 5 mil koştum. Krep.

Lettie: Krep diyeceğini biliyordum. Waffle'ın çıtırlığını nasıl sevmezsin?

Ben: Senin gibi yumuşak şeyleri severim...

Lettie: At sürmekten ağrım var.

Gerginliğini azaltmam için bana ihtiyaç duyduğun zamanlardan biri mi bu?

Lettie: O kadar şeffaf mıyım?

: Evet, ama her zamanki gibi, memnuniyetle. Ne zaman geri döneceksin?
Otel mi?

Lettie: Bir saat.

: Hazır olacağım. Hazır olduğumdan emin olmak için dil egzersizleri yapıyorum.

Lettie: Dur.

Ben: Asla.

Lettie otele döndüğünde, Evy, Logan ve Harper'ın kız bebeği de dahil olmak üzere tüm arkadaşlarımız bizi bekliyordu. Neredeyse dokuz aylık ve hayatımda gördüğüm en tatlı bebek. Logan gibi bir sörfçünün ten rengine, Harper gibi karamel rengi gözlere ve mutluluk saçan bir gülümsemeye sahip.

Dün, Lettie Olimpiyat Seçmelerinde en iyi arkadaşlarımızın önünde yarıştı ve kusursuz bir sürüş gerçekleştirdi - zaman sınırının altında ve hatasız bir şekilde birinci oldu. Şu anda Amerika'nın Engel Atlama dalında madalya için favorisi. Jasper ve eşi arkadaş oldular ve onun biyometri ve veri analizi kullanımı Lettie'yi kendi alanında zirveye taşıdı. Haber ekibi bu tarihi anı filme aldı ve televizyon haberlerinde her şeyi gösteremedikleri için ham görüntüleri bana göndereceklerine söz verdi.

Hepimiz Peachtree Kulesi'nin tepesinde şık ve geç bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyoruz. İlk kez hep birlikte bir seyahate çıkıyoruz ve bu heyecan dolu bir kasırga oldu.

Şimdi Georgia Jets hokey maçındayız. Bryce Wynward onların ilk pivotu, eski Kentucky Stallion ve Reed, Flynn, Logan ve Hagan'ın iyi bir arkadaşı. Geri kalanımız onu tanıyor ama o kadar iyi değil.

Olimpiyat denemelerindeki golf alkışlarından sarhoş insanların "Dövüşün" diye bağırmasına geçiyoruz.

Jets arenası tıklım tıklım. Hokeyin Güney'de bu kadar büyüdüğünü kim bilebilirdi?

İlk onbir anons ediliyor ve çaylak Bryce Wynward'ın adı söylendiğinde taraftarlar kükrüyor. Playoffların ilk turu, dördüncü maç. Kazanırlarsa, Las Vegas Gamblers'ı süpürmüş olacaklar.

Pak yere düştüğünde, kalabalığın içinde bir elektrik oluşur. Wynward buz üzerindeki varlığını hissettirmek için hiç vakit kaybetmiyor. Wynward'ın hızlı sopası ve eşsiz hızı rakip takımın savunmasını zahmetsizce geçerek pakı kontrol eder. Bileğinin hızlı bir hareketiyle pakı ağlara göndererek Jets'in maçtaki ilk golünü atıyor.

Hepimiz birer Stallion olduğumuz için Stallion gururu bizi tüketiyor ve Wynward'ın sayı atması ve sonunda istatistik kağıdına bir asistle bir kez daha gol atması şerefine "Stallions" diye tezahürat yapıyoruz.

Ancak maçtan sonra bir gece kulübüne gittiğimizde Logan, Harper ve Evy otele geri dönüyor. Ve Bryce Wynward'ın buz üzerindeki kontrollü tavrı buz dışında her şeydir. O bir oyuncu. Üç kadın etrafını sarmış, parmaklarını sarı saçlarında ve klişeleşmiş İskandinav yüz hatlarında gezdiriyor.

Lettie grubu "Hadi dans edelim," diye teşvik ediyor. Presley, Flynn, Hagan ve Adalee'nin yanı sıra Wynward ve kadınları da bizi takip ediyor.

Tekno müzik damarlarımda gümbürderken, Lettie'nin gözlerindeki parıltı beni yıkıyor. Şehvet ve aşkın saf bakışı. Müziğin hareketlerimizi yönlendirmesine izin veriyoruz, canlı ve kaygısız hissediyoruz. Bunu dans etmek olarak görmüyorum ama Lettie'ye sürtünmekte iyiyim. İkimiz de bu tür müzik dinlemiyoruz ama Lettie ile bundan zevk alıyorum. Onu hayatımın büyük bir bölümünde tanımama rağmen onunla yaşayacağım daha çok şey olduğunun farkındayım.

Flynn ve Presley dans ediyor, sanki yavaş bir dansmış gibi birbirlerine bağlanmışlar. Hagan onu döndürürken Adalee'nin ayakları yerden kesiliyor ama benim gözlerim Bryce Wynward'a ve üç kadını nasıl bıraktığına takılıyor. Kızıl saçlı bir kızla biten görüş açısını takip ediyorum. Kendinden emin üç adımda kadının önünde duruyor, elleri düzgün vücutlu kadının kalçalarına düşüyor ve enerjisi değişiyor. Tek odağı yakut saçlı özgür ruh.

Lettie'yle evlerimizi ayıran tarladan başka bir yerde tanıştığımızı hayal bile edemiyorum. Bir gece kulübünde tanışsaydık aşık olur muyduk?

Lettie kulağıma bağıyor, "Gidip oturalım. Biraz suya ihtiyacım var."

Hagan, Flynn ve Wynward'a dokunuyorum ve Wynward'ın güvence altına aldığı VIP bölümünü işaret ediyorum.

Birkaç dakika sonra, ikinci kattan manzaranın tadını çıkarıyoruz. Kulübün içinde yanıp sönen flaş ışıkları kalabalığın üzerinde hipnotik bir parıltı yaratıyor. Ne kadar heyecan verici ve eğlenceli olsa da, otelde, Lettie'nin derinliklerinde olmayı tercih ederdim. Ama güzel nişanlım gevşemeye bayılıyor ve ben de onu izlemeye bayılıyorum.

Bir şişe su içtikten sonra Wynward kanepeye oturuyor ve kızıl saçlı kadını kucağına oturtuyor. Fildişi rengi elbisesi kısa ve dar, Wynward'ın ellerinin bacağına gezinmesini izliyorum.

Lettie müzik eşliğinde bağıyor, "Ben Lettie, bu da Dane. Senin adın ne?"

Kızıl saçlı sırtıyor. "Rusti."

Belli ki sahte bir isim. Neden hokey fenomeninin gerçek adını bilmesini istemesin ki?

Saatler sabahın birini gösterdiğinde Lettie, Hagan, Adalee ve ben otele dönüyoruz ve Flynn, Presley, Reed ve Brooke'u Bryce Wynward ve Rusti'ye yetişmeleri için bırakıyoruz.

Lettie'nin yarın sabah antrenmanı var. Jasper onun bir rutin içinde kalmasını istiyor ve otele döndüğümüzde, "Uyuyamayacağım. Hâlâ müziğin bedenimi istila ettiğini hissedebiliyorum."

"Bu bakışı biliyorum. Vücudunu istila etmemi mi istiyorsun?" Yanına gidip tişörtünü başından çekiyorum, göğsünün kabarıklığını öpüyorum, her nefes alışımında yükseliyorum.

"Evet, lütfen."

"Çok kibarsın."

Dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme beliriyor ve gözleri parlıyor. "Adını zikredeceğim."

Dudaklarım göbeğinden aşağı kayıyor ve eteğini aşağı itiyor, dudaklarımı leğen kemiğinin hemen üzerine bastırıyor, parmaklarımı zaten uyarılmayla ıslanmış ipeksi külotunun altına kaydırıyorum. "Seni inkar edemem. Eğer istersen senin için her şeyi yapacağıma söz verdim."

İstediği her şeyi ve hatta şeylerin daha fazlasını yapıyorum - Elizabeth "Lettie" Scott'ın Olimpiyatlara gidiş biletini almasını kutluyorum.

Dünya ona ne derse desin, ben ona *karım* diyeceğim ve sonunda çocuklarımız da ona *anne* diyecek.

Out of Bounds Bonus Bölümünü okuyun

[Hat Trick Holidate'in kopyasını talep edin](#)

Profesyonel bir hokey oyuncusu olarak, güzel kadınlardan payıma düşeni gördüm. Ama gece kulübünün dans pistindeki büyük beden kıvırlı saçlı kadını gördüğümde tamamen büyülenmişim. Kıvrımları müziğin ritmiyle zarıfçe hareket ediyordu ve flaş ışıklarının ateşli saçlarının arasından süzölüşü onu tanrıça gibi gösteriyordu. Ona doğru ilerlemekten kendimi alamadım ve ne olduğunu anlamadan birlikte dans ediyorduk, kulübün titreşen enerjisinde kaybolmuştuk. Beni büyülemişti ve bir gece yeterli değildi.

Bir Gece - Bekar Baba - Takım Arkadaşının Kız Kardeşi - Çevrimiçi Arkadaşlık

Ayrıca Kristin Lee

Kampüs Aygırları

(Sarasota Sharks'ın önü açıldı)

All Your Fault (Hagan/Adalee) On

My Knees Logan & Harper() On

Icy Ground (Reed & Brooke) Out

of Bounds (Dane /Lettie)

Sarasota Sharks Serisi

İkinci Bir Şansı Çalmak (Wils/Kenni)

Kafaüstü Kaymak (Patrick/Avery) Patrona

Gol Atmak (Archer /Megan) Aşk İçin

Sallanmak (Tackett /Talynn)

HOKEY ABD SERİSİ

(Campus Stallions'tan Spin Off)

Hat Trick Holidate - 21 Kasım'da Geliyor (Evet, o eski bir Stallion)

Profesyonel bir hokey oyuncusu olarak, güzel kadınlardan payıma düşeni gördüm. Ama gece kulübünün dans pistindeki kıvılcı saçlı kadını gördüğümde tamamen büyüledim. Kıvrımları müziğin ritmiyle zarifçe hareket ediyor ve flaş ışıklarının ateşli saçlarının arasından süzülüşü onu bir tanrıça gibi gösteriyor. Ona doğru ilerlemekten kendimi alamadım ve ne olduğunu anlamadan birlikte dans etmeye başladık.

Kulübün titreşen enerjisinde. Bana büyü yapmıştı ve bir gece yeterli değildi. (Bekar Baba, Takım

Arkadaşının Kız Kardeşi, Kıvrımlı FMC)

Kissing Springs'e Hoş Geldiniz

Gizli Noel Baba (Axel /Alice)

Sunshine & Saddles (Maverick /Jessica)

Bourbon & Brawn (Beau/Vanessa)

Beckett ile Yolculuk (Beckett/Tessa) Evet bu Beau'ikiz kardeşi Midnight and

Mine Çok Yakında

Bir arama kurtarma görevi için dağa geldiğimde, hayatımın aşkını arayacağımı ve onu bulduğumda beni bir yabancı olarak göreceğini hiç düşünmemiştim.

Yarışan Kalpler Serisi

[Her Zaman Benimle \(Brandon /Gracie\)](#)

[Seni Sevmeme İzin Ver \(Ben/Mia\)](#)

[Come On Baby \(Nic/Kaylee\)](#) .

Tek başına:

Milyarder Teklifi -(Winslow/Cameron)

Yazar Hakkında

Kristin Lee, USA Today Çok Satan Yazarıdır ve bir tutam mizah ve bir tutam gerilim içeren, yürek parçalayan, kalp eriten romanlar yazmaktadır.

Eğer yazmıyor ya da okumuyorsa, onu en sevdiği dizileri izlerken, konserlere giderken ya da spor etkinliklerine katılırken bulabilirsiniz. Bu, bir tekne dolusu ortaokul basketbol maçı ve ara sıra çok sevdiği Kentucky Wildcats Futbol ve basketbol maçlarına gitmek anlamına geliyor. At yarışları sırasında Bourbon kokteyli içmeyi sevdiğinden bahsetmiş ?

Eğer eşinizi bulamadıysanız endişelenmeyin, bulacaksınız. Ama şimdilik, onun aşk romanlarından birinde romantik bir yolculuğa çıkın, burada baygınlık geçirmeye değer bir kitap sevgilisiyle tanışacağınızdan emin olabilirsiniz.

[Satışlar-Freebies-Tarifler](#), ilham kaynağım ve devam eden çalışmalarım hakkında içeriden haberler için [Bültenime katılın](#).

Beni sosyal medyada takip edin! Beni www.kristinleebooks.com adresinde ziyaret edin

Teşekkür

Yazarlık serüvenimin üçüncü yılında, bu noktaya gelmemde bana yardımcı olan kişilerin listesi saymakla bitmez. Ama öncelikle, romantizmle ilgili her konuda beni durmadan dinleyen kocama teşekkür etmek istiyorum. Bu kariyere tüm kalbimle atıldım ve hayal kırıklığına uğramadım. Ama çok yorucu. Çalışmadığım bir gün bile yok ama dengeyi kurmayı öğreniyorum.

Ergenlik çağındaki oğlum herkese benim bir aşk romanı yazarı olduğumu söylüyor ve şimdi bazı öğretmenleri benim kitaplarımı okuyor. Nasıl yani? Bana sırttıklarında, hangi pasajı düşündüklerini merak ediyorum.

O kadar çok arkadaşım okuyucu, okuyucularım da arkadaş oldu ki, hayranlık içindeyim.

Okuyarak ve cehennem kadar ateşli kitap erkek arkadaşlarımı yayarak beni destekleyen okuyuculara teşekkür ederim. Birçoğu arkadaşım oldu ve umarım gelecekte çok daha fazlası olur.

Beta okuyucularım Kate ve Casey olmasaydı bu hikayeleri yaratamazdım. Aşk hikayelerimi güçlendirmeme yardımcı oluyorlar ve onlar olmadan ne yapardım bilmiyorum.

Cruel Ink Designs'dan Cady'ye Campus Stallions serisi mükemmel kapaklar yarattığı için teşekkürler. Bir kol dışında hiçbir şey göstermeden bu kadar seksi olmalarına bayılıyorum.

Düzeltilme ve redaksiyon için Sue Soares'e teşekkür ederiz.

Ve restoranlarda, marketlerde ve top oyunlarında kulak misafiri olduğum tüm insanlara, karakterlerimi hayata geçirmem için bana verdiğiniz tüm fikirler için teşekkürler!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

